

Flacăra 8

Magazin ilustrat fondat în 1911 ● 84 pagini ● 12.800 lei ● anul 2000

SALAT
LECTURA

**TOTUL DESPRE
CANCERUL LA SÂN**

**HOMOSEXUALITATEA
ÎNTRE TOLERANȚĂ
ȘI RESPINGERE**

**AURUL VETERANILOR
DE RĂZBOI**

**CETĂȚILE DACICE
SUNT JEFUITE
DE CĂUTĂTORII DE COMORI**

SUPER CONCURS
Week-end la munte

PAULA SELING
Muzică sau modă?

OFERTA

Soş. Ştefan cel Mare 50 Sector 2 Bucureşti
Tel.: 210.68.28 / 210.68.29 Fax: 211.69.68
E-mail: sales@bluridge.eunet.ro

Blue Ridge International Computers

Atc Office

MILENIULUI

INTEL Celeron 433 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenţa, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc HACKER

Intel PIII 500 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenţa, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc gamer

INTEL Celeron 500 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA VOODOO III 2000 16MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Joystick Genius
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenţa, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc Professional

INTEL PIII 550 MHz
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA Diamond Stealth III 32MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard BTC US 107K
WINDOWS 98 (Licenţa, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Blue Ridge International Computers își rezervă dreptul
de a modifica prețurile fără o notificare prealabilă.
Oferta este valabilă în limita stocului disponibil.

PHILIPS

intel.

Western
Digital

Microsoft
System Builder

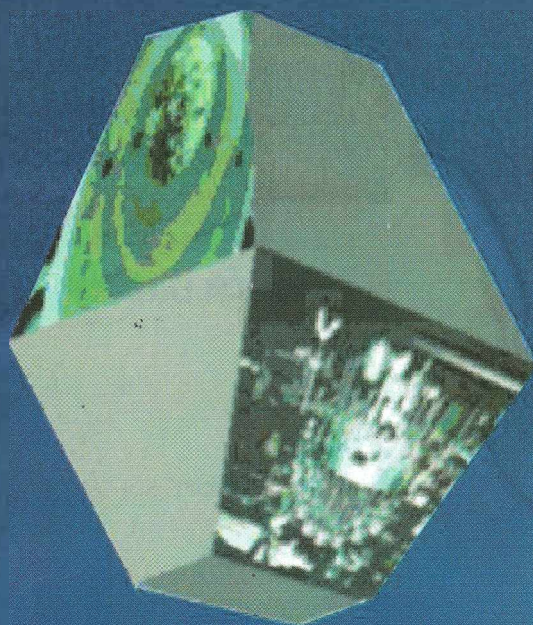
Atc

COMPUTERE CU PERSONALITATE

INTRAROM

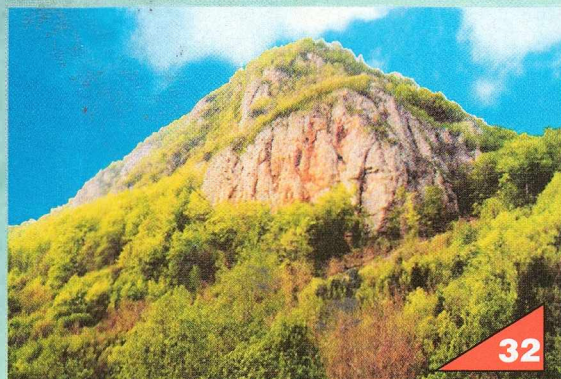

Str. Fabrica de Glucoza nr.17, Sector 2, Bucuresti, Romania

Tel. : 004012040206, 004012040200, Fax : 004012040207

E-mail : oferte@intrarom.ro

10.622

Coperta 1 este realizată
pentru FLACĂRA de Dana IRIMIA

DOSAR

6

Homosexualitatea între toleranță și respingere

SPECTACOL POLITIC

14

Dansuri nuptiale prin birouri executive

ANCHETĂ

19

România intră în mileniul III cu 314 localități neelectrificate

DEZVĂLUIRI

23

Aurul veteranilor de război

EXTERNE

27

N-a fost să fie, la Camp David

MEDICINĂ

30

Totul despre cancerul la sân

DEZVĂLUIRI

32

Cetățile dacice din Munții Orăștiei sunt jefuite de căutătorii de comori

PROTECȚIA MEDIULUI

38

Cel mai performant depozit ecologic de gunoi
din România se află la Piatra Neamț

O ZI CU... PAULA SELING

42

„Când mă voi retrage din muzică, o să-mi deschid o casă de modă”

INTERVIU

48

George Arion în dialog cu dl. Stelian Tăbărași: „Am inventat o instalație unică...”

ARHIPELAGUL LITERELOR

51

PLASTICĂ

52

MUZICĂ

53

TEATRU

54

„Teatru de export” sau „Ambasador cultural”

FILM

56

Duminică, pierzi sau câștigi

Povestea noastră

TOP

59

FAN

60

PROFIL

61

Mihai Stănescu: „Sunt nervos numai când divorțez”

LOVE STORY

64

În cuplul Mădălina Manole – Șerban Georgescu ultimul cuvânt îl spune... Trala

VIAȚĂ MONDENĂ – BLITZ

68

AMINTIRI

70

Părinții lui Sebastian Papaiani au vrut să-și facă băiatul inginer

INEDIT

73

Mitul vulcanilor noroioși se stinge sub ochii noștri nepăsători

SPORT

76

Formula 1: Un brazilian menține statu-quo în ambele clasamente

Divizia A: Toate-s noi și totuși vechi

HOROSCOPI

81

DIVERTISMENT

82

În luna aprilie, cercetând șansele unor potențiali candidați la funcția supremă în stat, revista noastră a lansat ideea apariției unui al patrulea candidat, care să rupă ferm cu trecutul și să relanseze România pe un alt făgaș. Ideea a prins și a fost preluată în cercuri largi.

ȘI TOTUȘI, AL PATRULEA ÎNCĂ N-A APĂRUT...

... deși unul dintre candidați a renunțat la intrarea în cursa pentru Cotroceni. Anunțul pe care l-a făcut șeful statului – acela de a nu mai candida pentru un al doilea mandat – a buimăcit societatea românească. Cei care, timp de patru ani l-au ținut sub tirul acuzațiilor au fost, evident, bucuroși, dar și cei mai descumpăniți. Dintr-odată le-a dispărut obiectul muncii. De aceea s-au grăbit să minimalizeze acest gest uluitor, de o importanță covârșitoare pentru viitorul României. Alții s-au văzut lăsați singuri, înșelați în așteptări și, la rândul lor, n-au înțeles prea bine motivația profundă a unei astfel de decizii. Prin hotărârea sa – nestrămutată – președintele Emil Constantinescu a ținut să atragă atenția asupra situației grave în care ne aflăm. În aparență, el este un înfrânt. N-a reușit să onoreze promisiunile făcute când s-a instalat la Cotroceni. Adevărul despre decembrie '89 continuă să fie ținut sub obroc, cruciada împotriva corupției s-a soldat cu un eșec, reforma a bătut pasul pe loc. Primul intelectual aflat la cârma statului a cunoscut dezamăgirile pe care i le-a provocat un mecanism mai puternic decât el. Ca urmare, nu ar fi avut decât două opțiuni: ori să fie complice cu acest angrenaj perfect pus la punct sub conducerea lui Ion

Iliescu, ori să se sacrifice și să-l dezavueze. Spre cinstea domniei-sale, a ales cea de-a doua cale. În loc să fie un personaj efemer pe scena politică, Emil Constantinescu a preferat să urce pe scena cu figuri ilustre a istoriei acestui neam.

Din păcate însă, în locul rămas liber n-a apărut încă omul providențial care să ne scoată din marasm. Toți cei care se înghesuie acum să ocupe scaunul prezidențial – unii prefăcându-se neinteresați de mărimi și chipurile acceptând să intre în luptă numai pentru că națiunea le-o cere! – nu oferă o garanție că se va petrece cu adevărat o schimbare în bine. La o cercetare mai atentă, nici unul nu este credibil. Evident, reinstalarea la Cotroceni a celui care și-a legat numele de mineriade, de apariția miliardarilor de carton, de sărăcirea populației, de „firul roșu”, de afaceri necurate cu afișe electorale și albume trebuie oprită. Dar nici unul dintre contracandidații săi actuali nu oferă suficiente garanții. Oricare dintre ei va fi câștigătorul, nu va instaura acel climat de cinste, dreptate și curățenie morală atât de necesar țării. Din păcate, legătura lor cu vinovățiile trecutului e prea puternică.

Sergiu Brion

HOMOSEX

ÎNTRE TOLERANȚĂ ȘI R

UALII

ESPINGERE

În acest moment, în majoritatea țărilor europene, homosexualitatea nu mai e percepută legal ca un delict. Codurile penale din Belgia și Luxemburg, de exemplu, au abrogat articolele care incriminau homosexualitatea încă din 1792. Aceste țări sunt însă o excepție. În restul Europei Occidentale, cât și în multe țări din fostul lagăr socialist (Bulgaria, Ungaria, ex-R.D.G.) articolele de lege care condamnau relațiile intime între persoane de același sex au fost abrogate încă din anii '60-'70. După căderea Zidului Berlinului, până și țări precum Albania (1994) și Republica Moldova (1995) au eliminat pedepsele penale pentru homosexualitate. Acum, în afară de România, homosexualii mai pot fi teoretic pedepsiți, în spațiul european, numai în Serbia, Belarus și Azerbaidjan.

Text: TOMA ROMAN jr. și CIPRIAN ENEA ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ, AP - ROMPRES ■

Din 1994, Asociația ACCEPT a devenit principalul element de presiune din interiorul țării pentru abrogarea articolului 200. Înregistrată la tribunal drept asociație pentru apărarea drepturilor omului, ACCEPT a monitorizat toate actele publice pe care le-a considerat homofobe, a organizat simpozioane și conferințe de presă. ACCEPT are protocoale de colaborare cu asociații similare din Occident, precum și cu influența APADOR-CH, cu care face front comun de fiecare dată când sunt descoperiți homosexuali persecutați. Președinte al ACCEPT este filologul Florin Buhuceanu, iar Directori Executivi sunt jurnalistul româno-american Adrian Păun și Adrian Coman.

Numărul exact al homosexualilor din România nu poate fi estimat cu precizie, el variind între 1.000 (cât a declarat un parlamentar UDMR, bazându-se pe numărul homosexualilor care au avut de-a face cu justiția în ultimii ani) și 6-10% din populația țării, cât estimează ACCEPT, bazându-se pe niște anchete sociologice americane, care arată că între 6 și 12% din populația activă are aplecare către homosexualitate. Probabil numărul celor care au avut, în România, măcar o relație intimă cu o persoană de același sex se află undeva în jur de 2-3% din populația țării, incluzându-i aici și pe așa-numiții homosexuali oportuniști, adică indivizii care în condiții de claustrare (orfelinate, internate, închisori, armată) au avut contacte intime de tip homosexual.

Până în 1936, în codurile penale românești nu a existat nici un articol care să incrimineze în mod direct homosexualitatea. Homosexualii puteau fi condamnați pentru ultraj contra bunelor moravuri sau, ceva mai grav pentru ei, erau supuși unui gen de excomunicare din societatea civilă și din interiorul cultului religios căruia aparțineau. În 1936, din cauza creșterii presiunii extremei drepte legionare sau național-creștine, cât și a dorinței "Regelui Carol al II-lea de a spori rapid populația țării, a fost introdus în Codul Penal un articol care-i condamna la

derat vinovat era pasibil de închisoare de la 3 la 10 ani. Alineatul 4 era echivalent cu alineatul din articolul de lege referitor la violul care duce la moartea victimei. Dacă, în urma unor relații de tip homosexual, una dintre părți murea sau se sinucidea, cel considerat vinovat era pasibil de pușcărie între 7 și 15 ani. Îndemnul sau ademenirea unor persoane spre relații intime cu parteneri de același sex erau, de asemenea, pedepsite cu închisoare de la 1 la 5 ani. După 1990, presiunile internaționale, nevoia de echivalare a legislației românești cu aceea din Europa

același sex, fără complicații și dacă nu produc scandal public, nu mai sunt pedepsite. Sintagma „scandal public” nu este definită nicăieri în cultura juridică românească și asta lasă un loc foarte larg de interpretări. Practic, pedepsirea sau nepedepsirea penală a unor homosexuali este lăsată la discreția polițiștilor sau procurorilor care instrumentează cazul. Drept scandal public, poate fi interpretat până și faptul că un cuplu de homosexuali își deranjează vecinii.

Anul acesta, din cauza presiunilor europene, ministrul Justiției Valeriu Stoica a cerut celor două camere ale Parlamentului abrogarea completă a articolului 200. Camera Deputaților a votat deja în favoarea inițiativei lui Stoica, aceasta urmând să treacă și prin Senat. Teoria ministrului Stoica este că homosexualii vinovați de fapte penale vor putea fi judecați și pe baza altor articole de lege cum ar fi violul sau ultrajul contra bunelor moravuri. Dacă abrogarea va fi votată și în Senat, se vor naște alte probleme juridice, vor trebui modificate alte articole de lege. De exemplu, în Dreptul românesc, violul este definit ca „forțarea unei ființe de sex feminin la practicarea unui act sexual”.

Interesându-ne la Accept, am aflat că, nu se știe din ce motive, Ministerul Justiției nu a mai pus la dispoziția celor interesați, încă din 1997, o statistică referitoare la numărul proceselor pentru homosexualitate care sunt pe rol sau cu totalul pedepselor acordate. Dintr-o „sursă paralelă” însă am aflat că, în acest moment, sunt pe rol patru

EVOLUȚII ALE PEDEPSELOR APLICATE HOMOSEXUALILOR DIN ROMÂNIA

pedepse privative de libertate pe homosexualii surprinși în plin act sexual. Respectivul articol a rămas într-o formă nedezvoltată până în 1968, când a intrat în vigoare Codul Penal ceaușist. Se știe că, în faza Ceaușescu, regimul comunist devenise de o pudibonderie excesivă, iar una dintre obsesiile președintelui era ca populația României să atingă, până în anul 2000, 30 de milioane de locuitori. Vestitul articol 200 din Codul Penal din 1968 taxează orice relație de tip homosexual cu închisoare de 1 la 5 ani, iar relațiile sexuale cu un minor de același sex sunt evaluate între 2 și 7 ani de închisoare. Alineatul 3 condamnă practic violul homosexual. Dacă în urma unei relații de tip homosexual se ajungea la vătămarea sănătății și a integrității corporale a uneia dintre părți, cel consi-

comunitară și protestele asociațiilor pentru apărarea drepturilor omului au dus către o „îndulcire” a prevederilor articolului 200. Pe de altă parte, Biserica Ortodoxă Română, Culele Neo-Protestante din țară, o bună parte a clasei politice și a societății civile s-au opus energic oricărei tentative de „legalizare” a homosexualității. Cele două Camere legislative și Guvernul României (oricare ar fi fost acesta), supuse la presiuni din ambele părți, au încercat să găsească o soluție de compromis. Așa a apărut articolul 200 în varianta anului 1996. Acesta seamănă în mare cu cel din 1968, ba chiar pedeapsa pentru așa-numitul viol homosexual care duce la moartea sau sinuciderea victimei a crescut între 15 și 20 de ani. Singura modificare majoră este că relațiile între persoane de

procese în baza articolului 200. Toate se desfășoară în provincie, în localități mici, unde populația este conservatoare. Ca să dăm un exemplu concret asupra relativității termenului „scandal public”, precizăm că unul dintre aceste procese îi are drept protagoniști pe doi bărbați dintr-un

oraș ardelean care au fost văzuți sărutându-se când s-au întâlnit. Cunoscuți ca homosexuali, cei doi au fost supravegheați, iar poliția locală a considerat faptul că atunci când se întâlneau pe stradă se sărutau pe gură, drept generator de „scandal public”.

Un sondaj Insomar efectuat acum câteva săptămâni arată că 62% dintre români nu și-ar dori să aibă vecini homosexuali. Procentajul pare imens în comparație cu toleranța românilor față de minorități etnice ori profesionale. Românii își justifică homofobia

prin faptul că practicile sexuale între persoane de același sex contravin opiniilor lor religioase, le produc scârbă, le întrețin teama de afecțiuni precum SIDA ori se tem pentru o potențială corupere homosexuală a copiilor și nepoților lor.

HOMOSEXUALITATEA ESTE UN PĂCAT

Încă din 1996, mai multe organizații au început o campanie energetică împotriva suspendării pedepselor pentru homosexualitate. Asociația Studenților Creștin Ortodocși (ASCOR) a organizat mai multe mitinguri de protest și a fost foarte activă înmânând petiții de protest tuturor autorităților statului. Lupta contra legalizării homosexualității a găsit pe poziții comune Biserica Ortodoxă Română și inamicii săi istorici, cultele neoprotestante (baptiști, pentecostali, iehoviști). Acum o lună, la Arad, a avut loc sub conducerea primarului (pastor baptist) un miting de protest contra abrogării articolului 200, la care au participat reprezentanți ai tuturor cultelor religioase care funcționează în oraș. La București, baptiștii au lipit prin tot orașul afișe inscripționate „Nu homosexualității”. Ca un element de culoare trebuie să amintim că printre inamicii abrogării articolului 200 se află și guru Gregorian Bivolaru care, în asociere cu pseudopoliticianul Nica Leon, afirmă pe toate drumurile că legalizarea homosexualității este o inițiativă masonică menită să destabilizeze țărișoara.

Cristian Comănescu este unul dintre membrii ASCOR-ului care s-au implicat în modul cel mai decis în acțiunile contestatate ale organizației îndreptate asupra tentativei Parlamentului de a abroga celebrul articol 200.

Rep: De ce luptă ASCOR-ul cu atâta înverșunare împotriva abrogării articolului 200?

Cristian Comănescu: În primul rând noi credem că abrogarea acestui articol din

Codul Penal nu este o inițiativă românească, adică nu are drept izvor Parlamentul României și nu vizează voința poporului român. În al doilea rând, inițiativele legislative în acest domeniu nu urmăresc o îmbunătățire reală a vieții persoanelor ce riscă un comportament homosexual: aici, mă refer în primul rând la cei din pușcării sau din orfelinate. Așa stând lucrurile, noi n-am reușit să vedem și latura pozitivă a unei inițiative legislative cu privire la relațiile cu persoane de același sex. Atitudinea noastră nu este una de ostilitate ci de împotrivire la considerarea homosexualității drept o stare de normalitate.

– Ce credeți că trebuie făcut cu homosexualii actuali din România?

– Homosexualitatea este un păcat, o boală de natură spirituală. Astfel de boli spirituale nu pot fi vindecate decât într-un singur mod. Prin tratament duhovnicesc și prin integrarea homosexualilor în viața bisericii, cu ajutorul Spovedaniei. Trebuie să-l lăsăm pe Hristos să ne vindece de păcatele noastre. Dimpotrivă, dacă vom liberaliza păcatul și dacă-l vom declara drept o stare de normalitate, nu putem să îmbogățim situația spirituală a homosexualilor. Din punct de vedere social sau politic, eu cred că statul are obligația de a-și proteja cetățenii împotriva contaminării cu o asemenea boală. Ea trebuie să fie cunoscută și tratată ca atare. Legislația noastră ar trebui să izoleze, cel puțin la nivelul mentalității, homosexualitatea, printr-o interdicție drastică

față de propaganda „homo”. Dacă statul nostru nu reușește să aibă o viziune creștină, el ar trebui să-și protejeze măcar propriii cetățeni.

– Să înțelegem că propaganda este principala armă și totodată cea mai periculoasă, de care dispun la această oră homosexualii români?

– Este clar că această propagandă are drept scop modificarea esențială a mentalității publicului larg, cu privire la sexul cu persoanele de același gen. În momentul în care homosexualii vor beneficia de propriile lor instituții, acestea vor avea un profund caracter discriminatoriu pentru persoanele normale, din punct de vedere sexual. Dacă homosexualii vor avea cinematografe proprii și restaurante proprii, înseamnă că orice grup care se deosebește într-un fel sau altul de restul membrilor societății își poate înființa propriile instituții, cu caracter discriminatoriu. Astfel că fenomenul homosexualității se poate propaga, atingând cote incredibile, cu ajutorul bombardamentului mediatic. Atâta timp cât propaganda mediatică este cea care pune stăpânire pe mentalitatea opiniei publice, bineînțeles că propaganda reprezintă o armă extrem de puternică.

Liliana Zaharescu este unul dintre oamenii care sprijină ASCOR-ul, cu precădere în planul ideologic al acțiunilor sale. Ea ne-a dat o declarație cu privire la modul în care se împacă cerințele Uniunii Europene privind integrarea euroatlantică a României și refuzul de a abroga articolul 200: „Trebuie să știți că ASCOR are același punct de vedere ca și Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române. Noi nu condamnăm homosexualii, ci homosexualitatea. Trebuie să vă spun că în luna ianuarie a acestui an în România a venit o delegație a Episcopatului Catolic al Uniunii Europene. În această prestigioasă organizație europeană fiecare țară comunitară are un înalt reprezentant. În urma discuțiilor purtate atunci cu înalții prelați am ajuns la concluzia că Europa, fiind un rezultat al unei puternice culturi creștine, nu poate să-și făurească o morală anticreștină. Nici Romano Prodi nu s-a lăsat mai prejos și cu puțin timp în urmă a lansat un apel prin care solicită inclusiv Bisericii Ortodoxe Române să nu lase Biserica Comunitară singură în lupta ei pentru păstrarea moralei creștine.”

SUNT GAY ȘI ÎN ROMÂNIA ȘI ÎN SUA

Rep.: Există o „comunitate gay” în București?

Adrian Păun: Comunitate în sensul strict organizatoric al cuvântului încă nu există. Totuși tind să apară unele structuri care să îi grupeze pe „gay” în jurul unor dorințe comune.

– Chiar nu există, măcar o organizare subterană, neoficială, a homosexualilor români?

– Dacă vă place cuvântul subteran, da, există așa ceva, dar nu sunt niște repere stricte de organizare, avem de-a face cu o structură pur voluntară al cărei scop este doar recunoașterea reciprocă.

– În străinătate există cluburi unde se întâlnesc oameni cu gusturi sau pasiuni comune, inclusiv cluburi ale homosexualilor. Credeți că la noi funcționează așa ceva?

– Un astfel de club de discuții pe tema homosexualității e Accept. La noi vin „gay” cu nivele de educație diferite, din zone diferite ale țării care vor să-și discute problemele între ei, să se cunoască. Asta mă duce cu gândul și la un concept din lumea anglo-saxonă, numit „radarul gay”. Asta ar presupune că „gay”-ii și lesbienele se recunosc între ei așa, organic. Eu nu cred că

„radarul gay” funcționează, că ne recunoaștem între noi așa, ca o rasă ori după niște semne distinctive. Eu nu aș putea să știu cine e gay și cine nu, așa cum nici dv. nu credeți că ați putea deduce care sunt opțiunile sexuale ale cuiva.

– Homosexualii care se știu între ei încearcă să se ajute reciproc? Există o solidaritate a minoritarului sexual?

– Da, între cei care se cunosc există o dorință tipică minoritarilor de a se ajuta reciproc.

– Credeți că în România de azi ar putea să apară, ca în SUA de exemplu, baruri sau discoteci „gay”?

– Acum nu există așa ceva, în primul rând fiindcă ar costa foarte mult să deschizi o asemenea afacere. Legal nu cred că ar fi mari impedimente. Să te declari „gay” nu e o faptă penală. Prozelitismul homosexual este, dar nu cred că tu ai accepta să intri într-un club pe a cărui firmă scrie „gay” și să te faci brusc prozelitul cuiva. Poate că „gay”-ii din București ar avea puterea financiară să-și deschidă un astfel de club. Majoritatea lor nu sunt căsătoriți, nu au copii așa că, poate să pară un

clișeu, au la dispoziție bani ceva mai mulți. Frazarea articolului 200 însă, destul de ambiguă, sperie potențialii investitori într-o astfel de afacere. Să bagi 50 sau 100 de mii de dolari într-o afacere și să-ți închidă autoritățile afacerea e un motiv suficient pentru speriat investitorii.

– Care sunt organizațiile ce se opun cel mai tare abrogării articolului 200?

– Cea mai puternică instituție care se opune abrogării este Biserica Ortodoxă Română însoțită de sateliții ei, precum ASCOR. Nu pot spune că nu se opun și greco-catolicii, romano-catolicii sau, cu destulă energie, cultele neoprotestante cum ar fi baptiștii. Dintre culte, din punctul nostru de vedere au fost moderați protestanții clasici, cum ar fi luteranii sau anglicanii.

– Dar în clasa politică cine se opune cel mai tare?

– Sunt politicieni și politicieni. N-aș vrea să culpabilizez clasa politică românească. Unii dintre politicieni consideră articolul 200 o aberație. Sunt convinși că oricum se va ajunge la abrogarea acestuia. Dacă nu existau presiunile europene, poate

procesul ar fi fost mai lent, dar cred că rezultatul final ar fi fost același.

– Totuși românii nu prea vor să aibă de-a face cu homosexualitatea... După sondaje, de exemplu, 62% dintre ei nu vor să aibă vecini homo.

– Cred că homofobia unor români e mai curând de natură culturală și provine din ignoranță. Lumea a primit tot felul de informații eronate și subiectul nu a prea fost discutat public serios.

– Credeți că un român care s-ar declara public homosexual ar risca să se „sinucidă” civic?

– În București cred că acest lucru i s-ar putea întâmpla, de exemplu, unui politician. Într-un oraș mic de provincie ar fi foarte posibil ca respectivul să-și piardă locul de muncă, opțiunea să spună deschis ar putea să-i destabilizeze complet viața socială.

– Unii politicieni vor să se ajungă la un compromis. Vor să dispară doar primul alineat din articolul 200, care pedepsește pur și simplu relațiile de tip homosexual, dar să rămână celelalte paragrafe cu funcția de a pedepsi violul homosexual,

Întâmplări adevărate

MARIANA, SINGURA LESBIANĂ OFICIALĂ A ȚĂRII

Mariana Cetiner nu a avut tocmai o existență fericită. S-a născut în 1957 și, la câțiva ani, mama ei a abandonat-o. A crescut într-un orfelinat unde se petreceau multe. Copilăria a marcat-o. Și-a dat seama că singura ei șansă de scăpare din mocirlă este sportul de performanță. A jucat handbal la nivel de divizia A. Și-a petrecut cea mai mare parte a timpului printre fete, la orfelinat, la școală specială sportivă, în cantonamente.

Poate așa se explică opțiunile ei sexuale. În mod cert, Mariana este singurul caz de lesbianism ajuns după gratii în România ultimilor 25 de ani. Mai jos, veți citi cum s-a întâmplat asta.

Imediat după 1990, Mariana și-a dat seama că datorită vârstei nu o să mai poată juca mult timp handbal de performanță. S-a căsătorit cu Cetiner, un turc destul de bogat, cu care a locuit o vreme la Istanbul. Cu turcul

nu s-a prea înțeles, ea se simțea atrasă de femei, așa că s-au separat. Pe la sfârșitul lui 1993 i s-a părut că l-a apucat pe Dumnezeu de picior. A prins un contract la o echipă profesionistă din prima ligă de handbal feminin a Olandei. A fost fericită, locuia într-o țară tolerantă și a reușit să-și pună deoparte ceva bani. Necazurile au început din clipa în care Mariana s-a întors în România, în august 1995. S-a mutat la Alba Iulia în același aparta-

ment cu două „prietene” ocazionale, Elena Mihăilescu și Adina Vana. Cele trei urzeau tot felul de planuri de afaceri care ar fi trebuit să le asigure un trai liniștit. Cu banii ar fi trebuit să vină Mariana Cetiner, căci ea se întorsese „bogată” din Olanda. La un moment dat Cetiner i-a împrumutat, zice ea, Adinei Vana, 4.000 de mărci germane. De aici, au început problemele. Mai întâi a observat că atât Elena Mihăilescu, cât și Adina încep să se poarte

Adrian Păun șeful centrului de documentare și informare al ACCEPT

coruperea de minori sau prozelitismul cuiva...

– Nu cred că e o soluție de compromis. Segregarea sub orice formă e contra Constituției care garantează tuturor cetățenilor români aceleași drepturi. Violul e

viol și poate fi pedepsit ca atare. Termenul de prozelitism e greu de explicat. Dacă, să spunem, eu vorbesc despre homosexualitate, nu cred că fac prozelitism. Nu văd de ce e mai periculos să discuți despre asta decât

mult mai rece cu ea și caută motive de ceartă. A trebuit să se mute din apartament. La scurt timp, s-a trezit că o căuta poliția prin oraș. A fost arestată.

Adina Vana depusese o plângere împotriva ei cum că ar fi încercat să o convingă să întrețină relații de tip homosexual. În plângere, Vana chiar preciza că Mariana Cetiner i-a cerut în 15-20 de rânduri să întrețină relații sexuale, propunându-i senzații deosebite și că o va lua cu ea în Olanda, unde legislația le va permite să se căsăto-

rească. Vana nega că ar fi cedat presiunilor, în caz contrar intrând și ea sub incidența articolului 200. Care a fost de fapt relația intimă dintre cele două femei nu vom ști niciodată cu exactitate, fiindcă și Mariana Cetiner refuză să vorbească despre asta. În orice caz, este aproape evident că între împrumutul de 4.000 de mărci și denunț pare să existe o relație de interdependență. Pentru a-și susține reclamația, Adina Vana a depus la poliție niște așa-zise bilete de dragoste scrise ei de către

despre inflație. Altfel eu nu văd cum aş putea să conving pe cineva dacă nu vrea să aibă un anume tip de relații cu mine, oricât aş fi eu de abil în discuție.

În plus, trebuie să spun că, în 1996, Curtea Constituțională a stabilit că articolul 200 în forma sa actuală e anticonstituțional.

– Știu că ați făcut parte din comunitatea „gay” din SUA. Care sunt diferențele între cei de acolo și cei de aici?

– M-ați întrebat ca și cum aş fi fost membru într-un partid. M-am identificat cu comunitatea gay de acolo, am fost și sunt gay și în România și în SUA. Acolo există, la vedere, foarte multe organizații de gay și lesbiene care au câteodată chiar și influență politică. Mulți politicieni fac apel la voturile „gay”-lor și lesbiinelor care pot deveni decisive într-o confruntare. În Congresul SUA au fost aleși doi homosexuali declarați. În Canada, unul dintre cei mai vechi deputați, Smen Rolunson, a recunoscut de când a intrat în politică faptul că e homosexual și e ales de 25 de ani parlamentar fără probleme.

– Dacă dispare articolul 200, nu rămâne Accept fără obiect?

– Nu. Ne vom ocupa de integrarea socială a homosexualilor, de combaterea

homofobiei, de prevenirea bolilor venerice.

– Aveți o imagine negativă în presă. Cum o să încercați să reparați asta?

– Informațiile apărute despre homosexuali în presă nu sunt tot timpul corecte, de multe ori sunt tendențioase. Noi vrem o relație de colaborare cu presa, nu vrem să fim lăudați, dar măcar să se relateze neutru. Chiar și în presă lucrează „gay” și lesbiene care ar putea să ne ajute, căci sunt frații și surorile noastre.

– Ați putea să-mi explicați noțiunea de „gay invizibil”?

– Este o persoană care se ferește să-și exprime în public opțiunea homosexuală. În România, majoritatea „gay”-lor sunt invizibili fiindcă nu au vrut și nu vor să se supună rigorilor articolului 200. Ei sunt speriați că-și pot pierde familia, prietenii, locul de muncă. Cu toate că înțeleg de ce se petrece asta, eu cred că „invizibilitatea” e o noțiune regretabilă. Noi la Accept folosim studiul lui Kinsey, un sociolog american, care a stabilit că între 8-10% din populația unei țări, indiferent care, e alcătuită din homosexuali exclusivi: un număr exact al homosexualilor români nu poate fi stabilit tocmai datorită invizibilității.

după arestare, în 1996 a fost condamnată la 3 ani de închisoare. În 1997, la recurs, a fost eliberată, instanța considerând probele acuzației insuficiente. Ghinionul Marianeii a fost că procurorii au făcut apel și după numai patru luni de libertate s-a revenit asupra condamnării de trei ani. Până atunci, ea stătuse deja 14 luni în pușcărie. Mariana Cetiner a stat la închisoare în Alba-Iulia, la Aiud și în vestitul penitenciar pentru femei de la Târgșor unde a fost bătută în repetate rânduri, după cum declară.

CU HOMOSEXUALII PE INTERNET

Am intrat mai întâi în site-ul **www.sexclub.ro**. Acolo am dat peste câteva sute de adrese de homosexuali, aranjați frumos pe căprării, băieți-băieți (activi), băieți-fetițe (pasivi), și transsexuali. Mai toți își lăsaseră ori un număr de mobil ori adresă de e-mail. La capitolul transsexuali dăm peste Alex Ghilduș, Deleanu A. și Chelu Dragoș. Nu mi s-a părut interesant cum îi cheamă. L-am găsit, în schimb, pe Queen Ovy, care spusese că face orice la orice oră. Am sunat la numărul de mobil lăsat pe site și ne-a răspuns o voce gălăvită, deloc erotică, care ne-a zis că e Ovy, dar că, în calitatea lui de regină, e puțin ocupat și, dacă ținem cu tot dinadinsul să agățăm ceva, putem merge pe canalul de conversat **Gay Rom**, situat în **Undernet**.

Până când să ajungem în **Undernet**, am mai făcut un popas într-un site botezat „Viață de gay“, unde am dat peste tot felul de lucruri interesante. Un anume Adișor ne sfătuia cum să ne masturbăm și cum să facem să ne depășim timiditatea când vrem să agățăm băieți veseli. Un june numit Nicu (21 ani, Brașov) comisese un soi de

proză pornografică în care povestea cu lux de amănunte cum a făcut el o orgie cu alți trei homosexuali, într-o cameră de hotel. Fiindcă viața de gay nu merge fără oarece comerț, niște întreprinzători dădeau un anunț sec: „300.000 de lei un set de poze «cu p... în c...»“. Întreprinzătorii comersanți de pornografii cu homosexuali se angajau, în cazul în care le dai numărul unei cărți de credit, să-ți trimită pozele în trei zile prin poștă sau, dădeau drept metodă mult mai sigură, o întâlnire la ceas de seară în piața Operei unde cumpărătorul venea cu banii și se livra marfa. Pe un alt site numit **www.fete.ro** am găsit, într-un sector special, o groază de alte anunțuri ale unor prostituați sau homosexuali de amorul artei, inclusiv cele ale unor minori.

În sfârșit, am ajuns și în **Undernet** pe canalul de conversație **Gay Ro**. Chiar dacă era târziu (sărisem mulțisor de miezul nopții), pe chat erau câteva zeci de homosexuali, mai precis 61. Am vrut să intrăm în conversație și am aruncat o nadă. Am scris că suntem Dănuț (24, 189 cm, 79, 19 cm) pasiv și

Întâmplări adevărate

DOI COPII AU ÎNȚEȚINUT, TIMP DE DOI ANI, RELAȚII HOMOSEXUALE

Dacă unii homosexuali își acceptă destinul și soarta la vârsta maturității, alții cad pradă acestei modalități de a întreține relații sexuale încă din fragedă pruncie. Cauzele

care duc la această stare de fapt sunt multiple: lipsa de educație, de supraveghere de către adulți, curiozitatea sau pur și simplu anturajul unor băieți mai mari care fie îi

corup, fie îi forțează pe cei inferiori ca vârstă să întrețină relații sexuale. Un astfel de caz este și cel pe care vi-l vom prezenta în rândurile următoare.

activ. Imediat, dornici de ceva prospătură au sărit pe noi Garisha, Bi-boy, Ganesha, Parșivu', Fox, Fănel și Hard Ro. Garisha, mai bătrân (31 de ani), ne-a oferit 500.000 de lei a doua zi la Ploiești unde, ne-a scris el, e patron peste o afacere. Ganesha, cu toate că avea numai 19 ani, era pasiv și bănos. Ne-a invi-

tat în „The Office“, unde face 30.000 de lei un sifon sau la „Karma“, unul dintre cele mai scumpe cluburi din București. Ca să ne convingă să ieșim din casă, Ganesha ne-a trimis o poză cu el în toată splendoarea lui, gânditor și cu vestuță de piele, având marea în spate. Hard Ro avea și el chef să ne întâlnim în crucea

noptii, tocmai la Universitate. Ne-a mărturisit că e activ, sărac și vânjos. I-am spus să ne sune, dându-i numărul de telefon pe care ni-l lăsase gânditorul maritim Ganesha. Așa am ieșit liniștiți din toată povestea asta cu convingerea că am realizat, fără prea mare scandal public, un cuplu gay, dar fericit.

În vacanța de vară a anului 1997, D.N., care avea pe atunci 9 ani, se juca în Parcul Titan. El a fost racolat în acea zonă de către Adrian Cătănescu, de 15 ani, elev al Liceului „Nichita Stănescu“ din Capitală. Liceanul s-a descheiat... la un moment dat și amenințându-l pe D.N. cu bătaia, l-a forțat pe micuț să întrețină un raport sexual oral. De frică, puștiul de 9 ani s-a supus și nu a spus nimănui din familie

nimic despre cele întâmplate. Un aspect interesant este și acela că atât victima cât și Adrian Cătănescu locuiesc pe aceeași stradă. Doi ani mai târziu cei doi, deveniți între timp oarecum parteneri de joacă, s-au dus împreună pe un drum mai lăturalnic al aceluiași parc. Aici, s-a consumat din nou un raport sexual oral între cei doi, după același scenariu devenit de-acum clasic. Adrian, acum în vârstă de 17 ani, l-a ame-

nințat din nou pe D.N., care a executat fără să crănească ceea ce i s-a cerut. Aflând despre această întâmplare, copiii din bloc au povestit părinților lui D.N. despre cele întâmplate. Intrigată, mama acestuia a depus o plângere către Secția 13 de Poliție. În urma cercetărilor efectuate s-a constatat că, între cei doi băieți au avut loc, într-adevăr, raporturile sexuale respective.

Dar, în fața ziariștilor, Adrian Cătănescu a susținut

că raportul sexual a fost întreținut la cererea lui D.N. Versiunea sa este următoarea: puștiul s-a dus împreună cu Adrian să facă pipi într-un boschet și i-a mărturisit că a văzut un film porno, după care l-a rugat pe adolescent să-l lase să facă ceea ce văzuse la televizor. Adrian Cătănescu a fost arestat pentru pedofilie și va suferi rigourile legii.

DANSURI NUPTIALE PRIN BIROURI EXECUTIVE

Text: TUDOR CALIN ZAROJANU ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și M. FELIX ■

Dacă luna iulie 2000 va rămâne în istoria României prin gestul fără precedent (și fără epigoni, mă tem) al unui Președinte care a renunțat de bună voie la perspectivele sale de politician, pentru semnatarul acestor rânduri o altă imagine este emblematică pentru politica românească a sfârșitului de mileniu: cea a senatorului George Pruteanu care, invitat într-o emisiune TV, la fiecare două fraze preciza: „Partidul consideră că...”.

PRUTEANU' ȘI PARTIDU'

George Pruteanu s-a afirmat post-revoluționar (despre afirmațiile sale ante-decembriste s-a scris destul...) printr-o emisiune (inițial foarte reușită, ulterior alunecată în grotesc) de limbă română și prin stilul – mai puțin cunoscut de către publicul larg – în care obișnuiește să-și tortureze studenții la examene. Pe baza popularității cucerite pe micul ecran, s-a decis să candideze pentru Senat. În prima fază, a strâns semnături ca independent (în Piața Universității). Nu se știe cât de fructuos a fost rezultatul acțiunii, fapt e că a renunțat brusc la independență, s-a înrolat în PNȚCD (care, conform tuturor sondajelor,

urma să vină la putere) și a devenit astfel senator. Ulterior, s-a certat rău de tot cu partidul până a fost dat afară. O vreme a rămas din nou, cum ar veni, independent, după care și-a luat inima-n dinți și a intrat în PDSR, adversarul politic înverșunat al fostei sale formațiuni. Întâmplător, acest lucru s-a petrecut tocmai când, conform tuturor sondajelor, partidul lui Ion Iliescu se pregătește, la rândul său, să revină la putere. În emisiunea amintită, Pruteanu a făcut o demonstrație impecabilă a disciplinei de partid, vorbind atât de senin despre „președintele partidului meu” încât un telespectator cu o minimă memorie a felului în care actualul – și probabil viitorul – senator îl desființa pur și simplu pe Ion

Iliescu pe vremea când era cu „ceilalți” ar fi putut să leșine. Ori să vomite. Mai ales dacă respectivul telespectator s-ar fi numărat printre cei care l-au trimis pe lingvist în Senat *ca țărănist*.

Pe fondul pipăirilor reciproce dintre PNL (de dreapta) și ApR (de stânga), dintre

PSDR (fost adversar consacrat al regimului Iliescu) și PDSR ori al altor manevre similare, prestația televizată în direct a lui George Pruteanu mi s-a părut pe cât de lamentabilă pe atât de tipică pentru clasa politică românească a anului 2000, în care Emil Constantinescu nu este decât o oaie rătăcită.

CU O FLOARE...

Gestul președintelui Constantinescu – impecabil mai ales prin precizarea că nu va candida vreodată nici pentru Parlament – nu este chiar fără precedent. De o moralitate similară a dat dovadă cândva și Ioan Aurel Stoica. Silit – de partid și de guvernul din care făcea parte – să semneze cu

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

10.07. Adrian Severin a fost ales președinte al Adunării Parlamentare a OSCE ● Populația României este în continuă scădere ● BIR a intrat în faliment.

11.07. Ungaria cere 113 milioane de euro compensații pentru poluarea Tisei cu cianură ● Zece mii de miliarde de lei pierderi din cauza secetei ● Tratatative cu iz electoral între Valeriu Stoica și Teodor Meleșcanu.

12.07. Guvernul a emis o ordonanță prin care scutește de datorii 104 societăți ● A fost semnată o Declarație comună între PNȚCD și UFD.

13.07. Militarii din Armata a IV-a Transilvania refuză să ridice soldele ● Lucescu nu vrea să revină la Națională.

14.07. RATB majorează tarifele ● Filialele PNL cer alianța cu ApR.

15-16.07. Decebal Traian Remeș a demisionat de la Finanțe, iar Nicolae Manolescu din PNL ● A eșuat tentativa de alianță între PNL și ApR ● Părinți și copii trăiesc ore de coșmar pentru înscrierea la licee ● În timpul concertului de la Sala Palatului, Montserrat Caballé a aruncat partiturile în capul dirijorului.

17.07. Emil Constantinescu și-a anunțat retragerea din cursa

pentru Cotroceni ● Lui Nicolae Badea, președintele clubului Dinamo, i s-a furat Mercedes-ul în centrul Bucureștiului ● Isărescu nu-i aprobă demisia lui Remeș.

18.07. Tărăniștii îl vor pe Mugur Isărescu candidat la Președinția României ● Președintele a anunțat că va crește pensiile.

19.07. Remeș a renunțat la demisie.

20.07. Grevă spontană la RATB ● Românii li se propune o soluție salvatoare: tandemul Isărescu – Stolojan.

21.07. Cătălin Botezatu a fost condamnat la trei ani închisoare în cazul SANCA ● Mugur Isărescu a dispus alocarea a 55 milioane de lei pentru conservarea costumului voievodal al lui Petru Mușat.

22 – 23.07. Epidemie de antrax în județul Tulcea ● Băsescu duce în București „războiul tarabelor”.

24.07. Fane Spoitoru a ajuns în arestul IGP.

25.07. Tribunalul București a dat câștig de cauză păgubiților FNI ● Din septembrie, pensiile se vor indexa lunar.

26.07. CONPET a luat decizia sistării transportului de țigete pe conducte ● Personalul Primăriei Capitalei va fi redus cu 600 de persoane.

27.07. Valeriu Stoica îl susține, în continuare, pe Stolojan. ● La Cluj, doi poliști au jefuit o pensionară de suma de

sindicatele un acord despre care avea convingerea că este inoportun. Stoica a demisionat, a doua zi și până la moartea sa prematură nu a mai intrat în prim-planul politicii. Gesturi similare au mai făcut și alți demnitari, chiar dacă, de regulă, s-au retras la extrema presiune a unor forțe diferite.

De partea cealaltă, în antologia penibilului s-au situat indivizi precum Valentin Ionescu (care a revenit la 24 de ore după o demisie „irevocabilă”), sau Viorel Cataramă (care s-a retras de câteva ori din funcțiile deținute în PNL și apoi de încă vreo două ori din cele din PNR).

Cititorii revistei „**Flacăra**” știu, probabil, că nu puține au fost ocaziile în care l-am criticat virulent pe Emil Constantinescu. Acum, însă, nu pot decât să mă înclin în fața deciziei sale (luată, pe neaștep-

tate, exact când sondajele arătau că a scăpat de riscul de a nu intra în turul doi al alegerilor prezidențiale) și, în același timp, să observ cu amuzament panica rece pe care gestul lui a provocat-o atât în rândurile Convenției, cât și – culmea! – de partea cealaltă a baricadei. Puțin zăpăciți, foștii săi adversari își spun, probabil, îngrijorați: „Mă, te pomenești că ăștia pregătesc ceva!”

Te pomenești!

BULE DE LA ROMA(N)

Singurul lider politic care pare să se bucure de hotărârea lui Emil Constantinescu de a nu mai candida la președinție este, firește, Petre Roman. Condamnat timp de un deceniu să nu poată depăși condiția eternului „numărul doi” (după Iliescu, după Constantinescu, ba, mai nou, și după Băsescu – mult mai popular, cel puțin în afara partidului), Roman trăiește înduioșătoarea iluzie că, în sfârșit, a venit și rândul său și că va fi (așa cum mai visează câteva duzini de cetățeni) primul președinte român al mileniului trei.

Urmare a acestei speranțe renăscute pe neașteptate, Petre Roman a început să emită bule. Nu papale – ci de „Academia Cațavencu”. Prima dintre acestea a fost afirmația că soluția cu tehnocrații (apropo de Stolojan și Isărescu) este „o mare minciună”. Pa-ba-baaam! Ne-a lăsat oare pe noi memoria sau Roman este cel care a importat în România post-decem-

bristă termenul de tehnocrat? Ce mai discursuri trăgeau toți liderii FSN (PD) pe tema nevoii de tehnocrați în fruntea țării! Păi, de ce? Păi, pentru că atunci lupii tineri n-aveau tupeul să se considere politicieni (în schimb îl aveau pe acela de-a se crede tehnocrați) și băteau șaua că a te pricepe la politică în '90-'91 echivala cu a fi fost nomenclaturist – ceea ce, de altfel, era corect –

pe când acum, cu experiența acumulată (după sistemul „la putere – ori cu ăia ori cu ăilalți”), pediștii **sunt** politicieni și a început să le miroasă urât faza cu tehnocrații.

CU PARTICIPAREA ORDINARA A...

– birourilor executive în care se decid fuziuni, absorbții, înglobări și alte dansuri nuptiale pre-electorale;

– PNL, care, vorba lui Horia Rusu, a inventat social-liberalismul după modelul cafelei cu năut și al femeii gonflabile;

– presei care, ofilită de caniculă și nemaivând despre ce naiba să scrie, a lansat ideea de „tandem”;

– persoanei anonime care a aruncat în lac piatra cu decalarea alegerilor, de s-au repezit toți s-o scoată;

– Ministerului Public, care s-a apucat să ancheteze lideri de partide și foști miniștri pentru încălcarea embargoului și să aresteze – strict autentic – un vânzător care înșelase la cântar cu 4.500 de lei;

– lui Sergiu Cunesco, care, pe bună dreptate, a refuzat să facă parte din echipa negocierilor de anagrame (PSDR-PDSR);

– lui Mugur Isărescu, care...

– lui Theodor Stolojan, care...

– și a „mulțime de popor”, care, surprinzător, are pretenția să intre viu în mileniul trei.

11.380 de dolari ● A dispărut încă o piesă „grea” din dosarul FNI: Nicolae-Viorel Popa, director general la „Gelsor”.

28.07. Producția de grâu ajunge la peste 4 milioane de tone ● Protestul minerilor de la Barza care s-au blocat în subteran a intrat în a cincea zi ● Un bărbat din Tg. Jiu și-a dat foc încercând să-și salveze o construcție ridicată ilegal.

29 – 30.07. Pe plaja de la Mamaia, 5 turiști au fost loviți de trăsnet ● Reactorul nr. 1 de la Cernavodă a fost oprit pentru remedieri ● Circa 43 la sută din totalul populației țării trăiește sub pragul sărăciei.

31.07. Guvernul a fixat taxe piperate pentru autorizarea jocurilor de noroc ● Numărul șomerilor trece de un milion ● Tudor Gheorghe a împlinit 55 de ani ● Victor Surdu a pus bazele Partidului Social-Agrar Român ● Un pescar bulgar pretinde că a fost atacat de un crocodil în timp ce pescuia în Dunăre.

01.08. Băsescu a anunțat că va înființa în București „Strada cărții” ● Un elicopter s-a prăbușit lângă Sighișoara ● Ca urmare a unei hotărâri judecătorești care l-a nemulțumit, primarul Mazăre a oprit apa caldă, curentul electric și transportul public în municipiul Constanța și în Mamaia ● 2.370 de români au câștigat la Loteria Vizelor.

02.08. La Fetești, un avion IL-28 a luat foc ● Un copil

accidentat de o mașină a fost abandonat de șofer lângă Palatul Parlamentului ● Prețul energiei electrice va crește cu 10,34 la sută.

03.08. Cercetătorii bucureșteni au ieșit în stradă; au avut loc ciocniri cu jandarmii ● Potrivit unui sondaj CURS, tandemul Isărescu – Stolojan este cel mai potrivit pentru conducerea țării ● Liberalii lui Valeriu Stoica vor să construiască o nouă Convenție ● Continuă audierile în „Afacerea Jimbolia” cu generalul Ion Pitulescu, fost șef al IGP.

04.08. Doi procurori vor pleca în Israel pentru a obține extrădarea Mariei Vlas ● Colegiile „Mihai Viteazul” și „Dimitrie Cantemir” sunt în pericol de prăbușire ● Standard & Poor's a anunțat o îmbunătățire a perspectivei de rating a României.

05-06.08. Theodor Stolojan va candida la președinție din partea liberalilor ● Intervenție violentă a forțelor de ordine la meciul FC Național-Dinamo ● Flota românească a dispărut și din statistici ● Într-o comună din județul Buzău, fiica deputatului Pavelescu a accidentat mortal o fetiță ● ApR îl propune pentru funcția de prim ministru pe Octavian Buzoianu, directorul de la „Ursus” ● Dolarul a sărit de 22.000 de lei.

Demersul rubricii noastre din acest număr este unul special, axându-se pe unul dintre subiectele care au monopolizat atenția publicului în ultima vreme: cazul FNI. Probabil cel mai spectaculos scandal financiar al deceniului, nu doar prin sumele, imense, ce-i drept, care sunt în joc ci, mai ales, prin numărul mare de păgubiți într-o afacere care părea, la un moment dat, extrem de solidă, cazul FNI a creat o adevărată psihoză la nivelul societății românești, din ce în ce mai neîncrezătoare în diversele instituții financiare (mai mult sau mai puțin „curate”) care au proliferat în România. O neîncredere care, dacă în anumite cazuri, este chiar binevenită, în altele – cele mai multe, sperăm noi – nu poate provoca decât crize nejustificate. Îmbucurător este însă faptul că, măcar de această dată, justiția a avut un răspuns pe care l-am putea denumi chiar rapid.

În acest context, o mare parte dintre scrisorile sosite pe adresa redacției – chiar dacă nu toți semnatarilor lor sunt investitori FNI, ci doar persoane interesate de clarificări în acest caz – fac referiri directe la scandalul FNI.

Am considerat că analizele, aprecierile sau posibilele soluții date de către altcineva decât un specialist în drept nu ar face decât să sporească și mai mult confuzia instalată de avalanșa mediatică care durează de câteva luni. Suntem în măsură să vă oferim, în exclusivitate, o declarație a doamnei avocat Ana Diculescu-Șova, apărătoarea SOV Invest în procesul intentat CEC, proces de care atârână, în mare parte, posibilitatea investitorilor de a-și recupera banii.

Alexandru Arion, Redactor șef

Exclusivitate

Scandalul F.N.I.

Investitorii FNI au primit cu bucurie, dar și cu rezervă soluția pronunțată de Tribunalul București în dosarul 4615/2000 pentru că, pe de o parte CEC este un garant credibil și executabil din punct de vedere juridic, iar pe de altă parte, investitorii nu au la îndemână mijloacele legale de a acționa direct și nemijlocit împotriva acestuia.

Au, de asemenea, o evidentă grijă legată de evoluția procesului, câtă vreme mai sunt două grade de jurisdicție – apelul și recursul.

În altă ordine de idei, investitorii FNI, reuniți în Asociația Națională a Investitorilor (ANI), acționează nemijlocit în raporturile juridice legate de SOV Invest și FNI – cerându-le acestora să își execute atât obligațiile contractuale în relația cu CEC, adică să execute contractul de fidejusiune/cauțiune respectiv să achite prețul cauțiunii și în egală măsură SOV Invest ca administrator al Fondului și FNI să-și respecte obligațiile asumate față de investitori, după ce fiecare dintre aceștia au acceptat oferta publică și s-au creat raporturi contractuale în temeiul cărora FNI trebuie să primească cererile de răscumpărare și prin executarea contractului de garanție cu CEC (contractul de fidejusiune/cauțiune) să le onoreze.

Cât privește implicarea Guvernului și a altor autorități publice în demersul efectuat, investitorii FNI înțeleg să insiste pentru stabilirea tuturor responsabilităților și găsirea oricărei soluții legale pentru răscumpărarea unităților de fond.

Complexitatea acestui demers nu poate

fi nici minimalizată și nici explicată prin argumente care ar putea influența atât judecarea pricinii aflată pe rol cât și strategia de apărare a drepturilor membrilor ANI.

Un fapt este cert: investitorii FNI știu că nu este vorba de o „afacere privată” oarecare, nesemnificativă, ci de implicații importante ale instituțiilor statului.

Lupta lor este atât individuală pentru redobândirea drepturilor cuvenite cât și social-civică pentru a încerca să determine o conduită responsabilă a celor care îngăduie astfel de „afaceri” cu aparențe legale.

Din art. 1 al Ordonanței de Guvern nr. 24/25 august 1993 rezultă:

„Prezenta ordonanță reglementează înființarea, structura și activitățile fondurilor deschise de investiții, societăților de investiții, societăților de administrare a investițiilor și societăților de depozitare, precum și supravegherea acestora în vederea stimulării mobilizării economiilor dispersate și alocării lor către investiții pe baza diversificării prudente a riscului de portofoliu”.

Așa fiind, „stimularea mobilizării economiilor dispersate” s-a făcut sub acoperirea unei legi, deci a FORȚEI STATULUI, care are astfel angajată și responsabilitatea.

Din întregul „scandal social FNI” rezultă că astfel de atitudini legislative sunt potrivnice ideii de „stat de drept” pe care cetățenii își întemeiază speranțele.

Av. Ana Diculescu-Șova

BUSINESS CLUB FLACĂRA

Răspunzând solicitărilor venite din partea multor cititori și beneficiind de experiența **CLUBULUI FLACĂRA**, revista Flacăra a lansat **BUSINESS CLUB FLACĂRA**. Adresându-se oamenilor de afaceri, acest club vă permite, cu o investiție minimă, să beneficiați de facilitățile oferite membrilor **CLUBULUI FLACĂRA**, precum și să atrageți noi clienți sau parteneri de afaceri prin publicitate în revista Flacăra, la prețuri speciale pentru dumneavoastră. În plus, orice problemă de ordin juridic, administrativ sau de alt gen cu care vă confrunțați își va putea găsi răspunsul adecvat în paginile revistei Flacăra.

Varianta 1

(NUMAI 5.500.000 lei):

2 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

1 apariție pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**
Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

Varianta 2

(NUMAI 7.500.000 lei):

4 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

1 apariție pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**
Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

Varianta 3

(NUMAI 10.000.000 lei):

5 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

2 apariții pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**
Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

De asemenea, membrilor **BUSINESS CLUB FLACĂRA** li se acordă o **reducere de 20%** din tarifele obișnuite de publicitate în toate revistele editate de Trustul Flacăra: Flacăra, Rebus, Rebusache.

Prețurile nu includ TVA și taxa pe publicitate. În cazul în care sunteți interesat de oferta noastră, completați talonul din revistă și depuneți-l în cutia poștală.

Pentru alte informații, machete de reclamă sau propuneri, nu ezitați să ne contactați la unul dintre telefoanele **01.224.36.88, 01.224.37.44** sau fax **01.224.37.13**.

Persoană de contact: **Petruț Stoian**, secretar general de redacție.

Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 7 sunt:

- Concurs „O istorie...” - ALEXANDRU CAZACU – Intrarea Bârsei Nr.6, Bl.G7, Sc.B, Et.4, Ap.75, Sector 3
- Concurs Allfa - CSERGŐ KALMAN – str. Miron Cristea Nr.8, Gheorghieni, Jud. Harghita
- Concurs Nemira - ANDREI N. STELIAN – str. C.I. Alimănășteanu Nr.55, Bl.A5, Sc.A, Et.2, Oltenița, Jud. Călărași

PARTY non-stop!

Haide să ne distrăm!

În direct

01-8990632

Tarif 43500 lei/minutul

PARTY NON STOP

01-899 0673

TARIF 43500 LEI/MINUTUL

PARTY non-stop!

Nu mai esti singur!

01-8990672

Tarif 43500 lei/minutul

CABANA GURA RÂULUI **STING** ZĂRNEȘTI

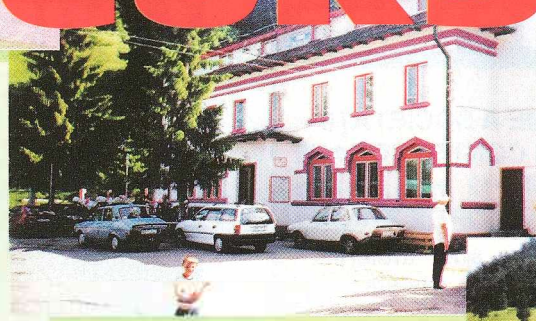
Week-end pentru două persoane la Cabana Gura Râului Masivul Piatra Craiului

Amplasată la baza Masivului Piatra Craiului
- este locul ideal pentru odihnă, recreere și drumeție.

MARELE PREMIU – Revelion 2001 pentru două persoane la Cabana Gura Râului.

Toate taloanele de concurs vor participa la tragerea
la sorți pentru marele premiu din luna decembrie.

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa
redacției: București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sect. 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră
este **1 septembrie 2000**, data poștei.

În ce Masiv se află cabana Gura Râului?

- ☐ Bucegi
- ☐ Piatra Craiului
- ☐ Postăvarul

STING sponsorul concursului

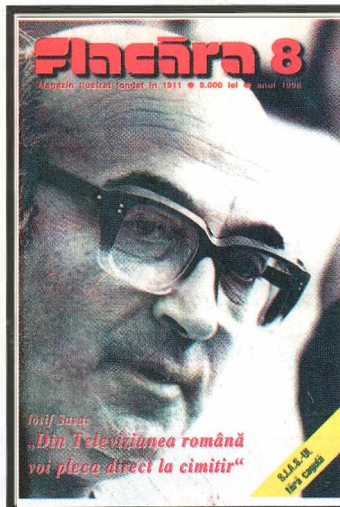
București Pitești Târgoviște
Tel/Fax: 01/224.38.24 Tel/Fax: 048/211.850 Tel/Fax: 045/213.939

- **STING** – turism în Piatra Craiului (oferă reduceri importante pentru grupuri organizate)
- **STING** – stingătoare de incendiu (comercializare și service) accesorii și consultanță P.S.I

CABANA GURA RÂULUI – **STING**

- 750 m altitudine -
- Masivul Piatra Craiului
- acces auto
- restaurant, bar, terasă
- cazare în camere cu 2 și 4 paturi (apă caldă)
- Rezervări la 094.332.993 / 094.337.936

IN MEMORIAM IOSIF SAVA

Au trecut doi ani de când destinul a pus punctul final Listei lui Sava. Doi ani în care nu am mai deschis televizorul pentru a urmări celebra „Serată muzicală“, cea mai bună emisiune culturală difuzată la un post de televiziune din România. Doi ani de când nu doar muzica, ci întregul fenomen cultural românesc este mai sărac. Doi ani de când revista Flacăra, omagiindu-l pe Iosif Sava, un vechi prieten, a publicat această copertă...

SILVIA ȘTEFĂNESCU LA CALLATIS 2000

În perioada 11-12 august se va desfășura, la Mangalia, Festivalul Internațional de interpretare (muzică pop) Callatis 2000. Participanții vor reprezenta orașe – foste cetăți grecești. Din partea României va participa Silvia Ștefănescu, desemnată de către organizatorii Festivalului (ALDACO) în virtutea succesului reputat de aceasta la Festivalul Discovery 2000 de la Varna, unde a fost unanim recunoscută ca revelația anului. În urma prestației Silviei la Varna, România a câștigat nu mai puțin de patru premii: locul I la interpretare, diplome pentru cel mai bun cântec (**Clopote albe, clopote negre** – muzica: George Natsis, text: Roxana Popescu) și cea mai bună orchestră, precum și un premiu special din partea Primăriei orașului Varna. După ce va participa la festivalul de la Callatis, Silvia Ștefănescu își va lansa primul album (pe suport casetă audio și compact disc) intitulat **Indigo**, precum și videoclipul realizat de Spectra Production la piesa **Eu, fără tine**. Lansarea va avea loc în ziua în care Silvia va împlini 18 ani: 17 august. (C.M.)

GEORGE ARION

O ISTORIE
A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE
ÎN INTERVIURI

VOLUMUL I
1975 - 1989

FUNDAȚIA „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

CONCURS

Premiu:
O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Întrebare: Care sunt titularii rubricii „Dosar“ din revista „Flacăra“ nr. 8?

☐ CARLA MIHĂILĂ și ANA BARTON
☐ VICTOR NIȚĂ și VLADIMIR ALEXE
☐ TOMA ROMAN jr. și CIPRIAN ENEA

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1.
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 septembrie 2000**, data poștei.

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

LINIE DE TAROT

NON STOP

Tarif 43500 lei / minutul

DACĂ AI PROBLEME DE SĂNĂTATE, BANI, CARIERĂ, DRAGOSTE SUNĂ ȘI NOI TE VOM AJUTA!

ÎN DIRECT

01-8990078

ROMÂNIA INTRĂ ÎN MILENIUL III CU 314 LOCALITĂȚI NEELECTRIFICATE

Text și foto: LILIANA PETRUȘ ■

La punctul 14 din Contractul de 200 de zile, în baza căruia o parte a actualei puteri din România a câștigat alegerile din 1996, se preciza: „Va fi asigurată conectarea la rețeaua de electrificare a tuturor așezărilor românești de pe teritoriul României, indiferent de dimensiune.” Cu toate că acele 200 de zile au trecut demult, în România încă mai există 314 localități neelectrificate, cuprinzând aproape 8.000 de gospodării țărănești.

Marea majoritate a localităților neelectrificate, respectiv 243, cu 5.240 de gospodării, se află în județele din Transilvania. Pe primele locuri în acest „top al întinericului” se situează Bistrița-Năsăud, cu 73 de sate total neelectrificate, și Alba, cu 55 de localități cufundate în beznă.

La toate acestea se adaugă și 586 de sate în care electrificarea este doar parțială, ceea ce înseamnă încă 8.578 de gospodării fără curent electric. Faptul că majoritatea localităților neelectrificate sunt în Transilvania este explicat de autoritățile centrale prin dificultatea zonelor montane, în

special a celor din Apuseni, care, fiind greu accesibile, presupun o investiție mare, justificată doar din punct de vedere social, nu și economic. Conform calculelor realizate de S.C. Electrica S.A., filiala de distribuție a energiei electrice din cadrul CONEL, care realizează investițiile în

rețeaua de electrificare, cheltuielile pentru electrificarea unui sat izolat se amortizează în 800 de ani: „Electrica este obligată să-și desfășoare activitatea după principii economice, deci nu ne permitem să facem protecție socială. Pentru acest domeniu există alte instituții. Ordonanța de

La mort și în caz de urgență, nea Vasile trage clopotul din cimitir

Unul dintre puținii tineri văzuți prin sat își pregătește lămpașul pentru seară

Ciobanii tocmai pleacă spre

Urgență 63/98, privind energia electrică și termică, precizează, printre altele, că bugetele consiliilor locale trebuie să includă și poziții destinate electrificării rurale, la fel cum și Bugetul de stat are fonduri cu această destinație. Până în acest moment, însă, nu există nici măcar un cătun, cu atât mai puțin un sat, electrificat prin eforturile financiare ale consiliilor locale. Nu ne rămâne decât să

sperăm că acum, după alegeri, noii primari și consilieri locali vor lua în calcul și această problemă", ne-a declarat Dan Teculescu, di-

la Bugetul de stat, aproape nesemnificative, și pe investițiile Electrica, modeste și ele, pentru că societatea amintită nu prea are profit, iar con-

sectorului de producție, termică și hidro. Chiar și așa, în perioada 1999-2000, din fonduri proprii și din fondul special, S.C. Electrica S.A. a executat extinderi de rețele, prin care s-au alimentat locuințe din peste 2.500 de localități", susține Dan Teculescu.

La ora actuală, se derulează lucrări de electrificare în 25 de sate, dintre care 11 din județul Alba. Pentru definitivarea acestor proiecte ar mai fi nevoie de peste 26 miliarde lei, sumă la care S.C. Electrica S.A. speră că vor cotiza și consiliile locale din localitățile în cauză.

Ordonanța de urgență 63/1998 prevede, alături de responsabilitățile locale în ceea ce privește electrificarea, și posibilitatea ca localitățile izolate să fie alimentate cu energie electrică prin intermediul unor producători locali. Aceștia pot fi investitori

INVESTIȚII AMORTIZATE ÎN 800 DE ANI

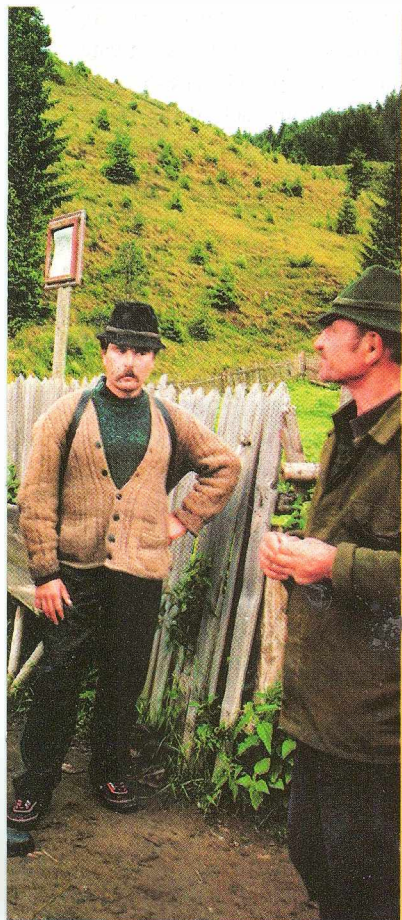
rectorul Direcției de Dezvoltare a S.C. Electrica S.A.

În aceste condiții, electrificarea localităților rurale se bazează doar pe resursele de

tractarea unor credite iese din discuție, din motivul deja amintit al amortizării investiției într-o perioadă foarte mare de timp. Anul trecut, din cauza lipsei de fonduri, investițiile Electrica în construirea de noi rețele de electricitate s-au ridicat doar la 80 miliarde lei, o sumă derizorie, ținând cont de faptul că pentru conectarea unei singure gospodării la rețeaua electrică sunt necesare cel puțin 50 milioane lei. „Din bugetul fondului special pentru dezvoltarea sistemului energetic, al Ministerului Industriei și Comerțului, pentru Electrica a revenit o cotă mică, restul fiind distribuit

În birtul satului, drapelul P.C.R. stă la loc de cinste

stâna din munți, cu desagi plini de alimente,
băutură și tutun

Tractorul fostei exploatare forestiere este culmea progresului în Ofa

români sau străini, care construiesc minicentrale electrice. Din păcate, însă, această variantă iese din calcul, din cauza costurilor de producție, care au descurajat orice tentativă de investiție în domeniu.

Așa stând lucrurile, peste 50.000 de români intră în Mileniul III cu un grad de civilizație amintind de evul mediu: copii care învață la lumina lămpii, femei care nu au auzit de aspirator sau mașină de spălat, bărbați care și-ar da câțiva ani din viață ca să vadă știrile la televizor.

Cu toate că a mai rămas doar cu 10 familii, satul Ofa este împrăștiat, din punct de vedere administrativ, în două județe: o jumătate aparține comunei Ciuc - Sângiorgiu, din județul Harghita, iar cealaltă jumătate ține de comuna Ghimeș - Făget, din județul Bacău. Ca și în zicala potrivit căreia „mielul care suge la două oi rămâne flămând”,

sătenii din Ofa spun că ei, de fapt, nu aparțin nimănui, rămânând în afara calculelor administrative, mai mult sau mai puțin folositoare, în viața de zi cu zi. Pentru orice problemă, țăranii din Ofa sunt trimiși de la o primărie la alta și dintr-un județ într-altul, de-au ajuns să dea cu banul ca să hotărască dacă pruncii nou născuți îi înregistrează la Ciuc,

Nevasta lui nea Vasile, de pildă, îl „alintă” când cu „moldovean împuțit”, dacă vine acasă beat, când cu „ardelean molău”, dacă nu i se crapă lemnul de foc la prima secure.

Pentru că în zona de munte pământul este slab roditor, oricât ar munci, locuitorii din Ofa sunt condamnați la sărăcie. Nu tu grâu și porumb, fructele ră-

vreme ce, în ultimii ani, lipsa banilor le încurcă toate socotelile. Înainte vreme, până să intre în șomaj, bărbații lucrau la exploatarea forestieră și aveau, cât de cât, un ban în casă. Acum nu mai există nici sămânță de loc de muncă prin împrejurimi, așa că oamenii se tot socotesc cum să-și cârpească viața. Unii s-au gândit să crească oi, poate ar fi o afacere, că pășune e, cât vezi cu ochii, da' de unde bani să-și adune o turmă? Ar putea să vândă și ceva lemn, că fiecare familie are două-trei hectare de pădure. S-a rezolvat, nu se poate, vorba pădurarului, că nu e clară treaba cu titlurile de proprietate. Așa că, până una alta, sătenii din Ofa chiar nu mai știu din ce să trăiască. Serba Vasile, de pildă, are un fel de slujbă la fără frecvență, la un patron care vine, din când în când, și taie lemne din zonă. Niciodată nu a luat mai mult

CA SĂ HOTĂRASCĂ DACĂ-S ARDELENI SAU MOLDOVENI, DAU CU BANUL

ceea ce se cheamă că vor fi ardeleni, ori la Ghimeș, unde, deja, se dă colțul spre Moldova. Între ei, însă, locuitorii acestui sat ciudat nu respectă nicidecum amintita împărțea-lă, fiindcă sărăcia din zonă nu ține cont de astfel de finețuri. Țăranii își aduc aminte că pot fi înjumătățiți în ardeleni și moldoveni mai mult în glumă, ori la mânie.

mân în copaci, verzi și acre, varza de-abia dacă apucă să lege două-trei frunze. Așa că pe-aici se trăiește doar cu lapte, brânză și ceva legume, cât să nu se spânzure stomacul, vorba bătrânilor din sat. Dacă-și adună ceva bani, ca să cumpere niște saci de porumb, oamenii mai cresc un purcel și-o găină, asta aducând, deja, a lux, de

de 500.000 lei/lună. Ei bine, banii ăștia trebuie să-i întindă cât cuprinde, de la grâu pentru pâine, până la cizme de cauciuc și petrol pentru lampă, că satul nu e electricat. Fetele, că doar are

că am ajuns la 49 de ani, am început să mă resemnez. ăștia de la Electrica ne tot măsoară, de ne-am săturat de ei, da' lucrările nu mai încep în veci. Bărbatul meu e bolnav cu plămânii, că a lucrat

BIRTUL – CA MIJLOC DE COMUNICARE

cinci, nu-l pot ajuta, „că tot șomeri se cheamă și ele.” Dacă pământul nu ar fi așa sărac, oamenii spun că ar munci ca robii și nu s-ar plânge de nimic. Da' așa n-au decât să cumpere ori să rabde. Întrebați de ce nu vând lapte și brânză, oamenii dau din mâini, a pagubă. Până în Comănești, unde este cea mai apropiată piață, sunt 30 km. Vara nu pot merge cu căruța, 4-5 ore, că au de lucru, la fân. Iarna, când ar avea timp, rămân izolați, drumurile sunt blocate cu ninsoare și gheață. Pe o asemenea vreme, ferească Dumnezeu să te îmbolnăvești, că nici cu sania nu poți coborâ.

Ofa pare un loc unde niciodată nu se întâmplă nimic. Birtul satului – mai exact o cămăruță din casa familiei Rusu, ticsită cu de toate, de la spirtoase ieftine până la chiloți – este singurul element de legătură între casele răsirate cât colo. Chit că pe datorie, ori cu țuică adusă de acasă, bărbații musai să se cinstească, din când în când, împreună, birtul fiind doar un pretext pentru întâlniri și povești. După una mică, oamenii, posomorâți altfel, se încing la vorbă, pun problema electrificării, ticluiesc scrisori către primărie și prefectură, fac cereri să se extindă exploatarea forestieră. Ritualul acesta se repetă de aproape 10 ani. Oamenii n-au obosit, zic ei, doar că sunt mai bătrâni. „Toată tinerețea am așteptat să se bage curent electric, ne spune Jenica Rusu, gestionara magazinului, să apucăm și noi să trăim omenește. Acuma,

în mină 25 de ani, și mă gândesc cu groază că nici nu-mi pot anunța copiii, dacă o fi vreo urgență. Doamne ferește. Dacă o fi, măcar să nu fie iarna... E drept că toamna ne facem și provizii de medicamente, da' luăm și noi la nimereală, că de unde să știi ce te doare în următoarele patru luni? Primăria din Ciuc n-are treabă cu existența noastră, au venit numai să-i votăm, cu o urnă, de parcă noi știam cine sunt numele alea ungurești de pe listă. Ca să vedeți, însă, că într-o zi i-a apucat hărnicia, s-au deranjat atâta drum ca să-mi controleze magazinul și să mă amendeze că nu am nu știu ce etichete. Mai mare râsul!”

În semn de protest față de atitudinea autorităților din zonă, familia Rusu a împodobit birtul cu un drapel P.C.R., spre încântarea „onoratei clientele”, care crede că „tot mai bine era pe vremea aia”.

Localnicii spun că cel mai mare dușman al lor este iarna, când, la lumina lămpii, serile par cumplit de lungi. Satul rămâne izolat de restul lumii, drumurile sunt doar ninsoare, lupii și urșii pândesc grajdurile de animale. Anul trecut, au fost sfârțecate 10 oi și 3 vite. Ce poți face pe întuneric, atâta amar de vreme? Femeile mai împletesc ciorapi și torc lână, băr-

ca să deprindă ceva carte. În asemenea condiții, a învăța să scrii și să citești este aproape un act de eroism: „Drumurile până la Agarsec, unde-mi învață fata, mi-au mâncat jumătate din viață – susține Ildiko Gherțoi. Merg peste dealuri, cam trei-patru ore, cu straița plină de mâncare și de haine curate. Bărbatul zice că-mi fac de lucru, că ce-i trebuie fetei școală, în ziua de azi? Eu mă socotesc, însă, că dacă are ceva carte, ea o scăpa din vâgăuna asta și n-o mai trăi în sărăcie.”

Țăranii din Ofa se roagă lui Dumenzeu, în fiecare seară, să-i ajute măcar cu o

SĂRACI DE N-AU NICI BISERICĂ

bații fac ceva lemnărie și puffăie de ciudă, că țigările costă bani, adică sunt o raritate prin buzunarul lor. Satul Ofa pare pustiu, în general, și din cauză că aici nu există școală, deci copiii sunt împrăștiați, mai tot anul, pe la rudele din comunele vecine,

iarnă blândă. Ar vrea să plătească și un preot, să țină slujbă pentru asta. Dar nu se poate, preoții din satele învecinate spun că asemenea rugăciuni se fac numai în biserică, nu pe dealuri.

Satul Ofa este atât de sărac încât nu are biserică.

Nu se poate spune că localnicii nu au umor, de vreme ce pe ușile unei remorci în care dorm țăpării au scris „Bar - Sexi Club”

AURUL

VETERANILOR DE RĂZBOI

Text și foto: MARIAN IACOB ■

Veteranii de război sunt astăzi o categorie socială aproape uitată, „scoasă în față” de către oficialități doar cu prilejul diferitelor comemorări și zile festive. După ce au apărut cu arma în mână hotarele țării, drept mulțumire autoritățile comuniste s-au grăbit să le fure casele și pământurile, banii și bijuteriile moștenite sau agonisite cu multă sudoare și sacrificii, uneori pe parcursul a câtorva generații.

Aurul furat de către comuniști și niciodată restituit foștilor proprietari – veterani de război este un subiect tabu, ignorat cu bună știință de către politicieni și aproape necunoscut nouă, celorlalți concetățeni.

După cum veți constata, amploarea fenomenului, tragismul cazurilor concrete nu sunt deloc de neglijat. Dimpotrivă, impun măsuri imediate, acum,

cât puținii eroi ai neamului mai sunt încă printre noi.

Peste tot în lumea civilizată foștii luptători din timpul celor două mari conflagrații mondiale au un statut aparte. Pe lângă recunoștința spirituală a întregii societăți, indemnizațiile speciale acordate acestora le permit un trai similar cu cel al populației active, practic, lipsit de orice

fel precum majoritatea vârstnicilor au început să se izoleze de restul societății, să se întâlnească doar între ei, printre amintirile lor.

În anul 1990 a luat ființă „Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor” (UVRUV), organizație neguvernamentală care și-a propus nu doar să facă promisiuni

umilintelor îndurate de veterani de război ca urmare a refuzului lor de a preda statului comunist, „de bunăvoie”, bijuteriile și obiectele din aur pe care le dețineau.

Toate cazurile sunt absolut reale, incredibile, dacă ne gândim că ele s-au petrecut pe durata a câtorva zeci de ani, iar efectele acestei hoții naționale mai dăinuie și în prezent. Practic, acum, ca și în urmă cu 30–40 de ani, aurul furat foștilor veterani de război continuă să fie zăvorât în seifurile Băncii Naționale a României, în pofida sutelor de memorii și adrese pe care eroii țării și urmașii acestora le-au făcut către toate instituțiile statului democratic.

Cel care a avut ideea unei astfel de acțiuni este chiar președintele UVRUV, **col. rez. Ștefan Cucu**. În exclusivitate,

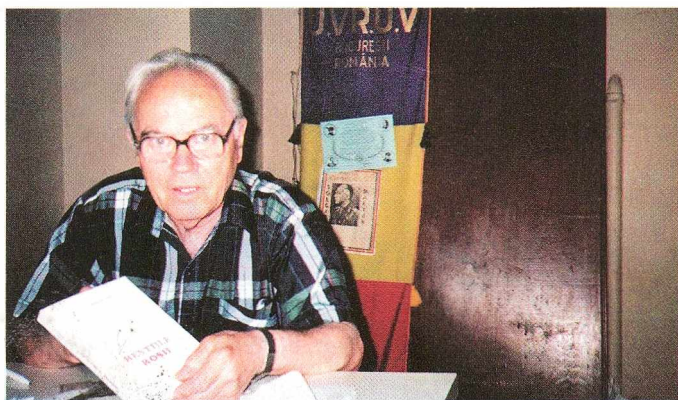
UVRUV, SINGUR PE BARICADE

fel de griji materiale.

La noi, ca la nimeni altundeva, media venitului cumulat între indemnizație și pensia pentru limită de vârstă rareori depășește un milion de lei. Cu acești bani de-abia se poate asigura o minimă subzistență. Marginalizați sau ignorați cu bună știință, eroii neamului, la

membrilor săi ci, efectiv, să le rezolve. Atât cât legea le permite. Fără proteste de stradă, fără declarații gratuite.

Una dintre priorități a fost așa-numitul „Dosar al aurului”. Nu este vorba de nici o metaforă, sub această denumire fiind contabilizate o serie de acte doveditoare ale caznelor și

Ștefan Cucu președintele UNRUV, e hotărât să se lupte cu „bestiile roșii” până la capăt

el ne dezvăluie amănuntele acestui nou scandal cu implicații greu de stabilit dacă ținem cont de faptul că, recent, „Dosarul aurului” a fost încredințat unor avocați care se pregătesc pentru a-l remite parlamentarilor de la Strasbourg și judecătorilor Tribunalului Internațional de la Haga.

„Încă de la începutul anului 1990, imediat după ce am înființat Uniunea, am avut ocazia să cunosc câțiva camarazi care mi-au descris iadul prin care au trecut după ce securitatea le confiscase diferite obiecte din aur, în special monede, pe care ei le cumpărașeră la întoarcerea de pe front sau le moșteniseră. Atunci, am intuit că, de fapt, în țară, trebuie să fie mult mai mulți oameni în situații asemănătoare. Așa a apărut ideea de a strânge laolaltă documentele referitoare la aurul furat de către comuniști” – ne spune președintele UVRUV, Ștefan Cucu.

Din reclamațiile directe ale veteranilor și ale urmașilor acestora, precum și din evidențele neoficiale, începând cu primul război mondial și până în anul 1989, aproximativ 100.000 de oameni au avut de

evidență scrisă exactă. Singurul reper aproximativ îl constituie procesele-verbale pe baza cărora s-au făcut confiscările respective. Dar și aici faptele sunt „alunecoase”. În majoritatea lor, aceste acte au fost trunchiate, fiind consemnate cantități mult mai mici față de cele oficial reținute. „Surplusul” intra în buzunarele ștabilor de la miliție, securitate și „partid”. Totuși, estimările UVRUV-ului apreciază că furtul propriu-zis de aur este de câteva tone, majoritatea obiectelor reținute fiind monede și bijuterii. La această cantitate se adaugă și câteva zeci de mii de opere de artă – tablouri, sculpturi, cărți rare etc., colecții numismatice, tacâmuri, lucrări dentare, obiecte de cult.

Procedura „legală” de jecmănire, arestările și condamnările pentru deținerea ilegală de aur urmau un scenariu aproape identic cu cel aplicat marilor infractori: bătăi și tortură până când „dușmanii poporului” declarau ceea ce vroiau anchetații. Ulterior, de la caz la caz, se putea „scăpa” cu câteva luni de arest și „reținerea” probelor, dar și cu 15-16 ani de închisoare și confiscarea totală

periculoși, eroii neamului se vedeau, în scurtă vreme, judecați și condamnați sumar de așa-numitele „Tribunale ale poporului”.

Nu avea nici un fel de importanță că ei făcuseră istoria unei nații, că, în vreme ce „tovarășii” puneau la cale sovromizarea țării, cătanele îndurau iadul de la Cotul Donului și Stalingrad, că anii de prizonierat la ruși erau deja un coșmar pe care nu îl vor putea uita vreodată.

Aruncați în celulele de detenție, veteranii de război s-au văzut batjocoriți și umiliți cu mult peste demnitatea lor de bravi ostași. Era gestul suprem al nerecunoștinței, ura unei societăți mincinoase.

Cu tristețea celui care știe despre ce vorbește, Ștefan Cucu ne mărturisește: „În toată țara suntem peste 600.000 de veterani de război. Marea ma-

și purtați pe drumuri aiurea? Cât mai trebuie să ne umilim pentru a ne primi înapoi ce ni s-a furat?”

Ca vicepreședinte la Fédération Européenne des Anciens Combattants nu pot să stau cu brațele în sân și să fiu nepăsător în fața acestui abuz care se tot prelungește. Suntem duși cu vorba când de Banca Națională, când de Ministerul de Finanțe, de o grămadă de politicieni cărora le-am cerut sprijinul. Toți ne spun să avem răbdare că se rezolvă. Dar fraților, cât să mai așteptăm? Și apoi, nu înțeleg ce este așa de greu, să ni se restituie aurul furat de bestiiile roșii? Au țigani și evreii mai multe merite decât noi? De ce lor le-au fost restituite toate obiectele din aur, iar nouă nu?

Vreau să atrag atenția în modul cel mai serios cu putință că ne-am săturat de povești. E

„COȘMARUL A ÎNCEPUT ÎN VARA LUI '66...”

ajoritate am făcut frontul și am trecut prin multe suferințe fizice și psihice. Nu a fost de-ajuns că la sfârșitul războiului, cizma roșie s-a instalat în țară, mai trebuia ca o parte dintre noi să „vizităm” și beciurile securității și închisorile comuniste... Culmea ironiei, fiind catalogați drept „dușmani ai poporului”. Cu ce greșiseră acești oameni? Că vroiau să asigure un viitor familiilor? Că nu au cedat de bună voie agoniseala de-o viață derbedeilor care s-au pus în fruntea țării?

Referitor la aur, mai trebuie să spun un lucru, și anume că bolșevicii noștri au furat cantități imense, cu mult mai mult față de documentele pe care le-au întocmit și pe care noi le avem. Aduceți-vă aminte că măslirea înscrisurilor era o obișnuință a autorităților. Acum toți știm cu certitudine că ura era realitatea, alta se trecea pe hârtie. Cine avea curajul să protesteze, nu mai vedea lumina zilei. Ulterior, prin bătăi și amenințări, „tovarășii” rețineau pentru ei o parte din pradă.

Dar trecem peste asta... Noi, acum, nu reclamăm acest gen de hoție. Au făcut-o, să fie sănătoși, Dumnezeu are grijă de toate...

Însă, strigător la cer este ceea ce se petrece cu noi în anul 2000. Cum e posibil ca de zece ani să fim duși cu vorba

trist, dar trebuie să spun public că, deja, avocații noștri au început demersurile pentru sesizarea forurilor europene. Dacă în țară nu găsim nici un fel de înțelegere, poate că prin străini vom rezolva altfel lucrurile. În orice caz, îmi dau seama de consecințele gestului nostru dar, altă soluție nu mai avem. Poate că luați în colimator de parlamentarilor Uniunii Europene, ministerele noastre vor catadicsi să-și aducă aminte și de veterani. Este tocmai ce lipsea acum României dar, am ajuns la limita răbdării.”

Pentru ca argumentele verbale să nu-i fie puse la îndoială, Ștefan Cucu îmi arată și ultimele „hârtii” pe care le-a primit de la autorități. Reproducem „la virgulă” răspunsurile respective, menționând că facsimilele respective se află în posesia redacției.

Parlamentul României – Camera Deputaților: „Vă facem cunoscut că petiția dvs. a fost înregistrată la nr. 30314.

În urma examinării conținutului, aceasta a fost transmisă Comisiei juridice de disciplină și imunități, care va aprecia asupra oportunității propunerilor dvs.”

Ministerul de Finanțe: „Referitor la scrisoarea Dvs., înregistrată la Parlamentul României cu nr. 45/10.01.2000 și la Guvern cu nr.16/3591/A/

CU JALBA-N PROȚAP LA UNIUNEA EUROPEANĂ

suferit de pe urma acestei tâlhării oficiale. Cifra respectivă nu îi include pe țigani sau pe evrei, paradoxal, celor două etnii fiindu-le înapoiată, în ultimii ani, întreaga cantitate de aur confiscată de către regimul comunist. Doar veteranii au fost „uitați”.

O problemă delicată o reprezintă și faptul că nimeni nu poate spune cu certitudine ce cantitate de aur a fost furată de la veterani, neexistând o

averii. De cele mai multe ori, un rol esențial în stabilirea acuzațiilor efective îl aveau turnătorii, de obicei, vecini, rude sau prieteni. Culpabilizarea oficială era aceea de „nerespectare a obligațiilor legale privind predarea metalelor prețioase”, infracțiune sancționată de articolul 118 lit. e din Codul penal și Decretul nr. 210. Anchetati și torturați în beciurile miliției și ale securității, aidoma delincvenților

23.03.2000, vă comunicăm următoarele: BNR a inițiat un proiect de ordonanță prin care urmărește, între altele, reglementarea regimului juridic al metalelor prețioase și pietrelor prețioase, care în cazul aprobării va abroga Decretul nr. 210/1960. Acest proiect de act normativ se află într-un stadiu avansat de elaborare urmând a fi supus spre aprobare Guvernului în cel mai scurt timp posibil."

De la Președinție nu s-a primit nici un fel de răspuns, iar Parchetul General a cerut depunerea de dosare individuale în vederea soluționării judecătorești.

Ce înseamnă „rezolvarea” unor astfel de plângeri în viziunea procurorilor aflăm din decizia nr. 527 a Curții de Apel Constanța, în speța doamnei **Popescu Florica**, urmașă de veteran de război, căreia miliția i-a confiscat 83 de monede din aur: „Am examinat cu atenția cuvenită soluțiile date de fosta Procuratură Constanța în care ați fost cercetată pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a obligațiilor legale privind predarea-cedarea sau declararea mijloacelor de plată străine, a metalelor prețioase sau a pietrelor prețioase...”

În acest sens, facem următoarele precizări: Cele 83 de monede (de aur – n.a.) au putere circulatorie, ele constituind lire sterline, franci francezi și lire turcești, emise după anul 1865 și până în anul 1931; Potrivit prevederilor art. 6 alin. 1 lit. d din Decretul 210/1960 și ale Decretului nr. 278/1978, persoanele fizice au dreptul să dețină monede de aur emise în anul 1800 inclusiv, dacă acestea sunt montate în bijuterii sau din ele s-au confecționat bijuterii.

Cum monedele din aur, a căror restituire o solicitați au fost emise după anul 1866, deținerea acestora de către persoanele fizice este interzisă, astfel încât nu vă pot fi restituite, iar ca urmare am respins plângerea dvs. ca neîntemeiată. „Comentariile sunt de prisos.

Din mulțimea celor tâlhăriți de aurul pe care l-au strâns într-o viață de muncă, „povestea” lui **Ionescu Traian** și a familiei sale pare incredibilă dar, așa după cum o atestă documentele pe care le am în față și glasul tremurat al inter-

locutorului meu, totul s-a petrecut în realitate, în urmă cu 41 de ani.

„Sunt veteran de război, decorat cu Crucea Comemorativă a foștilor luptători antifasciști, medic stomatolog. În familia noastră, dentiști ne știm din tată-n fiu, așa încât nu mi-e jenă să spun că și avearea pe care familia mea a avut-o a fost pe măsură. Însă, n-am avut parte de ea și nici măcar de o bătrânețe senină. Cu o pensie mică și masa luată la cantina de ajutor social, cred că toată lumea îmi va da dreptate.

Coșmarul a început în primăvara lui '47, atunci când zvonurile despre confiscările de aur ne puseseră pe jar și pe noi, familia Ionescu. Împreună cu tatăl meu, Ionescu Dumitru, mama și cele patru surori, ne-am gândit că cel mai bun lucru pentru ca avearea familiei să nu încapă pe mâna comuniștilor ar fi să ne retragem depozitele în aur pe care le aveam la

Traian Ionescu așteaptă să i se restituie aurul furat

rilor Militare îmi trimite o adresă în care recunoaște ilegalitatea (parțială) a confiscărilor și dispune restituirea a jumătate din cantitatea de aur.

Pentru cealaltă jumătate, mi s-a spus că, rămâne perfect valabilă măsura de reținere deoarece sunt valute efective (343 monede). Aiurea, povești de adormit copiii... Deoarece, așa după cum știam foarte bine, monedele respective nu

tiv speranța. El încă mai așteaptă să i se restituie avearea, inclusiv, cele 5 kg de argint, despre care BNR afirmă că nu există nici un fel de acte doveditoare și, în consecință, reclamantul nu le poate obține. La prețul actual al aurului, contravaloarea confiscărilor de monede, ceasuri și bijuterii ale lui Traian Ionescu depășește 10 miliarde de lei.

Și pentru inginerul **Oancea Nicolae**, din comuna Nucet, județul Dâmbovița, comunismul a însemnat o pagină neagră a existenței sale. Ca fost veteran de război, decorat cu ordinul Coroana României și Virtutea Militară, el nu poate să uite ce a îndurat în urmă cu 34 de ani. Iată cum ne relatează grozăviile prin care a trecut:

„Sunt veteran de război, în vârstă de 87 de ani. După front, m-am întors cu mai multe infirmități corporale, dar și cu înalte distincții militare. Am îndurat ororile războiului și Dumnezeu m-a ajutat să ajung din nou la familia mea.

Suferințele războiului aproape că le-am uitat dar tragedia pe care am trăit-o după aceea, mi-a măcinat sănătatea și încrederea în oameni. Coșmarul a început într-o zi din vara anului 1966, când m-am pomenit cu securitatea acasă. Fără nici un cuvânt în plus, mi-au spus că sunt arestat pentru deținere ilegală de aur. Am fost ridicat și urcat într-o mașină. Destinația: sediul securității din Calea Rahovei. Preț de trei zile și trei nopți, am cunoscut cele mai inumane metode de tortură și de chin, iscodite vreodată de mintea omenească. Ajuns la limita suportabilității fizice și psihice, n-am avut altă soluție decât să recunosc că, într-adevăr, cu câțiva ani în urmă cumpărasem mai multe monede și bijuterii

15 ANI DE PUȘCĂRIE PENTRU UN CETĂTEAN DE ONOARE

Banca Națională și să le ascundem acasă. Era vorba de 4 kg de aur și 5 kg de argint. Și astăzi sunt o valoare, dar atunci... Cu atâta bănet, trăiam confortabil până la sfârșitul zilelor... Însă, bucuria de a avea o astfel de comoară nu a durat decât până în 1959, când ne-am trezit într-o noapte cu securitatea la ușă. Aveau totul scris pe hârtie. Copiaseră inventarul pe care l-am avut la bancă, exact ca acolo, în aceeași ordine ca aceea după chitanța noastră. Nu lipsea nimic. Ce mai puteam să facem? Eu și tata am fost arestați pe motiv de „uneltire contra ordinii sociale și deținere ilegală de metale prețioase”. Aproape doi ani am stat închiși. De aur, nici vorbă să-l mai primim înapoi, toți bandiții de la putere cărora ne-am plâns spunându-ne că l-am deținut ilegal și în număr prea mare, drept pentru care nu o să-l mai vedem niciodată. Între timp, din cauza detenției, tatăl meu s-a îmbolnăvit de diabet și a murit.

După Revoluție, a încolțit din nou speranța. După mai multe adrese și memorii, de necrezut, Direcția Procuratu-

mai au nici un fel de putere circulatorie, o parte dintre ele fiind chiar găurite pentru că proveneau din salbe.

Același refuz l-am avut și pentru 30 de medalii jubiliare din aur care, la fel, au spus că poartă efigia regelui Mihai și se constituie în depozite numismatice de patrimoniu ce nu pot fi păstrate de persoane fizice. În orice caz, mi-am zis că decât deloc, e bine și cu jumătatea asta...

Dar, după ce le-am primit înapoi credeți că am avut parte de ele? Aiurea... Pentru că tot făcusem petiții peste petiții, ajunsesem cunoscut ca un cal breaz în tot cartierul. Poștașul, vecinii, țigani, puștii, toți știau că am o mare cantitate de aur confiscată pe care o revendicaseam. Pe scurt, imediat ce am primit aurul de la bancă, m-au luat țigani la ochi și, într-o zi, când nu eram acasă, mi-au spart ușa de la intrare și mi-au luat tot.

Degeaba am făcut reclamații... Prinde orbul, scoate-i ochii... Așa am ajuns astăzi să trăiesc din mila publică...”

Trebuie doar să mai spunem că, săracul-milionar domn Ionescu nu și-a pierdut defini-

din aur.

Imediat, mi-au făcut o percheziție «la sânge», acasă, în urma căreia mi-au confiscat toate cele 146 de monede, ducați mari și mici, precum și câteva bijuterii din aur. Era averea în care eu și familia mea ne pusesem atâtea nădejdi. Totul s-a prefăcut în deșertăciune doar în câteva minute.

Deși eram licențiat, am fost dat afară ca o măsea stricată de la Institutul Meteorologic din București unde lucrasem până atunci. După ce am refuzat să intru și în partid, m-au declarat dușman al clasei muncitoare, alungându-mă și din locuință. Până la pensionare (1975), am fost nevoit să lucrez ca muncitor necalificat pe diferite șantiere.

Imediat după decembrie 1989, am crezut că a venit democrația și pot să primesc înapoi dreptul meu. M-am adresat justiției (Curtea de Apel din Ploiești), sperând că acolo mi se va face în sfârșit dreptate.

Eram sigur că prin sentințele definitive și irevocabile care mi-au dat câștig de cauză, atât la instanța de fond, cât și la cea de Apel, BNR îmi va da înapoi tot aurul furat, așa cum sta scris negru pe alb în hotărârile respective. Dar, culmea ticăloșiei, BNR face recurs, dosarul se rejudecă și cele două instanțe se dezic de primele lor decizii, stabilind să mi se înapoieze doar... 6 monede. Timp de 6 ani m-am tot târât prin tribunale, pe la toate instanțele de judecată. Am ajuns să-mi vînd lucrurile din casă dar, degeaba... În ultima hotărâre a Curții de Apel mi se spune că am dreptul doar la cele câteva monede. Atât și nimic mai mult. Oare așa înțelege regimul nostru democrat să îndrepte abuzurile și nedreptățile? Așa se împarte dreptatea în România?"

Iată ce ne dezvăluie succint și **Constantin Lupescu**, colonel-doctor în științe medicale, membru al Societății franceze de microbiologie, decorat cu mai multe ordine, distincții militare și civile. Domnia sa a fost unul dintre oamenii pentru care anii de comunism au însemnat distrugerea sănătății, caznele detenției și ruina financiară a familiei: „În anul 1959, în urma unui denunț, miliția din București mi-a confiscat toate cele 482 de monede de aur și 2.240 de dolari S.U.A.

pe care îi aveam ascunși în casă.

Aceste valori reprezentau economiile mele de-o viață și ale soției, fostă proprietară de farmacie. Pentru că nu le-am predat din proprie inițiativă, am fost condamnat și la 15 ani de închisoare, inclusiv confiscarea averii. Ulterior, am reușit să scap doar cu câțiva ani de închisoare numai datorită pregătirii medicale speciale pe care o aveam și printr-o intervenție directă a unor amici de-ai mei la ștabii din Marea Adunare Națională.

UNOR PARLAMENTARI LE PASĂ...

După 47 de ani de activitate în sectorul sanitar, pentru a putea duce o viață decentă, în puținul timp cât mai am de trăit și, în același timp, pentru a fi un sprijin material pentru fiul, fiica și nepoții mei aș vrea să-mi recuperez valorile respective. Însă, până acum, la solicitarea de recurs în anulare împotriva sentinței penale din 1959, nu am primit nici un fel de răspuns."

Fără alte comentarii, adăugăm doar faptul că domnul Lupescu este cetățean de onoare al orașului Tg. Jiu, decorat cu medalia Meritul Sanitar Clasa I, Crucea Comemorativă a celui de-al doilea război mondial și Ordinul de Cavaler al Republicii Polone pentru ajutorul dat refugiaților polonezi din țara noastră.

Nu putem încheia această incursiune în „Dosarul aurului” fără a vedea și punctul de vedere al celor care ar putea să întindă o mână de ajutor acestor oameni disperăți.

Pentru senatorul **Ticu Du-**

mitrescu, lucrurile sunt cât se poate de clare: „Cunosc foarte bine această problemă. Bineînțeles că toți oamenii au dreptul să ceară și să primească înapoi bunurile care li s-au luat cu forța de către fostul regim. Despre aurul veteranilor de război nu pot să spun decât că el reprezintă doar un procent de aproximativ 5% față de cel confiscat de la restul populației. Și la mine au venit o serie de concetățeni care s-au plâns de depozitări abuzive de metale prețioase. După părerea mea, problema nu

poate fi rezolvată decât global, luându-se în calcul toate situațiile concrete. Prioritar, cred că este demersul politic și aici trebuie făcut ceva. Deocamdată, sunt ocupat cu alte clarificări dar, în măsura posibilităților, voi avea în vedere și necazurile lor."

În biroul său din Palatul Parlamentului, vicepreședintele PNȚCD **Vasile Lupu** pare să cunoască destul de bine necazurile veteranilor: „M-ați prins pe un teren sensibil și în același timp dureros. Nu spun asta doar acum, aici, de circumstanță. Dacă vreți, fie doar și pentru faptul că în familia mea există o veche tradiție a celor care au pus umărul la viața militară a țării. Ca președinte al organizației județene pot să vă asigur că am avut ocazia de a sta de vorbă cu mulți concetățeni, victime ale abuzurilor din regimul totalitar. Este adevărat, printre ei, am cunoscut și veterani de război cărora li se confiscaseră cocoșei, pietre prețioase, biju-

terii și alte obiecte din aur. Pot să-i asigur pe toți acești oameni că nu i-am uitat. Personal sunt într-un tot de acord ca ei să primească cât mai urgent toate obiectele din aur și bunurile ce li s-au confiscat. Dar uitați-vă cât de greu ne este să facem să funcționeze legile proprietății... Dacă întrebi pe fiecare parlamentar toți spun că sunt de acord cu acest principiu fundamental al unui stat democratic, dar realitatea este cea pe care o vedem, fiecare dintre noi. Despre restituirea aurului nu pot să spun decât că și în acest caz este dreptul legitim al oamenilor care au fost depozitați abuziv de valorile lor pentru a reintra în posesie. Însă cu o precizare: nu oricum, așa cum am aflat că se face acum prin acțiuni individuale. Nu! Nu cred că ar fi cinstit față de compatrioții mei și nu cred că este cea mai bună soluție. În schimb, cred că o lege sau o ordonanță ar fi cu totul altceva. S-ar rezolva definitiv această spinoasă problemă. Deja l-am rugat pe președintele Ștefan Cucu să se gândească la redactarea unui astfel de document urmând ca eu să-l susțin mai departe.

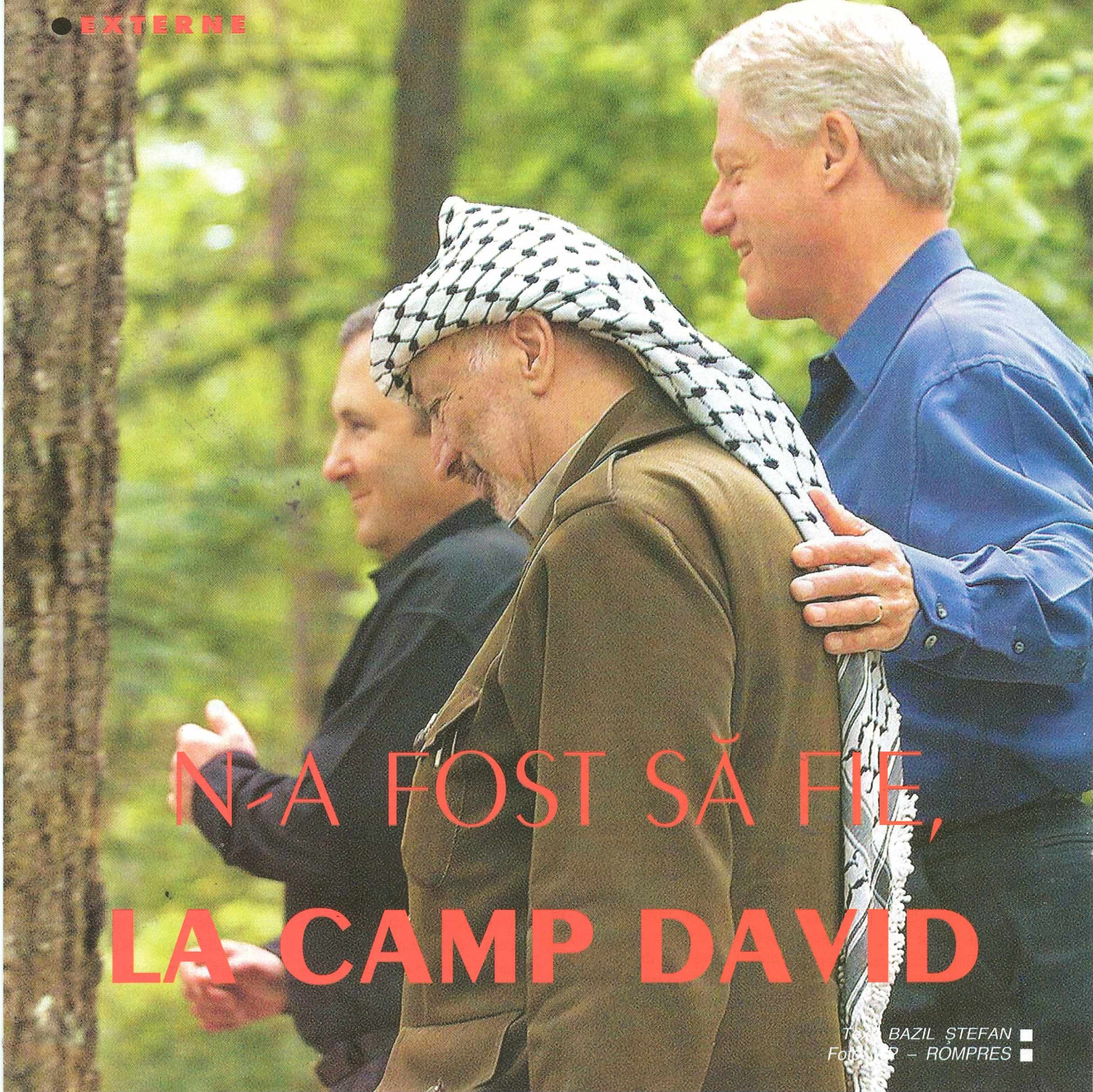
Este absolut necesar ca această acțiune să pornească de la un om care cunoaște în amănunt situația, iar dumnealui cred că este persoana cea mai indicată."

În final, se impune o concluzie: sentințele date de către „Tribunalele poporului” veteranilor de război în „Dosarul aurului” sunt tot atâtea dovezi ale necesității unui proces al comunismului, așa după cum au cerut de nenumărate ori majoritatea celor ce au trecut prin închisorile de la Rahova, Pitești, Aiud sau Sighet. Numai în acest fel am putea cunoaște dimensiunea reală a ceea ce a însemnat „tovărășia” pe meleagurile noastre.

Până atunci, decența și elementarul bun simț cer ca aurul furat să reintre în posesia deținătorilor legali. Fără alte tergiversări și chichițe avocațești. Dacă țiganii au primit înapoi sute de salbe de aur, de ce li se refuză acest drept veteranilor de război? Sau cineva (?) mizează pe dispariția lor fizică, pe uitare, pe renunțare?

Deputatul Vasile Lupu promite să-i susțină pe veterani până la capăt

N-A FOST SĂ FIE, LA CAMP DAVID

Text: BAZIL ȘTEFAN ■
Foto: AFP - RÔMPRES ■

„De te voi uita, Ierusalime/ Mâna dreaptă să mi se usuce!“ Cu acest jurământ de credință față de Orașul Sfânt începe unul dintre ultimii psalmi ai Bibliei. El exprimă în modul cel mai impresionant faptul că, pentru evrei, Ierusalimul nu este doar un oraș, ci un loc mistic, un mit fondator și identitar. În anul 587 î.Hr., când a cucerit Ierusalimul, capitală deja multi-seculară a evreilor, Nabucodonosor a distrus Templul lui

Solomon și i-a dus pe evrei în captivitate, la Babilon. Al doilea templu, construit mult mai târziu, în pragul erei creștine, de regele Irod, a fost distrus și el, în anul 70 d.Hr., de împăratul roman Titus. Din acest al doilea templu a rămas doar zidul de vest, mai cunoscut sub denumirea de Zidul Plângerii și care reprezintă locul cel mai sacru al evreilor.

Cu represiunea lui Titus începe Diaspora, adică răs-

pândirea evreilor în toate colțurile lumii, care avea să dureze aproape 19 secole. Timp în care urarea pe care evreii și-o adresau, după fiecare petrecere, suna aproape ritual: „Anul viitor, la Ierusalim!“ Chiar și după crearea statului Israel aveau să mai treacă aproape două decenii până când evreii să se poată ruga la Zidul Plângerii. Pentru aceasta a fost nevoie de victorie în războiul de șase zile, din iunie 1967, încununată de

cucerirea părții de est a Ierusalimului, în care se afla și „orașul vechi“, devenit însă, între timp, loc sacru pentru toate cele trei mari religii monoteiste. La Ierusalim se află nu numai Zidul Plângerii, ci și Biserica Sfântului Mormânt și numeroase alte locuri sfinte pentru creștini, ca și Esplanada Moscheilor, al treilea loc sacru pentru musulmani, după Mecca și Medina. Iar dacă pentru creștini, care nu revendică decât

accesul liber la locurile lor sfinte, suveranitatea asupra orașului nu ridică probleme, pentru palestinieni ea are cu totul alte conotații. Ei doresc ca Ierusalimul de Est să fie capitala viitorului lor stat independent Palestina, pe care vor să-l proclame cu orice preț în acest an, conform acordurilor preliminare negociate în 1993, la Oslo. Cu alte cuvinte, cu toate că a fost declarat „reunificat și capitală eternă a Israelului“, la Ierusalim există încă linii de demarcație foarte puternice, deși invizibile: cele din suflute și minți. Și acestea sunt mai greu de înlăturat, poate tocmai fiindcă nu sunt materiale și palpabile.

Toată lumea știa, din această cauză, că dintre numeroasele probleme extrem de dificile care urmau să fie negociate la Camp David „la nivel înalt“, adică de echipe conduse personal de Ehud Barak și Yasser Arafat, Ierusalimul era, datorită semnificației sale mitice pentru ambele părți, un adevărat nod

gordian, singura „linie roșie“ care le putea face să eșueze în pofida medierii lor, „cu schimbul“, de către președintele Statelor Unite, Bill Clinton, sau secretarul de stat, Madeleine Albright.

Ceea ce s-a și întâmplat, în cele din urmă. Eșec, în pofida a 15 zile de negocieri dure („ceva așa de dur nu am mai văzut!“), avea să mărturisească public Bill Clinton), care s-au prelungit adesea până spre zori și pentru succesul cărora locatarul Casei Albe, aflat spre sfârșitul celui de-al doilea – și ultimul – mandat și vizibil dornic să intre în istorie și cu o performanță politică grandioasă, nu numai prin Monica Lewinski și „impeachment“, a pus în joc tot instrumentarul politico-diplomatic ce-i stătea la îndemână ca șef al unicei superputeri mondiale. În toate celelalte zone minate ale agendei tratativelor – frontiera dintre Israel și viitorul stat palestinian, problemele de securitate, problema implantărilor israeliene din teritoriile ocupate,

revenirea refugiaților palestinieni etc. – acțiunea de deminare a progresat substanțial. Așadar, dacă la Camp David II acordul final de pace dintre Israel și palestinieni, dorit atât de mult în toată lumea – minus, firește, intransigenții din ambele tabere, de genul Hezbollah, Hamas, durii din Likud etc. – n-a fost să fie, de vină a fost încălțita problemă a Ierusalimului. La 25 iulie, când s-a văzut nevoit să anunțe eșecul negocierilor, Bill Clinton, care pentru succesul lor venise cu o zi mai târziu la summitul G 8 din Okinawa (și plecase cu o zi mai devreme) avea o mină obosită și tristă, lucru deloc suprinzător, fiindcă era și eșecul său.

Cuvântul eșec este corect pentru a defini rezultatul negocierilor de la Camp David, dar el cere și câteva precizări fără de care poate falsifica realitatea. Pentru mai multă exactitate trebuie spus că acest eșec nu este nici total, nici definitiv. Mai întâi pen-

tru că, așa cum am amintit deja, în celelalte chestiuni aflate pe ordinea de zi, și ele extrem de delicate și de dificile, s-au obținut progrese substanțiale „pe fond“, rămânând de lămurit doar detaliile, asupra cărora, de altfel, negocierile au fost reluate la numai cinci zile după Camp David, fără mediere și sponsorizare externă. În al doilea rând, pentru că și în problema Ierusalimului s-a reușit o breșă ce s-ar putea dovedi decisivă; Camp David este locul unde, pentru prima dată, un șef de guvern al Israelului a îndrăznit să doboare un tabu, avansând propuneri concrete, de neconceput până atunci: transferul unor cartiere din Ierusalimul de Est către Autoritatea Palestiniană, plus autonomie administrativă sau suveranitate partajată în Orașul Vechi. Propunerile nu l-au satisfăcut pe Arafat, dar pentru analiști este limpede că această ofertă reprezintă o cotitură istorică, spre o nouă eră. Din acest moment Ieru-

salimul nu mai este o „linie roșie“, un mit, un subiect tabu, ci o chestiune mult mai terestră, asupra căreia se poate negocia o formulă reciproc convenabilă.

Faptul că părțile implicate au reluat destul de repede negocierile – cu precizarea „pe baza progreselor realizate la Camp David“ – este de bun augur. La fel de încurajator este și faptul că Yasser Arafat s-a arătat dispus să amâne pentru a doua oară (se zice, pentru luna noiembrie) proclamarea statului palestinian independent. Este o concesie importantă, care arată că Arafat preferă ca acest act să aibă loc în baza unui acord final cu Israelul. Noiembrie, luna în care au loc alegerile prezidențiale din Statele Unite, este probabil ultima dată limită rezonabilă pentru finalizarea acordului, pentru că după aceea la Casa Albă se va instala o nouă echipă. Indiferent cine se va afla în

fruntea acestei echipe (Al Gore sau George W. Bush), ea va avea nevoie de timp pentru a se constitui, a prelua dosarele și a-și defini în detaliu politica în problemele internaționale majore. Aceasta înseamnă că în săptămânile următoare va trebui realizată străpungerea decisivă în problema Ierusalimului. Altfel situația va deveni de-a dreptul periculoasă. Cum noua administrație americană nu va fi, probabil, pregătită să reia medierea acestor negocieri înainte de toamna anului viitor și cum este greu de crezut că Arafat va accepta să amâne la infinit data proclamării statului palestinian, acest cazan supraîncins de tensiuni ar putea exploda din nou și astfel Orientul Mijlociu ar reveni la ceea ce a făcut totdeauna în asemenea situații, respectiv la război. Care, Clausewitz dixit, este continuarea politicii cu alte mijloace.

STING

– București, Piața Presei Libere 1A, Tel./Fax: 01.224.38.24; 094.337.936
 – Târgoviște: Tel./Fax: 045/213.939
 – Pitești: Tel./Fax: 048/211.850

- Comercializează o gamă largă de **stingătoare de incendiu**
- Unic distribuitor pentru România al firmei **GLORIA WERKE** – lider european al fabricării **stingătoarelor de incendiu**
- Verificări, reparări și reîncărcări pentru toate tipurile de **stingătoare de incendiu**
- Ignifugarea suprafețelor din material textil și lemnos
- Consultanță P.S.I.

**FARM-ING
SRL**

București, Str. Baia de Arieș nr. 7, Bl. 11, Sc. 1, Et. 5, Ap. 21,
Sector 6 Tel./Fax: +40.1.411.51.28, +40.1.411.60.73

REPREZENTANT EXCLUSIV PENTRU ROMÂNIA AL FIRMELOR:

B-K Medical – Danemarca

Specializată în producția de:

- ecografe cu ultrasunete (alb-negru, color, 3D, Doppler etc.)
- lasere chirurgicale

INNOVA
AirTech Instruments

Danemarca

Specializată în producția de:

- analizoare de gaze
- monitoare multigaz
- monitoare pentru gaze toxice
- aparatură pentru măsurarea confortului uman
- aparatură pentru măsurări în procesul de fermentație
- aparatură pentru monitorizarea concentrației gazelor în domeniul medical (laboratoare, săli chirurgicale etc.)

TOTUL DESPRE CANCERUL LA SÂN

Text: CIPRIAN ENEA ■

Foto: Institutul Oncologic București ■

Revista noastră continuă seria de articole dedicate cancerului mamar, realizate cu sprijinul echipei de medici de la Institutul Oncologic București. Conf. univ. dr. Alexandru Blidaru ne va prezenta în acest număr cancerul mamar la bărbat și limfedemul brațului, două afecțiuni mai puțin cunoscute publicului larg.

CANCERUL MAMAR LA BĂRBAT

– Domnule doctor, este adevărat că bărbații se pot îmbolnăvi de cancer la sân?

– Cancerul mamar nu este o boală care apare doar la femei, dar frecvența lui de apariție la bărbați este mult mai mică. Mai puțin de 1% dintre cancerele mamare se dezvoltă la bărbați. În general incidența maximă de apariție este în jurul vârstei de 60 de ani. Ca factori de risc specifici pentru cancerul mamar la bărbat sunt creșterea nivelului de estrogeni și scăderea nivelului de hormoni androgeni. Un rol important în apariția acestui cancer îl au și traumatismele, mai ales cele repetitive. Îmi aduc aminte de unul dintre primele cazuri de acest fel operate de mine. Este vorba de un cizmar care prin particularitățile muncii sale traumatiza constant regiunea pectorală stângă. Inițial a apărut o tumefacție la nivelul sânelui stâng

care, după mai multe luni, s-a extins la piele și a produs o zonă de ulcerare.

Durerea, imposibilitatea de a munci, dar poate mai ales soția l-au convins să se prezinte la medic. Evoluția a fost bună după operație și tratament.

Un element important este diferențierea cancerului mamar de ginecomastie. Ginecomastia este proliferarea benignă a țesutului glandular mamar al bărbatului manifestată prin creșterea de volum a sânelui. Ginecomastia poate fi determinată de foarte mulți factori: afecțiuni hepatice, hipogonadism, tumori testiculare, tratamente hormonale, medicații pentru afecțiuni cardiovasculare, anumite categorii de medicație antiulceroasă, anxiolitice, consum în exces de alcool etc. Uneori ginecomastia poate întârzia stabilirea diagnosticului de cancer mamar la bărbat mascând evoluția bolii. Din cauza particularităților anatomice ale glandei mamare la bărbat care

este de mărime redusă și absenței unui strat adipos gros perimamar, cancerul mamar invadează rapid tegumentele determinând ulcerarea lor și infecție consecutivă. Interesarea peretelui toracic și invazia ganglionară sunt mai precoce, ceea ce explică prognosticul în general mai grav la bărbat. Ca și pentru cancerul mamar la femeie, la bărbat se manifestă prin apariția la nivelul sânelui a unei tumori ușor neregulate, fermă și nedureroasă. În general, tratamentul are multe puncte comune cu cel al cancerului mamar la femeie. Cu certitudine, diferența cea mai mare e cea de ordin psihologic. Sânul fiind simbolul feminității, mastectomia are implicații fizice, sociale și sexuale infinit mai mari în cazul femeilor.

LIMFEDEMUL BRAȚULUI

– Ce este limfedemul brațului?

– Limfedemul brațului este o complicație destul de frecventă, care apare după tratamentul cancerului mamar. Brațul bolnav se umflă peste măsură, ajungând uneori la proporții realmente înspăimântătoare. El determină disconfort fizic și are impact psihologic negativ. Brațul edematizat este chiar mai greu de ascuns decât sânul absent.

– Cum apare această boală?

– Moleculele de dimensiuni mari care ajung în spațiul interstițial, prin filtrare sau datorită metabolismului celular, nu pot fi îndepărtate eficient decât prin sistemul

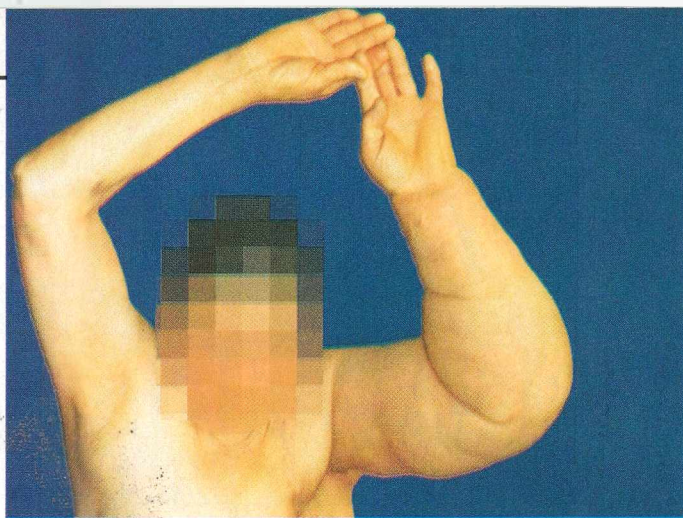
limfatic. Dacă ele se acumulează – datorită obstrucției limfatice, presiunea crește și determină prezența unui volum mai mare de fluid în spațiul interstițial, deci limfedem. S-a estimat că aproape jumătate din totalul de proteine plasmatice circulante se reîntorc zilnic în sistemul venos prin sistemul limfatic. Vasele limfatice diferă de cele sangvine prin faptul că membrana bazală este virtual absentă, ceea ce permite difuzia intercelulară a proteinelor și a lipidelor care sunt prea mari pentru reabsorbție prin sistemul venos. În mod normal, presiunea limfatică este nulă sau negativă și devine pozitivă în cazul limfedemului.

În concluzie, limfedemul este rezultatul unei supraîncărcări a sistemului limfatic, produsă ca urmare a apariției unui dezechilibru între volumul limfatic și capacitatea de transport. În cazul bolnavelor de cancer mamar, limfedemul brațului apare ca o consecință a îngreunării circulației limfatice determinate de limfadenectomia axilară (extirparea ganglionilor din această regiune) și a sclerozei care apare după radioterapie. Dar limfedemul poate fi cauzat și de reapariția bolii. Medicul este cel care va determina cauza.

– Cum poate fi pus în evidență limfedemul brațului?

– De obicei, limfedemul brațului, la bolnavele de cancer mamar, debutează insidios, la un interval de timp variabil de la tratamentul loco-regional. Amploarea lui variază gradat, de la cvasi-inaparent inițial, până la dimensiuni enorme.

Aprecierea cantitativă a edemului brațului se poate face folosind mai multe metode. Cea mai simplă și mai folosită metodă este măsurarea circumferinței brațului. Este util ca antebratul să fie măsurat la 10 cm inferior de epicondilul lateral, iar brațul la două nivele diferite (la 5 și 10 cm superior de epicondilul lateral). O metodă mai exactă de apreciere a edemului este măsurarea volumului brațului prin cantitatea de apă dislocuită, dar ea este rar folosită. Alte metode, cum ar fi spectroscopia de absorbție diferențială a două lungimi de undă și tomografia computerizată au utilitate clinică redusă.

O mărire cu 2 cm a circumferinței brațului este considerată a fi limfedem, deși această diferență poate fi importantă pentru un braț subțire și poate trece neobservată în alte cazuri. Uneori există diferențe între circumferința brațelor chiar și până la 2 cm în favoarea brațului dominant; de aceea, este importantă determinarea circumferinței brațelor preterapeutic.

– Cum poate fi prevenit limfedemul?

– Deoarece tratamentul edemului brațului este dificil

și cu rezultate modeste, trebuie acordată importanță prevenției; cum apariția limfedemului se poate produce și la mai multe decenii de la tratament, bolnavele trebuie atenționate să urmeze recomandările pentru tot restul vieții. Trebuie evitată atât creșterea producției de limfă (care este proporțională cu fluxul sanguin), cât și afecțiunile care fac mai dificil transportul limfei. Căldura, infecția, efortul fizic mare cresc debitul sangvin și, implicit, producția de limfă. Obstrucția limfatică poate fi determinată de: îmbrăcăminte prea strâmtă; infecții repetate – care în timp determină fibroză și de imobilizarea prelungită a brațului.

Ca urmare, trebuie evitate leziunile cutanate și infecțiile de orice fel la nivelul brațului; dacă totuși acestea survin, trebuie tratate cu grijă și se va folosi antibioterapia profilactică. Trebuie evitate constricția brațului de către îmbrăcăminte și bijuterii și expunerea la căldură, iar măsurarea tensiunii arteriale nu se va efectua la nivelul brațului. Efortul și exercițiile fizice prelungite sunt riscante.

– Ne-ați spus că tratamentul limfedemului dă rezultate modeste. Totuși, ce se poate face?

– Tratamentul trebuie început cât mai precoce pentru că în, general, limfedemul brațului are tendința de a progresa. De multe ori, medicul consideră că este vorba de o complicație lipsită de importanță, comparativ cu gravitatea bolii neoplazice și recomandă bolnavei resemnarea.

Tratamentul este reprezentat de: drenaj postural, bandaje compresive, fizioterapie decongestivă, regim dietetic, medicație sau, în unele cazuri, intervenții chirurgicale.

Mentținerea brațului deasupra nivelului corpului reduce limfedemul prin efectul gravitației. Această postură este însă dificil de realizat chiar și pe timpul odihnei bolnavei. S-au folosit, pentru oprirea evoluției progresive a limfedemului: bandaje compresive, masajul, echipamente speciale care determină compresie pneumatică intermitentă. Prin aceste tehnici reducerea edemului este modestă, ele având eficiență în edemele mici și medii.

Statusul nutrițional al pacientului trebuie evaluat și sunt necesare măsuri de susținere a acestuia. Hipoalbumemia favorizează trecerea lichidelor în spațiul interstițial; de aceea, nivelul seric al albu-

minei trebuie menținut peste 2,5 g/dl. Greutatea pacientului trebuie monitorizată și încurajat să practice un regim alimentar bogat în proteine.

În cazul infecțiilor, trebuie asociat tratamentul antibiotic și antiinflamator, iar când există semne de tromboflebită anti-coagulante și eventual, ulterior, antiagregante plachetare.

– Care este frecvența de apariție a acestei boli?

– Incidența limfedemului brațului după tratamentul conservator al cancerului mamar este similară cu cea după mastectomie, rata de apariție este corelată – în primul rând – cu amploarea limfadenectomiei axilare. Incidența este – în funcție de diferiți autori – între 6 și 18%.

În concluzie, apreciem ca necesare următoarele considerații practice, pentru prevenirea și controlul limfedemului:

– Brațul trebuie menținut pe cât posibil mai sus decât nivelul inimii și trebuie evitată menținerea în poziție declivă prelungită;

– Igiena atentă a brațului;

– Evitarea leziunilor și infecțiilor membrului superior și tratamentul precoce al acestora;

– Evitarea recoltărilor și administrărilor intravenoase pe extremitatea afectată;

– Evitarea expunerii la temperaturi extreme (ex.: pachete de gheață, tampoane fierbinți);

– Evitarea presiunii constrictive pe braț;

– Practicarea de exerciții ce favorizează drenajul.

Incidența limfedemului brațului după tratamentul cancerului mamar

Autori	Nr. bolnave	Cazuri cu limfedem	Supraveghere mediană	Metoda și definirea limfedemului
Kissen	200	25,5	5 ani	Volumetric; > 200 ml
Lin	122	16	1,5 ani	Circumferință; > 2 cm
Werner	282	16	39 luni	Circumferință; > 2,5 cm
Ryttov	57	17	42 luni	Circumferință; > 2,5 cm
Ivens	106	10	2 ani	Volumetric; > 200 ml
Pezner	74	14	14 ani	Circumferință; > 2 cm

CETĂȚILE DACICE DIN MUNTII ORĂȘTIEI SUNT JEFUITE DE CĂUTĂTORII DE COMORI

Text: VICTOR NIȚĂ ■
Foto: EUGEN PESCARU ■

Timp de aproape 4-5 ani cetățile dacice din Munții Orăștiei au fost jefuite cu o sălbăcie de nedescris, la lumina zilei, cu acordul tacit și, pare-se, interesat al celor care aveau obligația de a le apăra de navala barbară a căutătorilor de comori. Prada cea mai căutată a fost moneda de aur a dacilor, kosonul, piesă evaluată pe piața numismatică internațională la aproximativ 2.000 de mărci germane bucata. Se estimează că în ultimii ani au fost scoși din țară aproape 10.000 de kosoni.

De o bună bucată de vreme, ceea ce vrea să însemne aproape 4-5 ani, presa locală, cea din județul Hunedoara, dar și cea centrală, au tot publicat o sumedenie de știri, mai mult sau mai puțin reale, dar în marea lor majoritate senzaționale, despre celebrele și misterioasele monede de aur numite kosoni. Considerat a fi fost principala monedă de aur care a circulat pe teritoriul Daciei în a doua jumătate a ultimului secol de dinaintea erei noastre și în primele două secole ale erei creștine, kosonul cântărea, în medie, 8,4 grame de aur de 24 de karate. În 1996, când se estima că în colecțiile numismatice europene s-ar afla doar 114 kosoni, prețul unei astfel de monede era de 750 de lire sterline. Astăzi, datorită invaziei de kosoni descoperiți în jurul cetăților dacice din Munții Orăștiei, cota poate să fi scăzut. Nu însă și interesul celor care, profitând din plin de carențele legislative ale jalniciei democrației în care trăim, au scormonit și încă mai scormonesc dealurile și munții din zonă în căutarea comorilor dacice. Că în urma lor, a căutătorilor de aur, dealurile și munții arată ca după un bombardament, că se distrug vetrele unor așezări străvechi, necercetate încă de arheologi, că jaful este imens și totodată barbar, toate astea prea puțin au contat pentru cei care ar fi trebuit să oprească din fașă acest sinis-

Dintre zeci și zeci de ipoteze privind originea kosonilor, cea mai captivantă este aceea pe care Vasile Pârvan, marele arheolog al românilor, a avansat-o în impresionanta sa lucrare GETICA, la pagina 84. Pe scurt, preluând unele informații transmise de istoricul roman Appian, Vasile Pârvan – ca și alți mari istorici, cum ar fi Max Bahrfeldt, cel mai avizat cercetător al istoriei kosonilor – crede că aurul din care Brutus a bătut kosonii ar fi provenit din tezaurul regelui trac Sadala al II-lea. Se precizează că soția lui Sadala al II-lea, Polemokrataia, un fel de Cleopatra a Traciei, s-ar fi pus, dimpreună cu doi dintre fii săi, sub protecția lui

Brutus, dăruindu-i, totodată, tezaurul lui Sadala al II-lea. Brutus transformă comoara primită în kosonii cu care a plătit mercenarii daci care participaseră la bătălia de la Philippi. Plata s-a făcut atunci când Brutus a devenit, la câțeva vreme după uciderea lui Caesar, consulul Romei în Balcani. În sprijinul acestei teorii vine și faptul că, în proporție de 99 la sută, kosonii au fost descoperiți numai la

nord de Dunăre și cu precădere în jurul cetăților dacice, realitate care obligă la recunoașterea faptului că principala monedă de aur care a circulat, timp de aproape două secole în Dacia, a fost kosonul. În legătură cu numele acestei monede, care ar veni de la un presupus rege dac Coson, părerile sunt extrem de diverse și mult prea stufoase pentru a fi transcrise în acest reportaj.

tru măcel. Mai mult și mai trist decât atât este faptul că o serie de persoane oficiale s-au alăturat jefuitorilor. Iată ce se scria într-un ziar local acum câteva luni: „Într-o

tru acea noapte de pomină“. („Hunedoreanul“, 3 aprilie, 2000). Știrea cu pricina ar fi trebuit să incite și să excite poliția locală. Dar iată încă o știre care vorbește de la sine

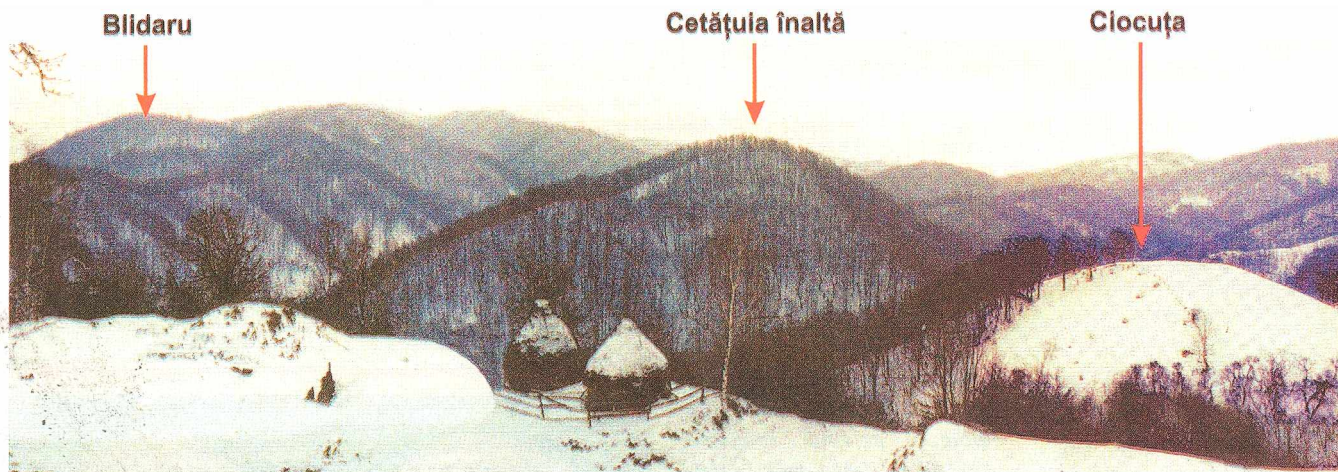
ximativ 2.000 de mărci germane. Cu unul dintre detectoare se joacă pe persanul din sufragerie chiar fiul zurbagiu al unui colonel de poliție“ („Hunedoreanul“, 10 aprilie, 2000).

Acestea fiind zise, să facem o succintă trecere în revistă a ceea ce se știe despre această misterioasă monedă numită koson. Transcriem dintr-un studiu pe care doamna **Olimpia Palamaru**, specialistă în numismatică de la Muzeul Civilizației Dacice și Romane din Deva, ni l-a pus la dispoziție: „Puține sunt tipurile monetare din numismatică antică în jurul cărora să

MONEDĂ ROMANĂ PENTRU DACIA FELIX

cabană de pe Râul Mare s-a ținut recent un chef monstru. Petrecăreții sunt cei mai cunoscuți căutători de comori din Munții Orăștiei. Băutura a curs gărlă. La fel și valuta pentru muzicanți. Solistul formației a plecat acasă cu plasele pline de bunătați și cu suma de 400 de mărci germane, plata prestației pen-

despre „incitarea și excitarea“ poliției locale: „Mafioții din Deva și-au făcut rost de 4 detectoare de metale ultraperformante. După topirea zăpezilor de la cetățile dacice, ei vor să le folosească pentru a descoperi kosoni, banii de aur de pe vremea dacilor. O astfel de monedă se vinde în străinătate cu prețul de apro-

Cetăți dacice din Munții Orăștiei

se fi iscat atâtea discuții și controverse și în legătură cu care să stăruie atâtea semne de întrebare ca în cazul acestor monede. Discuțiile s-au purtat nu numai în jurul tipului ca atare, cu combinația de elemente romane și grecești, ci și asupra semnificației inscripțiilor, asupra locu-

fost găsit un tezaur de aproape 1.000 de kosoni, din care 400 au fost topiți la Alba Iulia, celorlalte piese, vândute unor persoane particulare, pierzându-li-se urma. Dar, dacă e să ne luăm după rapoartele procuratorului domeniului Hunedoara din acea vreme, Paul Török, rezultă că

A venit cu un koson. A precizat că nu este al ei, ci al unui văr. Voia să știe doamna primăriță cam cu cât ar achiziționa Muzeul nostru o astfel de monedă. Peste câțiva vreme a apărut și vărul, Liviu Pricăjan, cu alte 6 monede. A mai trecut ceva timp, fără ca noi să achiziționăm respectivele piese, și același Pricăjan a mai venit cu o ofertă pentru alte 36 de monede. Cerea, pentru totalul de 41 de kosoni, suma de 50 de milioane de lei. Eram pe punctul de a onora oferta, dar, între timp, adică în paralel, Liviu Pricăjan s-a deplasat la București, la Muzeul Național de Istorie, cu o ofertă de 200 de kosoni. În vremea aceea, într-un

1997, suma de 132 de milioane de lei. Și de-atunci au început să circule zvonurile. Presa a scris despre alți 200 de kosoni confiscați de Poliția din Budapesta, de la un cetățean din Orăștie, Florin Ghișe. Este adevărat că Florin Ghișe a făcut ceva pușcărie, dar cum de-a ajuns Poliția din Budapesta să-i confiscă cantitatea de 200 de kosoni, nu știu. La rândul ei, Poliția din Deva a confiscat 10 kosoni de la niște cetățeni care voiau să-i vândă în Orăștie. Toate astea s-au întâmplat prin 1997. Dar să mă întorc la anul 1996, când un unchi de-al lui Liviu Pricăjan, un anume Grecu din satul Târșă Luncani, un sat de lângă Boșorod, care, ca să

PRĂPADUL, ADICĂ JAFUL!

lui în care s-au bătut etc. Nu s-a ajuns, de pildă, nici până acum să se precizeze locul de batere, emitenții și nici scopul pentru care s-au «fabricat» aceste monede. Ceva mai mult, adesea a fost pus la îndoială caracterul lor dacic. Ca greutate, kosonul se apropie de stater-ul grecesc, precum și de aureus-ul roman din acea vreme. Ca formă, stil, aspect și factură tehnică se apropie de tipurile monetare romane. Reprezentarea de pe avers ne înfățișează un consul însoțit de doi lictori, ceea ce este o copie a unui denar roman cu M. Iunius Brutus. Reversul, cu un vultur ținând o cunună în gheara dreaptă, este o copie după un alt denar roman din vremea lui Pomponius Rufus...". Din același studiu aflăm că prima mare descoperire de kosoni a fost făcută în anul 1803, la Grădiștea Muncelului, când a

„descoperirile de monede de aur sunt mult mai mari decât cele declarate de localnici”. Urmare acestor rapoarte, fiscul austro-ungar și-a trimis în zonă reprezentanții însoțiți de soldați care să apere dealurile și munții de goana după aur a căutătorilor de comori. Nu s-a găsit nimic, dar sătenii au predat oficialităților, după plecarea soldaților, alți 987 de kosoni. De-atunci și până în zilele noastre, numărul kosonilor descoperiți a fost relativ mic. Dar, în ultimii 4-5 ani, kosonii au început să iasă din nou la iveală. Și, de-atunci încolo, a început prăpădul.

„Prăpădul, deși cuvântul este foarte blând, a început în 1996. Atunci, ne declară doamna **Adriana Rusu Pescaru**, directoarea Muzeului Civilizației Dacice și Romane din Deva, a venit la noi, la Muzeu, primărița din Beriu, o comună de lângă Orăștie.

ORGANELE S-AU FĂCUT CĂ PLOUĂ

catalog internațional de licitație, kosonul pornea de la 750 de lire sterline. Am aflat că Muzeul Național a oferit suma de 3,125 milioane de lei pentru un koson. Nu știu dacă tranzacția a fost încheiată. Dar, după un timp, Liviu Pricăjan, însoțit de maiorul Moța, soțul primăriței din Beriu, revine la Muzeul nostru și cere suma de 3,125 milioane de lei pentru un koson, sumă pe care am achitat-o cu sprijinul Consiliului Județean. Am plătit, în

puteți face o localizare, este o comună de lângă Călan, a predat la Banca din Deva alți 200 de kosoni pentru care a primit contravaloarea aurului conținut în monede. În fine, dacă e să ne luăm după cele mai exagerate zvonuri, zice-se că ar fi fost descoperiți și vânduți, în afara țării, aproximativ 27.000 de kosoni. Cifra este, sigur că da, imensă, dar n-ar fi exclus ca, redusă la jumătate, ea să fie reală. Din păcate, cu toate măsurile ce s-au luat în ulți-

ma vreme, prăpădul continuă“.

Ceea ce uimește peste măsură în toată această relatare este implicarea maiorului de poliție Moța, vărul lui Pricăjan, și a soției acestuia, respectiv primărița din Beriu. Normal era ca primărița să fi sesizat Poliția din Orăștie, aceasta să fi sesizat, la rândul ei, ierarhic, Poliția din Deva, mai exact spus pe comandantul de atunci al IJP Hunedoara. Nimic din toate acestea. Totul a fost trecut sub o tăcere de mormânt. Inclusiv memoriile pe care doamna Adriana Rusu Pescaru le-a adresat în acea vreme, în anul 1997, organelor județene de poliție și celor ale SRI, memorii la care muzeul n-a primit nici un răspuns. Și mai de mirare a fost reacția colonelului

Dobra, de la IJP Hunedoara, vizavi de un incident petrecut în primăvara acestui an, reacție pe care o vom descrie ceva mai jos.

„Era duminică, 19 martie, ne declară doamna Adriana Rusu Pescaru, când, împreună cu soțul meu, mă aflu în casa paznicului Cetățuiei de la Costești. De fapt, paznicul este o femeie, salariata noastră. Mai era încă zăpadă pe

dealuri. La un moment dat un grup a urcat dealul spre Cetățuie. Ne-a atras atenția faptul că un individ din grup avea la el un detector de metale. Am dat telefon la

postul de poliție din Orăștioara de Sus, la plutonierul Alexandru Gogan. Între timp, soțul meu și cel al paznicei au urcat dealul, pe urmele grupului, să vadă ce face acel individ cu detectorul de metale. Eu am rămas, împreună cu paznica, să aștept poliția. Șeful de post a venit, însoțit de un civil, după aproximativ o jumătate de oră. Ajuns din

urmă, grupul a fost filmat cu o cameră video. Când s-au văzut filmăți, membrii grupului, niște elevi din Timișoara și profesorul lor de fizică, un anume Alexandru Golcea, au

sărit pe soțul meu și pe cel al paznicei, amenințându-i cu cuțitele. Voiau cu orice chip să distrugă camera de filmat. Nereușind, au luat-o la fugă și s-au oprit la casa paznicului, unde îi aștepta poliția. Din primele dialoguri dintre plutonierul Gogan și profesorul Golcea am înțeles că cei doi se cunoșteau de peste patru ani, de când profesorul tot venea în zonă. A mai reieșit, din primele discuții, că profesorul și cei 5-6 elevi veniseră ca să facă măsurători astronomice cu prilejul echinoxului de primăvară. Despre detector, profesorul de fizică Golcea a spus că nici nu știa de el, apoi a spus că este al unuia dintre elevi, după care a mărturisit că este al lui... Detectorul a fost reținut cu proces-verbal, dus la Deva, la Muzeu, dar peste două zile a venit cineva de la un liceu din Timișoara și l-a ridicat. În ce mă privește, am anunțat presa locală, am avut o emisiune la un post tv. din Deva, unde am prezentat caseta și toată povestea asta. Am atras atenția opiniei publice, dar peste câteva zile am primit un telefon de la colonelul Dobra de la IJP Hunedoara care m-a făcut nesimțită, apoi m-a înjurat ca la ușa cortului, că de ce am făcut tot războiul. Am aflat, mai apoi, că s-a renunțat la serviciile colonelului Dobra, care ar fi fost trecut în rezervă, iar despre șeful de post din Orăștioara de Sus am aflat că a fost mutat disciplinar la Poliția din Orăștie. Dar, repet, prăpădul continuă. Kosonii care vor mai fi fiind în jurul cetăților dacice din județul Hunedoara, sau din alte județe, atrag zeci și zeci de jefuitori, din țară și din străinătate“.

Dovadă că exact așa stau lucrurile, doamna Adriana Rusu Pescaru ne-a pus la dispoziție trei fotografii și un

AVENTURI DE PRIMĂVARĂ LA CETĂȚUIA COSTEȘTI

proces-verbal care vorbesc de la sine. Iată fotografiile și procesul-verbal cu pricina: „În data de 7.06.2000, Cristina Bodo, Angelica Bălos, Romică Pavel și Iosif

din Deva, aflându-se în timpul cercetării din punct de vedere arheologic a teritoriului satului Cozia, județul Hunedoara, au surprins două persoane în incinta cetății

TREI DOVEZI ALE FLAGRANTULUI

Vasile Ferencz, muzeografi în cadrul Secției de Arheologie a Muzeului Civilizației Dacice și Romane

dacice de pe vârful Piatra Coziei.

Cei doi erau dotați cu un detector de metale, cu aju-

torul căruia căutau materiale arheologice. Dintre aceștia a fost identificat Ioan Nedelcu din Deva.

În pădure, aproape de cota cea mai înaltă a cetății, am surprins mașina cu care aceștia au descins, fiind vorba de automobilul marca Nissan Terrano I, având o culoare gri-argintiu metalizat, cu numărul de înmatriculare TM 3064.

Nedeclarându-ne calitatea de muzeografi, am obținut unele informații privind activitatea acestor căutători

în zona cetăților dacice în câteva rânduri, a săpat în stânga și-n dreapta, a distrus cam peste tot unde a săpat, a dus materialele găsite la Chișinău, fără ca nimeni să vadă ce-a cules, i-a făcut cu ou și cu oțet pe arheologii români și a publicat până la urmă o carte despre ceramica dacică, lucrare care are pe copertă o cahlă... medievală descoperită de el în zona Cucuiș, unde, printr-un șant săpat în forță, a distrus un zid din fortăreața medievală. Cel de-al doilea, generalul

DOUA PERSONAJE CEVA MAI CIUDATE

de comori. Unul dintre ei a afirmat că este interesat de materialele arheologice. Ne-a mai informat că în acel punct se află o așezare dacică, care le furnizează piese interesante. Ei s-au lăudat că ar fi descoperit un vârf de lance și câteva vârfuri de săgeți și ceramică (această ultimă categorie de obiecte nu pare să-i fi interesat prea mult, deoarece am găsit-o lângă gropi), însă nu au putut să ni le arate, ele fiind descoperite în timpul altor descinderi.

Menționăm că am putut observa mai multe gropi realizate de acești căutători de comori, care afectează

Vasile Dragomir, a făcut parte dintr-un colectiv al institutului PRODUMUS, care a întocmit un studiu de cercetare, valorificare, delimitare și protecție a cetăților dacice din Munții Orăștiei. Început încă de prin anii '94-'95, dar avizat de-abia în '98, studiul a fost finalizat, dar generalul continuă să revină în zonă, cu mari ifose, fără a-și putea justifica prezența.

Dar pentru că am folosit în acest reportaj-anchetă două informații din ziarul județean „Hunedoreanul“, apelăm la câteva din datele unui amplu reportaj semnat de Vladimir Brilinsky, patronul unui post

PE CÂND REVISTA „KOSONUL RUGINIT“?

grav cercetarea sitului arheologic în cauză.

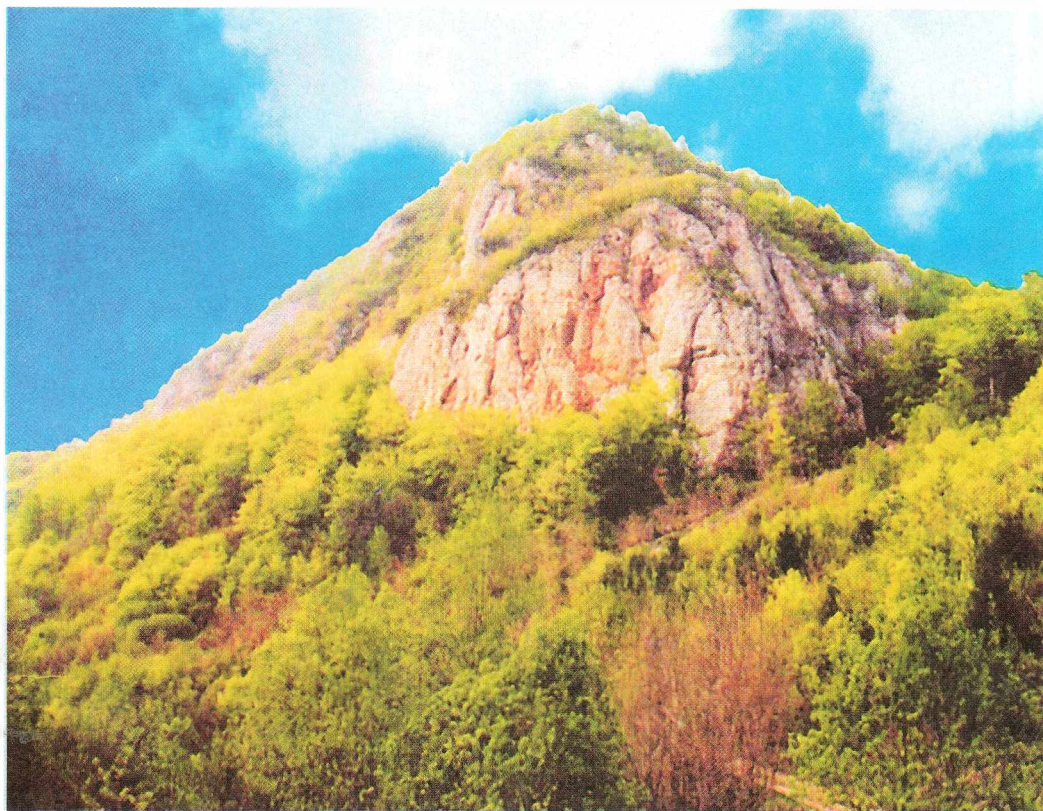
Anexăm alăturat câteva fotografii care întăresc cele spuse.

Un loc aparte în mărturișirile doamnei Adriana Rusu Pescaru îl ocupă prestațiile în zonă ale fizicianului Andrei Vartic, directorul Institutului Civilizației Dacice din Chișinău, și cea a generalului în rezervă Vasile Dragomir. Primul a descins

de radio din Orăștie:

„...Amplarea pe care a luat-o braconajul arheologic în ultimul timp a stârnit atât în presă, cât și în mediile politice, tot felul de controverse și polemici. Cantități impresionante de kosoni, monede de aur din vremea dacilor, au trecut ilegal granițele României, într-o încrengătură mafiotoasă de mare anvergură, din care nu lipsesc poliștii, politicienii și

oamenii de afaceri. ...Este imposibil de precizat o cantitate exactă de aur care s-a cărat din Munții Orăștiei. Cert este că pe Valea Grădiștei circulă mașini de lux, iar în zona Orăștiei răsar benzinării, spălătorii, baruri și magazine, toate aparținând localnicilor, fără ca aceștia să poată justifica sumele investite. Ba chiar circulă zvonul că se pregătește lansarea unei publicații în Orăștie. Aceasta se va numi «Kosonul ruginit» și va fi subvenționat de căutătorii de aur». Reportajul din care am reprodus salutăm înființarea unor patrulă mixte (polițiști, jandarmi, agenți SRI, pădurari etc.) care, potrivit Ordonanței de Urgență nr. 43 din 30 ianuarie 2000 vor apăra zona cetăților de lăcomia căutătorilor de comori. De ce atât de târziu o astfel de ordonanță? Greu de răspuns. De

ce nu s-au aplicat, până acum, prevederile legii, inclu-

siv ale Constituției? Și mai greu de răspuns. Ce măsuri

se vor lua împotriva celor ce s-au pricopsit, la vedere, cu jafurile din jurul cetăților dacice? Cumplit de greu de răspuns.

Vom încheia cu spusele principalului nostru interlocutor, doamna Adriana Rusu Pescaru: „Deși foarte târziu, măsurile sunt bune. Dar vă rog să-mi permiteți să fiu în continuare pesimistă. Altfel zis, prăpădul continuă. Cu toată paza existentă, zona este împânzită de mașini de teren, care de care mai puternică, mai luxoasă și mai acoperită de tot felul de aprobări. În plus, zona este foarte mare, greu de supravegheat. Singura soluție, cu adevărat eficientă, ar fi înființarea și dotarea unei Poliții Montane, care să poată opri efectiv năvala căutătorilor de comori. Până atunci, cu toată paza despre care se spune că ar fi foarte severă, dealurile și munții sunt la discreția jefuitoarelor.”

CEL MAI PERFORMANT DE ECOLOGIC DE GUNOI ROMÂNIA SE AFLĂ LA PIATRA NEAMȚ

Deși România este percepută în Occident drept un soi de Cenușăreasa a Europei, nemtenii se pot mândri că au construit un depozit ecologic de gunoi care a depășit binișor standardele Uniunii Europene. Realizarea nu ar fi fost posibilă fără sprijinul Guvernului Danemarcei.

Așa cum cititorii revistei noastre au putut afla încă din numărul trecut, Guvernul Danemarcei a demarat - de câțiva ani un amplu program de protejare și conservare a mediului înconjurător, în cadrul căruia a investit în România mai multe zeci de milioane de euro. Unul dintre proiectele care s-au bucurat de o bună colaborare între partea română și cea daneză s-a realizat la Piatra Neamț. Noul depozit ecologic de gunoi al nemtenilor s-a dovedit a avea o dublă însemnătate. El este o alternativă necesară la vechea groapă de gunoi a orașului, dar și o garanție că focarele

de infecție, scurgerile de zemuri „bogate” în microorganisme sau metalele grele nu vor mai invada pânza freatică a Bistriței ori flora din împrejurimile urbei.

Inginerul Marius Boacșă este șeful Serviciului de Gospodărie

toarcă în orașul său natal, unde a devenit consilier al primarului și șef al Serviciului de Relații cu publicul. Aici a obținut primul său succes * în ceea ce privește finanțarea externă (a dotat primăria cu calculatoare în valoare de

7 funcționari au urmat cursuri de specializare în America, lucru ce vorbește de la sine despre calitatea acestor oameni). Domnul Boacșă este unul dintre oamenii de bază ai echipei care a realizat groapa ecologică de gunoi și care cunoaște foarte bine povestea acestui depozit: „La început nu aveam decât foarte multă ambiție în legătură cu o mulțime de lucruri pe care vroiam să le realizăm pentru oraș. Banii însă, așa cum se știe, erau extrem de puțini. În 1995 ne-a vizitat o delegație din Danemarca, condusă de deputatul Henning Gjelerod. Primul contact cu acești oameni l-am sta-

LA ÎNCEPUT AM AVUT DOAR AMBIȚIE...

Comunală din cadrul Primăriei Piatra Neamț. Până în 1993 a lucrat în cadrul unui trust de construcții din Iași unde a fost, printre altele, șeful CTC-ului și inginer proiectant. În același an, însă, a preferat să se în-

8.000 de dolari, cu ajutorul Fundației Sörös). Aceeași fundație l-a ajutat ca în 1995 să se specializeze în SUA, la Indiana University. (Menționăm că, după 1990, din Primăria Piatra Neamț nu mai puțin de

POZIT DIN

întreg arsenalul de mijloace promoționale, de la apariții în mass-media locală la afișe și pliante introduse în cutiuța poștală. Încetul cu încetul reticența inițială a populației a dispărut. Din estimările făcute, peste 80% dintre locuitorii orașului au înțeles utilitatea efortului lor de a-și depozita selectiv gunoiul. Reușita acestui prim proiect i-a făcut pe danezi să capete încredere în echipa de conducere a orașului Piatra Neamț și astfel, încurajate de rezultatele obținute, cele două părți au început lucrul la depozitul ecologic.

„Investițiile au fost făcute jumătate-jumătate – ne spune Marius Boacă. La un dolar investit de noi, investeau și ei unul. Probleme au fost încă de la alegerea terenului. Dintr-o mulțime de soluții, unele dintre ele realmente fanteziste, s-au dovedit a fi bune trei variante. Una dintre ele era realmente extraordinară, dar n-am obținut acel teren din motive politice. În cele din urmă am reușit să-l „achiziționăm“ pe cel actual. Am stabilit termenele de lucru cu danezii și ne-am apucat de treabă. Vreau să vă spun că atâta seriozitate și atâta corectitudine n-am văzut în viața mea. Ei sunt niște tipi extraordinari de preciși și de calculați. Toate investițiile făcute au fost calculate la nivelul unui cui. Dar să revenim la ale noastre. Munca a fost începută de către societatea EDILPROIECT. Aceasta s-a ocupat de sondaje, de studii geologice și geotehnice și a adaptat proiectele daneze la cerințele legislației românești.

Am avut nevoie de o mulțime de aprobări. Cu această ocazie ne-am convins că legislația românească este foarte dură în acest domeniu. Cei care ne-au dat aprobările și care ne-au sprijinit au fost: Ministerul Mediului și Agenția de Protecție a Mediului din Piatra

hidroizolație. Pentru a înțelege mai bine volumul de muncă depus pentru construirea depozitului ecologic de la Piatra Neamț, vă vom face o descriere a gropii. Ea are forma unei farfurii și este alcătuită din mai multe straturi. La baza sa este un strat

LOBBY-UL PENTRU COLECTAREA SELECTIVĂ A GUNOIULUI A FOST MAI CEVA DECÂT „ELECTORALELE“

Neamț, Regia Autonomă Apele Române și Ministerul Sănătății, prin intermediul Direcției de Sănătate Publică, din județul nostru.“

Licitația pentru construirea depozitului a fost câștigată în 1998 de către firma COMRE. Despre constructorul român danezii au avut numai cuvinte de laudă și s-au declarat impresionați de seriozitatea acestuia. COMRE a fost ajutată și de către o firmă norvegiană, care a executat lucrările de

gros de balast, luat din albia naturală a Bistriței. Al doilea strat are o grosime de 30 de cm și este alcătuit dintr-un tip special de argilă compactată. El are dublul rol de a împiedica atât scurgerile dinspre exterior către sol cât și eventualele infiltrații ale apei din sol în depozit, atunci când se umflă pânza freatică. Următoarele două straturi au fost confecționate din geotextil (material sintetic netesut, cu rol de stabilizare) și din polietilenă

Concurența dintre oameni și animale este foarte acerbă atunci când fiecare caută o bucată de pâine în vechea groapă de gunoi a orașului

bilit prin intermediul deputatului de Brașov, Aristotel Căncescu. Din discuțiile pe care le-am avut atunci cu ei, am stabilit un proiect care să cuprindă două etape. În prima etapă danezii făceau un fel de test cu privire la disponibilitatea populației de a se implica în problema gunoiului menajer.“

Primăria s-a implicat în campania de educare a populației, pentru strângerea selectivă a gunoiului, mai ceva ca-n alegerile electorale. Primul pas a constat în instalarea unor tomberoane moderne, în care gunoiul trebuia să se depoziteze pe sortimente: sticlele într-un loc, hârtia în altul etc. Pentru a avea un succes mai mare în rândul nemțenilor, programul a beneficiat de sprijinul unei firme specializate în publicitate. Aceasta a folosit

Sediul depozitului ecologic de la Piatra Neamț

groasă de 1,5 mm. Atât sudarea cât și montarea stratului de polietilenă a fost asigurată de către firma norvegiană specializată în astfel de lucrări de finețe. Peste membrana de polietilenă s-a turnat un filtru dublu invers, alcătuit din diverse materiale granulare. În sfârșit, în partea de sus a fundului depozitului ecologic este montat un sistem de drenaj, care are rolul de a colecta apele din incinta depozitului și de a le duce direct în stația de epurare a orașului. Apa din depozit este captată de o pompă specială și drumul până la stația de epurare se realizează printr-o conductă lungă de 1,3 kilometri, constru-

ită special cu această ocazie.

Impresionant este și modernul sediu al gropii de gunoi ecologice. Totul este controlat aici automat, de un computer

prevăzută cu dușuri precum și laboratoarele de analiză. La etaj, clădirea este prevăzută cu câteva birouri moderne precum și cu o cochetă sală de

mers la vechea groapă de gunoi a orașului, încă funcțională (menționăm că ultimele finisaje la depozitul ecologic vor fi gata în câteva luni, drept pentru care el nu a fost inaugurat). Mărturisim că încă înainte de a intra pe poarta depozitului ni s-a făcut părul măciucă. De la intrare am fost atacați de o haită de câini vagabonzi, care de care mai fioroși. Întinderea nesfârșită de resturi menajere aflate în putrefacție provoca de la depărtare o mireasmă greu de descris. Țiganii care scotoceau prin gunoaie se luau la concurență cu zeci de câini vagabonzi și îți era greu să te pronunți dacă omul era mai

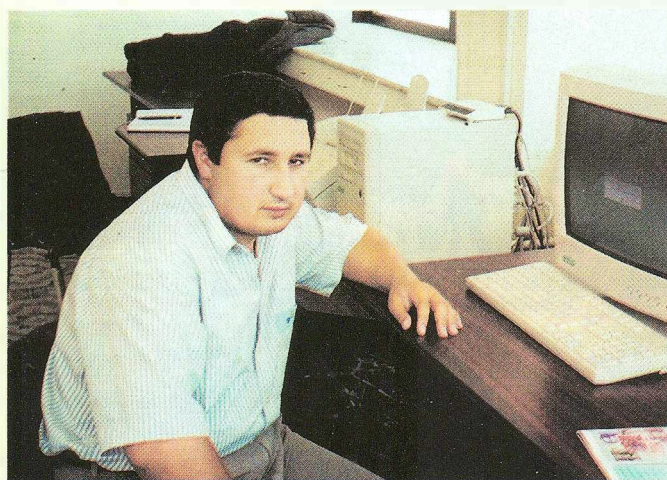
LUCRĂRILE DE MARE FINETE LE-AU EXECUTAT NORVEGIENII

performant. Din momentul în care mașinile urcă pe cântar și până când acestea părăsesc poarta depozitului, computerul supraveghează (inclusiv prin camere video) fiecare mișcare din perimetrul gropii de gunoi.

La parterul clădirii se află vestiarele lucrătorilor, sala de mese, camera de dezinfectare

protocol. Una peste alta, interiorul clădirii precum și aparatura din dotarea acesteia ar face invidioase multe firme serioase din România. Și toate acestea pentru groapa de gunoi a orașului...

Pentru a înțelege mai bine de ce era necesară construirea actualului depozit ecologic am

Marius Boacă, șeful Serviciului Gospodărie Comunală

Pubele pentru adunarea selectivă a gunoiului

Așa arată, văzută în ansamblu, noua groapă de gunoi a localității Piatra Neamț

flămând decât animalul. Mii de ciori cu pene lucioase se lăfăiau pe mormanele de gunoi, adevărate focare de infecție, iar copiii din zonă scormoneau după o bucată de „ceva” căruia să-i poată reda

atributul de util. Probabil că dacă nu ne-ar fi fost frică de câinii vagabonzi și dacă am fi reușit, printr-un efort supraomnesc, să ne învingem scârba, am fi scris cu lejeritate scenariile a trei filme de groază.

În timp ce păraseam groapa de gunoi, ghidul nostru, nimeni altul decât Marius Boacă, ne-a explicat încă o dată de ce era necesar să se construiască un astfel de depozit la Piatra Neamț: „Tot focarul acesta de infecție pe care-l vedeți dumneavoastră aici scăpase de sub control. Groapa de gunoi a fost construită după niște principii vechi, care nu mai corespun-

fost posibile fără sprijinul danezilor. Ei au hotărât că suntem o echipă serioasă și că merităm să fim ajutați. Astfel că din cei peste 12 miliarde de lei cât s-a investit în acest depozit ecologic, jumătate a pus primăria și jumătate a fost contribuția părții daneze. E adevărat că unele termene au fost depășite, în special din cauza timpului nefavorabil în

ECOLOGICAL LANDFILL FOR URBAN SOLID WASTE IN THE CITY OF PIATRA NEAMȚ

THIS OBJECTIVE WAS ERRECTED BETWEEN 1998 - 2000, AS A PROJECT AIMING A REDUCTION OF THE ENVIRONMENTAL PROBLEMS CAUSED BY UNCONTROLLED DUMPING OF URBAN SOLID WASTE IN PIATRA NEAMȚ.

THE FIRST CELL OF THE LANDFILL WAS CALCULATED FOR A 7 YEARS PERIOD.

THE TECHNICAL PROJECT HAS BEEN MADE BY RAMBOLL A/S DENMARK AND EDILPROIECT PIATRA NEAMȚ.

THE MAIN WORKS HAS BEEN MADE BY COMRE PIATRA NEAMȚ. THE PROJECT HAS BEEN IMPLEMENTED THROUGH A CO-FINANCING BETWEEN THE DANISH ENVIRONMENTAL PROTECTION AGENCY AND THE CITY COUNCIL OF PIATRA NEAMȚ.

25.05.2000

DEPOZIT ECOLOGIC PENTRU REZIDUURI MENAJERE ÎN MUNICIPIUL PIATRA NEAMȚ

ACEST OBIECTIV A FOST CONSTRUIT ÎNTRE 1998 - 2000, CU SCOPUL DE A REDUCE PROBLEMELE DE MEDIU GENERATE DE DEPOZITAREA NECONTROLATĂ A REZIDUURILOR MENAJERE DIN MUNICIPIUL PIATRA NEAMȚ.

PRIMA CELULĂ A DEPOZITULUI ESTE CALCULATĂ PENTRU O PERIOADĂ DE 7 ANI.

PROIECTUL TEHNIC A FOST EXECUTAT DE FIRMELE RAMBOLL A/S DIN DANEMARCA ȘI EDILPROIECT PIATRA NEAMȚ.

LUCRĂRILE AU FOST EXECUTATE DE SC COMRE PIATRA NEAMȚ. COFINANȚAREA PENTRU IMPLEMENTAREA PROIECTULUI A FOST ASIGURATĂ DE AGENȚIA DANEZA DE PROTECȚIE A MEDIULUI ȘI CONSILIUL LOCAL PIATRA NEAMȚ.

25.05.2000

VECHEA GROAPA DE GUNOI ESTE UN IMPERIU AL PROMISCUITĂȚII

deau demult actualelor norme ecologice ale lumii civilizate. Cel mai tare avea de suferit pânza freatică, în care se infiltrau zemuri, să le spunem așa, cu un bogat conținut de metale grele și microorganisme. Apoi, ați văzut și dumneavoastră aspectele celelalte: cu câinii vagabonzi, ciorile, șobolanii, care reprezintă o permanentă amenințare pentru viața oamenilor. Noi, cei de la primăria Piatra Neamț, am înțeles că trăind într-o zonă de munte nu avem încotro să ne extindem. Problemele noastre trebuie să fie rezolvate aici, pe loc, pentru a nu distruge nici natura din jurul nostru și pentru a nu avea de suferit nici standardul de trai al populației. Proiectele noastre însă nu ar fi

care nu s-a putut lucra. Inspectorii danezi însă s-au dovedit a fi foarte înțelegători față de aceste aspecte și, în final, am scos-o la capăt cu bine. Acest lucru însă nu ar fi fost posibil fără implicarea extraordinară a doi oameni: Daniela Căncescu, director de proiecte pentru România din partea Ministerului Mediului din Danemarca și Morten Pedersen, coordonatorul pentru România din partea Ministerului Mediului din Danemarca. De asemenea, trebuie să menționez contribuția extraordinară pe care au avut-o doi oameni din cadrul Primăriei, este vorba despre Gavril Nicolae și despre celălalt domn Nicolae, directorul tehnic al Primăriei Piatra Neamț.”

„CÂND MĂ VOI RET
O SĂ-MI deschid

Este perseverentă, încăpățânată, sociabilă, veselă.
Detestă superficialitatea și nu suportă să fie mințită.

Când se va retrage din viața muzicală speră să-și deschidă o casă de modă. Deocamdata trăiește intens ceea ce i se oferă, dedicându-și bună parte din timp muzicii. Proiecte? Finalizarea unui disc pe care intenționează să-l scoată în toamnă sau cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Apoi, terminarea facultății.

TRAGE din MUZICĂ, O CASĂ de MODĂ

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: Dana IRMIA

Foto: Dana IRMIA

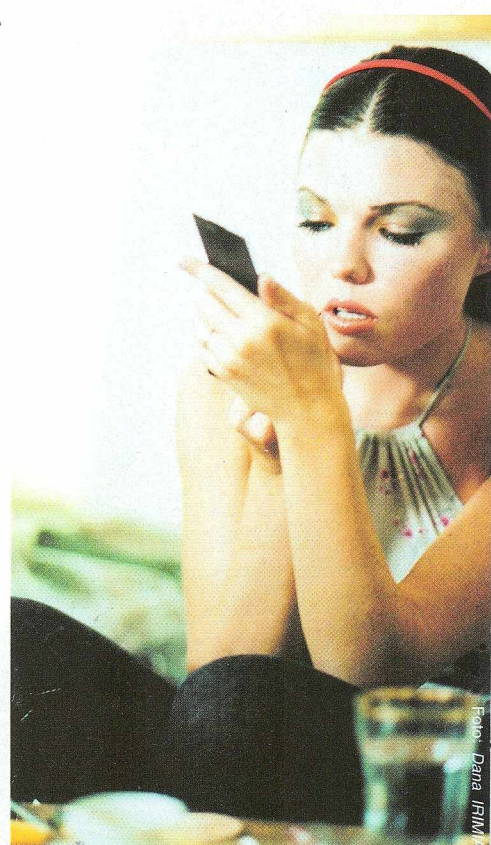

Foto: Dana IRMIA

„Mi-e destul de greu să vorbesc despre zile obișnuite, pentru că ele nu prea există. Am un program foarte încărcat și alerg în permanență. Acum e o perioadă mai liniștită, pentru că e vară și am vacanță (sunt studentă la Școala Superioară de Jurnalistică). Singurele mele zile obișnuite sunt cele în care merg la școală, sunt o

îmi place la viața pe care o am: faptul că nu mă plictisesc, deși eu sunt o persoană care se plictisește repede, nerăbdătoare. Mă încântă agitația permanentă. Se întâmplă să mai și obosesc, e adevărat, și atunci anulez tot ce am programat și mă duc și zac în pat, mă uit la tavan, la televizor sau citesc ceva. Am câteodată momente în care

mă scoate din sărite... Și cu toate acestea, Bucureștiul este un rău necesar. Este Capitala, de aici se dă ora exactă, și chiar dacă nu-mi place, asta este... Aștept cu nerăbdare să am câteva luni de condus, pentru că am luat carnetul de șofer de două luni. Trebuie să învăț, să-mi intru în

mână, cum se zice, după care tata o să-mi permită să merg cu mașina mea: un Volkswagen Polo, ultimul model. Este exact ce-mi trebuie mie: un model micuț, sport, care se strecoară repede și ușor. Nu sunt vite-zomană. Mi-e frică de viteză, pentru că am fost implicată

PENTRU CĂ AM AVUT TREI ACCIDENTE, MI-E FRICĂ DE VITEZĂ

studentă atentă și stau la toate cursurile. Dar, de obicei, zilele mele nu se aseamănă între ele. Niciodată nu știu ce am de făcut, pe ore. De multe ori se întâmplă să se ivească ceva neașteptat, să mi se dea tot programul peste cap. Cred că singurele zile care seamănă oarecum între ele sunt cele în care stau în studio, dar și acelea sunt speciale în felul lor, în funcție de melodia pe care o lucrez intervenind o altă stare, o altă atitudine. Asta

simt că nu pot să mai fac un pas. Nu sunt obișnuită nici acum, deși sunt de destui ani în București, cu distanțele pe care trebuie să le parcurg. Mă obosește aglomerația de afară și mă enervează foarte mult faptul că trebuie să dedic atâtă timp transportului. Eu la Baia Mare ajung oriunde în oraș în 20 de minute, iar asta pe jos. Aici trebuie să merg cu taxiurile, nu pot să merg cu mijloacele de transport. Taxiuri peste taxiuri, bani peste bani, asta

Foto: Florin IONIȚĂ

Foto: Florin IONIȚĂ

Foto: Dana IRIMIA

Foto: Dana IRIMIA

Foto: Dana IRIMIA

În trei accidente serioase. Unul a fost chiar foarte grav. Am fost suspectată de fractură de coloană, am petrecut câteva zile în spital, a fost îngrozitor. M-am răsturnat cu un Volkswagen Golf II. Din acest motiv am o reținere la viteză. Sunt excesiv de precaută, dar asta este bine. În

schimb, conduc destul de ferm.

Zilele mele bune sunt cele în care sunt plină de energie, optimistă și, în general, cam așa sunt. Îmi place să mă mișc mult, să fac o groază de lucruri, iar la sfârșitul zilei trag o linie și adun. Îmi fac planuri pe

perioade lungi și medii. Îmi programez și ziua de mâine, dar nu pot să respect ceea ce-mi propun. Pe termen lung

ador să ascult o voce frumoasă la radio, care vorbește bine și să-mi imaginez tot felul de lucruri despre per-

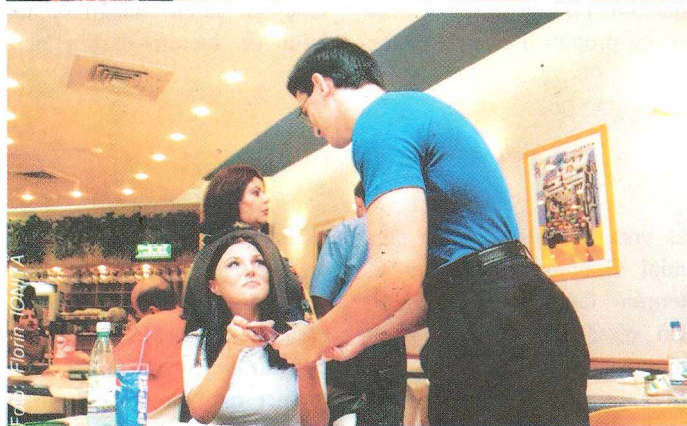
MUZICA E UN DOMENIU ÎN CARE NU TREBUIE SĂ TE UITE DUMNEZEU

aș vrea, de pildă, să iau premiul Grammy (râde) sau să termin facultatea. Peste 10 ani o să mă gândesc și la măritiș, la o familie, la primul copil. Până atunci însă sunt «tânăr și neliniștit» (râde) și intenționez să continui să trăiesc viața pe care o am. Probabil că o să încerc să lucrez la vreo revistă, nu neapărat pentru bani, ci pentru că pur și simplu mă încântă ideea asta. Nu mi-ar plăcea să scriu la un cotidian, ci la o revistă de modă sau chiar la una despre viață mondenă. Eu oricum fac o emisiune la Radio XXI. Îmi place acest lucru și poate că o să lucrez și astfel. Nu-mi doresc să lucrez în televiziune, pentru că totul acolo este mult prea concret. Eu

soana respectivă. Un alt plan, un vis mai bine zis, este acela de a avea propria mea casă de modă. Mă pasionează creația vestimentară. E un proiect mai amplu la care o să încerc să lucrez un pic mai încolo, când voi considera că este momentul să mă retrag definitiv din viața muzicală, lucru ce se va întâmpla la un moment dat, pentru că muzica este un domeniu unde nu trebuie să te uite Dumnezeu pe baricade. Ce-i prea mult strică! Probabil că atunci când voi renunța la muzică, voi face și eu creație vestimentară, deși vreau să cooptez pe cineva pentru acest lucru. Am deja idei despre cine ar putea fi vorba și cred că va ieși un lucru foarte frumos.

Foto: Florin IONITA

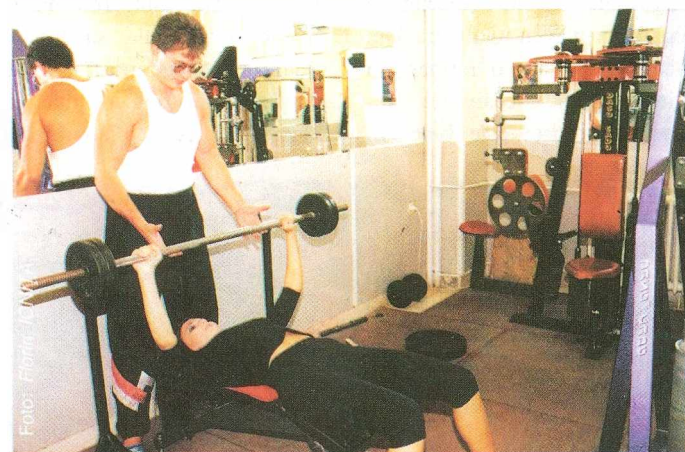
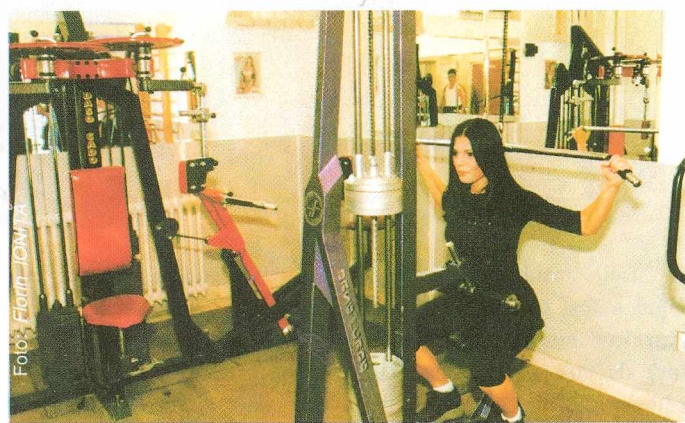
Celebritatea nu mă înnebunește foarte tare. Uneori mă simt bine când sunt remarcată și când îmi dau seama că oamenii apreciază ceea ce fac. Dar, de cele mai multe ori, îmi doresc să trec neobservată. Am început să-mi doresc să plec din țară, chiar și pentru puțin timp, ca să pot sta liniștită, fără să am «stresul» celebrității, acela de a ști că ești permanent studiată, analizată, criticată, judecată. Cel mai mult mă irită felul în care înțeleg unii oameni să reacționeze atunci

când văd persoane publice pe stradă. Reversul medaliei mă face totuși să rezist, pentru că sunt oameni care, dacă mă apreciază sau nu, reacționează discret. Și mă simt extraordinar în spectacolele în care oamenii cântă cu mine.

Atu-ul meu cel mai de preț este că îmi place să cânt. Nu mă interesează în mod special celelalte aspecte ale vieții de artist. Muncesc foarte mult – acesta este cel mai important lucru. Am un autocontrol destul de puter-

nic, sunt ambițioasă și am destul de mult noroc. Nu pot să zic că am un ritual pe care îl urmez zi de zi. Fac tot ce face oricare om, într-o ordine oarecare, n-are importanță, de la duș, la spălatul pe dinți, la mâncat. Dimineața nu prea mănânc, nu pot și nici nu-mi place. În schimb, încerc să nu sar peste masa de prânz. Cina mă străduiesc să nu o iau decât foarte rar. Depinde și de programul pe care îl am – este destul de complicat să am trei mese pe zi... Se întâmplă să nu mănânc atunci când trebuie și să

am o alimentație destul de dezorganizată. Știu foarte bine ce pot să mănânc sau, mai bine zis, ce nu pot să mănânc. Nu sunt obsedată de cântar, dar sunt extrem de preocupată de felul în care arăt. Dacă pun un kilogram, două, fac tot posibilul să le dau jos. Mă verific în permanentă, fără a sări imediat ce mă trezesc pe cântar. În general, simt dacă mă îngraș sau dacă slăbesc. Mă trezesc foarte greu. Îmi pun ceasul să sune cu vreo jumătate de oră mai devreme decât ar trebui, ca să pot să mai moțâi,

să zic «da, mă trezesc imediat, da, imediat». Și, sigur, până mă trezesc, fuge timpul. Dacă n-am treabă într-o zi, îmi place să «lenevesc» în pat cât mai mult. Ador să dorm și cred că am moștenit-o pe mama, care și ea iubește somnul, iar acest lucru se vede pe fața ei: arată foarte bine, este extrem de frumoasă. Nu mă machiez decât atunci când este absolută nevoie, în rest îmi las pielea să respire. Am grijă să n-o

acolo. Uneori alerg sau merg cu bicicleta. Sunt nevoită, întrucât practic fitness, să țin diete care constau în eliminarea alimentelor ce conțin multe calorii. Mă abțin de la prăjituri și nici nu-mi amintesc când a fost ultima oară în care am mâncat înghețată. Cu toate acestea știu și-mi place foarte mult să gătesc. Mi s-a spus că fac cele mai bune clătite cu dulceață din lume. De multe ori, gătesc doar pentru că îmi

FAC CELE MAI BUNE CLĂTITE DIN LUME

intoxic cu tot felul de produse cosmetice, care n-au cum să-i facă bine. Îmi plac machiajele naturale, simple, pastelate în albastru, roz, mov, verde, maro. Timpul în care mă machiez variază de la 15 minute la 45-50 de minute, în funcție de evenimentul la care trebuie să merg. Atât vara, cât și iarna, mă îmbrac în ținute lejere. Acum prefer fustele semi-lungi și comode. Pot fi văzută deseori cu pantaloni largi, pe care-i asortez cu o cămașă subțire, sau cu topuri colorate. Seara îmbrac pantaloni închiși, la culoare și tricouri sau bluze colorate. Încerc uneori o rochie sau o fustă scurtă, deși nu mi se par foarte comode. De două, trei ori pe săptămână merg la o sală și fac fitness. Îmi petrec destul de mult timp

place, și fac prăjituri, torturi (pe care le mănâncă fratele și prietenii mei). Sunt «specialistă» în salate. Nu stau prea mult în bucătărie, pentru că mă plictisesc destul de repede. Din frigiderul meu nu lipsesc niciodată fructele, brânza și iaurtul. Sunt înnebunită după brânză, pe care o mănânc cu o roșie tăiată în șase. Ador să merg la cumpărături. Nu am un creator de modă preferat sau vreun magazin anume de la care mă îmbrac. Mă plimb prin tot orașul și, unde găsesc ceva pe plac, mă opresc. Pierd mult timp căutând ce-mi place.“

Mulțumim conducerii centrului comercial București Mall, care a permis efectuarea unei ședințe foto în interiorul magazinului.

Foto: Florin IONITA

Foto: Florin IONITA

Foto: Florin IONITA

ZODIE: Capricorn. S-a născut la 25 decembrie 1978, la Baia Mare.

AUTOMOBIL: Are un Volkswagen Polo. Îi plac mașinile sport, cu forme frumoase.

COPILĂRIE: A fost cea mai frumoasă perioadă din viața ei. A petrecut-o în mare parte la țară, la bunici, în satul Remetea Chioarului, situat în lunca râului Lăpuș. Împreună cu fratele și verișorii ei a colindat pădurile, s-a scăldat și a furat fructe din curtea vecinilor, a călcat iarba de cosit a bunicului. A participat și la muncile agricole – săpat, greblat, recoltat etc., deși nu s-a omorât după acest gen de îndeletniciri.

FERICIRE: Este o persoană care a reușit să o atingă. Îi place ce face și este mulțumită cu ceea ce are. Este convinsă că poate simți fericirea mai intens decât în prezent, iar asta se va întâmpla atunci când își va împlini toate visele.

INTUIȚIE: Se bazează pe ea. O ajută în viața de zi cu zi.

OBSESIE: Îmbătrânirea. Se fumează de ea. Ar fi preferat să fie mereu copil.

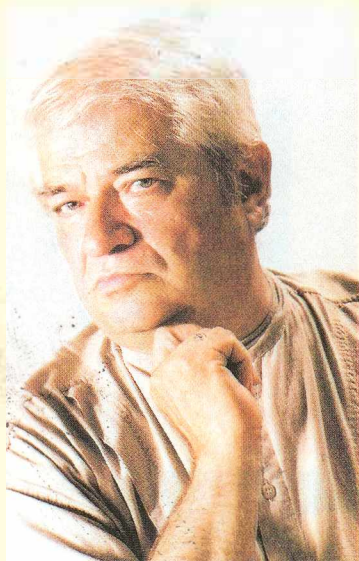
PERSONALITATE: A ei este puternică. Știe să se autocaracterizeze, spunând că este sociabilă, veselă, optimistă, deschisă, sinceră, atentă, dar și uitucă, ușor dezorganizată.

SECRETE: Știe să le păstreze. Ea nu are. Cei care o cunosc știu totul despre ea.

SOARE: Adoră căldura sa, îi place să facă plajă. Privește cât de des are ocazia răsăritul și apusul.

VALOARE: Așteaptă de la cei din jur să fie inteligenți, culti, însetați de cunoaștere. Lipsa acestor valori o dezamăgește. Detestă superficialitatea. Îi plac oamenii spirituali, a căror inteligență o simți din priviri sau prezentă.

George Arion în dialog cu domnul Stelian Tăbărași

„AM INVENTAT O INSTALAȚIE UNICĂ DE CONVERTIRE A ENERGIEI EOLIENE!”

– Spre surprinderea mea, domnule Tăbărași, văd că ați adus niște brevete de invenții care sunt mai puțin obișnuite și cu atât mai curioase, ele aparținând unui om de litere.

– Este adevărat. Am simțit chiar ca pe un impediment formația mea de natură umanistă și faptul că am scris ficțiune. Ideea că umaniștii nu ar putea să accedă la invenții strict tehnice, științifice, aparține mai mult acestui secol...

– Foarte specializat!

– Edison putea să fie foarte bine și poet, în același timp. Toate invențiile lui sunt dintr-o sferă poetică. E poetic și telefonul, de exemplu. El însuși, la filamentul de bec, a încercat sute de variante, inclusiv un fir de păr din propria-i barbă.

– Era un diletant genial.

este departe invenția mea de acum de cea din copilărie. Trebuie mai întâi să vă spun că, la ora asta, peisajul realizărilor în domeniul energiei eoliene are o oarecare pondere. Danemarca produce peste 8% din propria energie electrică prin vânt. Este o energie scumpă, subvenționată de stat, din motive ecologiste. Dar probabil că ea va fi tot mai ieftină și viitorul unei bune părți din energia electrică este acesta – forța eoliană. Trebuie să vă spun însă că ei (danezii), cu elicele astea pe care le-ați văzut și dumneavoastră în nord, cu trei brațe într-un plan vertical, au ajuns la niște limite; ele nu se mai pot perfecționa și nu se mai pot dezvolta decât prin gigantism. Au ajuns în stadiul în care stâlpii de susținere trec de sute de metri, diametrul cercului pe care-l formează

tot timpul împotriva vântului. În plus, cele trei brațe de elice totalizează – și acumă vă dau un indicator – 8% din suprafața instalată, adică din acest cerc mare pe care-l descriu vârfulurile aripilor.

Am dat acest indicator pentru că instalația mea, care este în alt plan – orizontal – și o cu totul altă structură, folosește 45% din vântul care o acționează, nu doar 8% cum vă spuneam înainte.

– Diferența este considerabilă!

– Este considerabilă. Vă spun acum și avantajele și dezavantajele invenției mele. Elicea cu trei brațe în plan vertical, consacrată deja, poate depăși viteza vântului, pentru că vântul care vine și a prins-o deja în mișcare îi mai dă un impuls. Instalația mea de aripi orizontale nu poate depăși viteza vântului, dar are o putere

„ACEST SECOL A CREAT TIPUL DE INVENȚIE PE CARE ÎL FAC DOAR OAMENII DE ȘTIINȚĂ”

– Ce vreau să spun eu: acest secol a creat tipul de invenție pe care nu-l mai pot face decât oamenii de știință.

Nu au stat lucrurile așa mai înainte. Să ne gândim ce formație avea Leonardo da Vinci, de pildă. Am revăzut de curând niște materiale doveditoare despre invențiile lui: bicicleta, parașuta, elicopterul și multe altele. În fine, compania I.B.M., printr-o inițiativă mai mult publicitară, a pus în practică folosind materialele de atunci, toate aceste invenții și toate funcționează, inclusiv o parașută care seamănă cu o piramidă.

Morișca asta pentru care am primit brevetul este de fapt o instalație de convertire a energiei eoliene sau acvatice în energie electrică. Nu seamănă cu nici o moară, dar eu îi spun, și ca o poreclă, „morișca”. „S-a învățit” în capul meu vreo zece ani.

– Dar de unde a pornit?

– A fost pur și simplu o pasiune din copilărie, aceea de a mă juca cu vântul. Am creat o grămadă de elice, la un moment dat am făcut chiar un mic vehicul care mergea în susul apei, folosind forța apei. E o chestie absurdă! Niște bătrâni se uitau la asta și se închinau. Pe undeva, nu

vârfulurile elicelor este de 70-80 m.

– Într-adevăr, sunt imense!

– Sunt hale întregi în care se lucrează la aceste aripi, seamănă puțin cu fabricile de avioane. În plus, imaginați-vă că stâlpuț ăsta de beton trebuie să fie gol pe dinăuntru (este o scară de acces acolo), trebuie cărat pe osii cu pneuri de ordinul zecilor. Face practic imposibilă montarea la distanță de o autostradă.

Stâlpuț trebuie turnat monobloc. Fiind vorba de beton știm cu toții ce operație pretențioasă este, se face la temperatură constantă etc., iar din aceste cauze este foarte scump. În plus, dacă elicea asta prinde o viteză foarte mare și vântul încetează brusc, ea are o energie de 4-5 minute, cu viteza pe care i-a dat-o vântul. Ei bine, în acest timp, nemaifiind alimentată de un vânt puternic, se produce efectul elicopterului și ea trage în față rupând stâlpuț. Am văzut fotografii cu peisaje triste – zeci de stâlpi căzuți în față, ca niște flori ofilite.

– Am văzut și eu...

– Pe de altă parte apăsarea este din față tot timpul, pentru asta trebuie o orientare continuă care consumă energie multă (sunt totuși 16 tone care trebuie rotite) ca să fie

atât de mare, încât ea poate fi multiplicată în camera de conversie cu niște simple redușii de pinioane. Se poate multiplica ușor de 30-40 de ori.

Toată instalația acestui mecanism este pe pământ. La același randament, înălțimea este a treia parte din cea a elicelor consacrate.

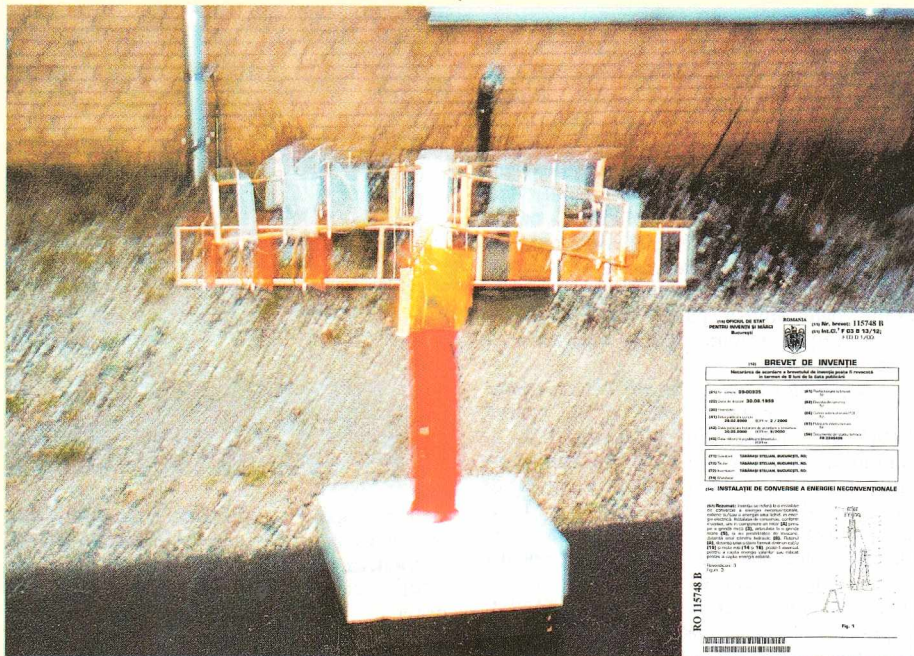
– Elicele cât sunt de mari?

– Elicele sunt cât vreau eu de mari în lateral. Se pot adăuga mereu module. Abia acum încep să vă spun avantajele: funcționează indiferent de direcția vântului; nici o corecție nu este necesară. Corecțiile de la acelea în plan vertical costă foarte mult și în general se folosește energie din afară ca să facă acele mișcări pentru că, dacă vântul nu e pe direcția sa, nu merge și nu are curent. Danezii au donat experimental pe la Piatra Neamț două asemenea piese, nu de dimensiunile cele mai mari, care nu au dat randament, ci mai mult au consumat decât au produs, deși zona noastră, din punct de vedere al vânturilor este foarte bună.

– Când s-a născut ideea acestei instalații?

– Ideea are vreo zece ani. Am arătat-o unor prieteni și au fost uluiți. Ca o picanterie, Alex. Ștefănescu a avut o noapte de insomnie după ce i-am arătat principiul de funcționare. „Tot timpul o contestam, o verificam și iar mergea și iar o contestam și iar mă gândeam că este, totuși, posibil“, spunea el.

Instalația pe care am propus-o eu este foarte rezistentă la orice vânt. Cu cât el este mai puternic, stabilitatea ei este mai mare; e un paradox ce vă spun eu acum. Este principiul după care, în copilărie, jucându-ne cu un titirez, vedeam că dacă se învârtă stă în picioare. Or, la mine, dacă ea este într-un stâlp, chiar nu am

această primejdie.

– La ce poate servi?

– Are o mulțime de aplicații neelectrice, spun asta mai puțin savant, în sensul că,

Cea mai slabă briză a serii, a dimineții, o pune în mișcare pentru că aripa este pe principiul levierului, al pârgheiei.

Sunt situații în care miști câteva tone

„ALEX. ȘTEFĂNESCU A AVUT O NOAPTE DE INSOMNIE DIN CAUZA INVENȚIEI MELE“

pur și simplu, mișcarea de rotație pe care o obțin la sol – se învârtă și axul o dată cu aripile – poate fi folosită la orice: gater, moară, pompe de scos apa din fântâni de mare adâncime etc.

cu un deget, dacă ai pus bine greutatea pe rulmenți și o învârti în jurul axului. Asta face de fapt vântul și o preia foarte ușor, el împingând niște panouri foarte mari care sunt batante, un fel de supape care pot avea 5x5 metri pătrați sau 1x1 metri pătrați. Deci, din acest punct de vedere este net superioară, pornind imediat ce este un curent de aer și poate merge singură, părăsită, ani de zile, până când eventual se strică un rulment de la aceste supape; altfel nu are nimic electronic în partea ei superioară. Jos, în cabină, trebuie evident o turbină ca să transformi în curent electric și rotorul ei trebuie învârtit cât mai repede.

Cea mai spectaculoasă aplicație însă – și o spun aici, la **Flacăra**, pentru că, poate chiar aude cineva care își impune această ștachetă de calitate și de senzațional în același timp – este la iahturi. Un rotor montat în centrul geometric al unui iaht cu un mecanism de multiplicare a vitezei în burta vasului (mă refer la iahturile de 15-18 m) o face să meargă foarte bine și împotriva vântului, cu atât mai bine împotriva vântului pentru că intervine un fenomen care în sunet se numește „toppler-fizo“, adică se însumează viteza ei (mică, mare) cu viteza vântului care vine din față și atunci asta o accelerează și ea tot crește în stabilitate. Deci, mai repede merge împotriva vântului! Nu s-a reușit până acum acest lucru mergând direct pe linia pe care bate vântul, dar împotriva lui. Va fi deci o revoluție în domeniul navigației cu pânze. Mă și mir că – are vreo zece mii de ani acest sistem, de la vechile blănuri întinse pe plute până la modernele iahturi – nu s-a gândit nimeni la așa ceva.

Conducătorul unui astfel de iaht nu are

decât să stea în cabină cu mâna pe volan și nu mai e nevoie de oameni care să împingă la pânze, să atârne deasupra apei. Imaginați-vă un iaht care merge cu aripi de libelulă (ele pot fi transparente)!

Pe vas sunt însă niște condiții: supapele care se supun vântului nu sunt deasupra ambarcațiunii, trebuie să fie lateral, deasupra mării. Este poziția obligatorie pentru că altfel, împingând în ele ar împinge și vasul, or ținându-l în loc, dacă vântul bate din față, ori deplasându-l lateral, dacă vântul bate dintr-o parte. Dacă vasul are 15 m, aripile trebuie să fie mai mari de 7 m.

– O instalație de acest soi cât ar costa?

– Toată partea de sus e în special făcută din sudură, din plăci de folie de aluminiu, de fibră de sticlă; rulmenții pot lipsi, putem să punem niște mârgele de sticlă sau de porțelan (din izolatori). Toate acestea costă foarte puțin. Costă însă turbina, care nu are același preț pentru orice putere, adică trebuie să fie o corelație între puterea turbinei și suprafața aripilor. Cabina se poate face din tablă; deci instalația arată ca un stâlp de înaltă tensiune de 30 m, larg la bază încât să încapă acolo și roțile dințate și turbina.

– Nu este doar o curiozitate. E ceva care chiar poate fi pus în practică.

– Se și construiește repede, în 7-8 zile când ai materialul, adică un stâlp din acestea și un sudor priceput; folia de aluminiu se găsește gata făcută și tăiată; pentru iahturi e bine să fie făcută pe niște cadre metalice pe care se întinde pânza sau plastic. Pânza e chiar recomandabilă.

– Unde a fost brevetată invenția?

– În România și este trimisă, încă din februarie, și în alte 18 state printre care Danemarca sau Canada. M-am gândit și la țările care au deja instalații eoliene și care au un regim al vânturilor foarte bun. Dacă faci una din asta mică, 4 kw, cât ajung unei case, o părăsești în vârf de munte și vine cineva pe viscol, intră și găsește un comutator, îți dă lumină, căldură. Poți s-o pui la Pol, în deșert etc. Este colosală această stabilitate a ei și simplitate în același timp, o simplitate care se apropie de roată. De fapt care e secretul?

– Chiar.

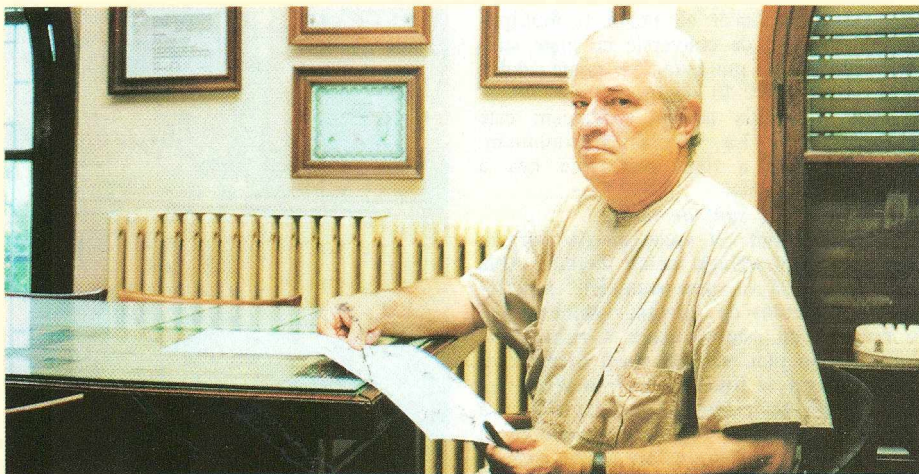
– Toată lumea care s-a ocupat de vânt, de avioane, instalații eoliene etc. a copiat în esență aripa păsării. Ei bine, nimeni nu s-a dus până la fulg, la pană. Eu am făcut-o, asta fiind de fapt noutatea: aripa se duce împinsă de vânt cu suprafața plină și se întoarce goală. Patruleterele sunt deschise total și nu se opune vântului decât rezistența acestui schelet.

De ce am stat atâta cu ea în cap? Pentru că nu am avut curajul eu, umanist, să mă duc la O.S.I.M. cu un dosărel sub braț...

– Când s-a petrecut asta?

– În august 1999. Deci, cu dosărelul sub braț, luat tare de portar (unde mă duc, la care domeniu, fiind acolo o clasificare pe care eu nu o știam). Noroc că acolo există un inginer, Viorel Pordea, un adevărat pedagog al inventatorului începător. Știți ce-i acolo? Sute de oameni care vin și spun că au găsit remedii cancerului și al altor boli incurabile etc.

Chiar în Buletinul Oficial, acesta în care a apărut publicată invenția mea, există un tip care a muncit vreo 20 de ani

și a descoperit o specie de sălcioară pitică de câțiva cm, cu coaja roșie etc., o plantă decorativă. Există acolo, deci, și posibilități care țin de emoțional până la urmă.

Mai sunt și alte curiozități. Dacă ar fi să faci o sociologie numai după aceste buletine ai constata de exemplu că inventatorii din Iași sunt aproape la fel de mulți cât în tot restul țării.

Am ajuns în fața unei mese plină cu examinatori, explicând toate detaliile. După ce explici tot, o pauză, toată lumea tace, apoi unul se bate cu pumnul în cap și zice „Merge, dom'ne!”. Apoi a fost drumul ăsta greu, cu așteptare de 18 luni, termen care mi se pare imens pentru ca o invenție să fie brevetată sau nu.

– Căre-i pasul următor?

„ÎN DATELE ANULUI 1948 S-A REPRODUS ÎNTOCMAI ACȚIUNEA DIN HAMLET”

– Pasul următor este să găsesc pe cineva cu care să fac un prototip. Aș face întâi asta pe uscat pentru energie electrică, o instalație modestă ca dimensiuni. Am nevoie de asta ca de aer pentru că, sigur, vreau să-i fac un caiet tehnic.

Dacă aș găsi persoana, vă spun că aș merge mai departe cu ea la multiplicare la cabane, în Deltă, în comunități izolate.

– Pentru acest prototip cam ce sumă ar trebui?

– Fără turbină, probabil de două ori prețul unui stâlp de înaltă tensiune, inclusiv betonul turnat, pentru că trebuie să fie fixată bine. Aș da chiar mandat revistei **Flacăra** să adune eventuale oferte. Este profitabilă, inedită, spectaculoasă, într-un cuvânt – atipică, în sensul bun.

Ar mai trebui spus că în condițiile de la noi, în care anul acesta e unul secetos, a avea o astfel de instalație înseamnă pompe care să scoată apa de la mari adâncimi și s-o colecteze într-un castel de apă de vreo 30 m; având apa la o asemenea înălțime e banal apoi să uzi recolta prin cădere de apă, fără consum de motorină, benzină etc.

– Dacă am terminat cu inventatorul Stelian Tăbărași, vreau să știu ce face prozatorul și publicistul Stelian Tăbărași?

– Prozatorul scrie o carte de nuvele. Publicistul stă, deocamdată.

– Să rămânem la prozator.

– Este un volum care se va numi „Atelierul de tatuaje”, metaforic se înțelege unde „bat”; asta-i viața, ne tatuează pe toți; este și titlul uneia dintre nuvele. Opțiunea mea este pentru a aduce în planul credibil subiecte care par puțin incredibile, dar care există în realitate. Există riscul să pară incredibile; parcă aud: „A, e căutat lucrul ăsta, nu poate fi...”. Ei bine, unele lucruri sunt de-a dreptul magice. Vă voi spune un subiect.

Naționalizarea a prins la Ploiești o trupă de teatru particular. Ce s-a naționalizat? Un camion cu care ei își cărau decorurile și costumele. Ce să facă cu ele? Le-au ținut într-o magazie, asta întâmplându-se în iunie. Conducătorul efemer, pus acolo de partid, avea o nevastă destul de „țoapă”, am spune noi astăzi, de mahala,

căreia i-a venit ideea „hai să organizăm Revelionul cu costumele de la teatru”. Au îmbrăcat costumele de la „Hamlet”. Ei bine, în noaptea respectivă, a Anului Nou, s-a produs acțiunea din „Hamlet”.

– Fantastic!

– Personajul Hamlet a fost omorât de un adversar la putere, otrăvit, nevasta lui Hamlet bătrânul l-a înșelat exact cu adversarul, adică chestiunea a fost extraordinară, aproape îți vine să crezi că formele produc conținut identic de câte ori le pui la încercare.

– Mi s-a tăiat răsuflarea! E subiect de roman politist.

– Nu scriu repede, nu scriu contra cronometru, sunt un tip de introspecție, am niște ritmuri nu foarte rapide. Întotdeauna am zis că literatura trebuie să vină ca și inovația asta cu care am stat zece ani; la fel am stat și cu subiecte care nu au fost încă publicate.

– Publicistul?

– Publicistul, nefiind integrat într-o instituție, a încetat să se mai exprime. Pe de altă parte, informațiile din Danemarca nu au așa mare preț financiar încât să se apeleze la metodele ultramoderne de transmisie. Ați observat că până și vizita Reginei nu a avut efectul scontat de noi în România ci mai mult în Danemarca.

IZVOARE

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

Am primit un frumos volum de poezie, proză și critică apărut departe de matricea limbii și literaturii române, dar care o reprezintă cu cinste, dovedind încă o dată (dacă mai era nevoie) că nu spațiul geografic, ci acela spiritual este determinant în creația literară. Este cu adevărat mirabil faptul că într-un spațiu nu numai etnic, ci și lingvistic și cultural atât de diferit precum cel israelian continuă să scrie în limba română o pleiadă de scriitori talentați, care alcătuiesc prin însăși dubla lor identitate culturală o insulă deosebit de valoroasă din arhipelagul literar românesc. Căci dacă putem vorbi în cazul lor de o conjuncție între identitatea culturală israeliană și cea română, patria originară a scrisului lor literar rămâne limba română. Iată în acest sens o mișcătoare declarație a unuia dintre cei mai de seamă poeți de limbă română din Israel, Shaul Carmel: „Patria mea ca scriitor israelian, ca și a unui scriitor român, este aceeași și numele acestei patrii este limba română”.

Cel mai recent florilegiu literar al acestei „oaze” a literaturii române (cum o numește același poet), oază situată la 3.000 kilometri de România, a apărut în amplul volum pe anul 2000 al revistei **Izvoare**, publicație a „Asociației scriitorilor israelieni de limbă română”. Cum scriam într-un mesaj adresat acestei publicații, ea este un adevărat izvor de satisfacții intelectuale. Și nu numai intelectuale. Când iau în mână frumoasa carte nu știu ce-mi produce o mai vie bucurie: poeziile, paginile de proză, eseurile, materia însăși a acestei publicații substanțiale, sau reîntâlnirea unor nume care îmi evocă prieteni, cunoștințe dragi, persoane pe care le întâlnesc prea rar, dar întotdeauna ca pe niște apropiați de care numai distanța în kilometri mă separă.

Să amintesc doar câteva din aceste nume, dintre care unele cel puțin bine cunoscute și publicului nostru din țară. Să încep cu poeții și printre ei cu un senior, Sesto Pals, avangardistul de altădată de la **Alge**, pe care îl întâlneam mult mai târziu în revista **Mele** a lui Ștefan Baciu și mai nou în revista **Argo** a excelentului poet și animator Alexandru Lungu. Regăsesc apoi cu bucurie versurile unor înalte doamne ale Poeziei, ale căror voci lirice foarte

deosebite între ele le-am descoperit cu câțiva ani în urmă. Abundența condeiilor feminine în scrisul literar românesc din Israel e un fapt semnificativ. Este în sine un fenomen interesant și mișcător acesta, al fidelității femeilor la confesiunea sau construcția poetică în limba țării de baștină. Dar pe lângă prezența unor poete a căror operă o prețuiesc demult și cred că este apreciată și de publicul românesc cititor de poezie – amintesc doar nume ca: Tania Lovinescu, Elena-Esther Tacciu, Bianca Marcovici – descopăr și alte semnături pentru mine necunoscute până acum și printre care unele îmi aduc prin poeziile lor adevărate revelații. Astfel sunt: Luiza Carol, Maria Găitan-Mozes, Noemi Pavel, Mioara Iarchi-Leon, Gabriela Baddour. Varietatea mare a viziunilor poetice, mai puțin a discursului liric, a exercițiului formal, te frapază în peisajul poeziei române din Israelul actual. Faptul că apar în ultimul timp în poezie, dar vom vedea și în proză, voci noi reprezintă în același timp asigurarea unei continuități, a îndrăzni să spun a unei permanențe, dar și a unei reînnoiri. Și printre poeți sunt unii pe care îi cunoșteam din publicații anterioare. Astfel e Solo Har, pe care îl apreciez nu numai ca poet, ci și ca autor al unei remarcabile cărți de interviuri – **Generația confruntărilor** – care m-a ajutat să-mi cunosc mai bine confrății din lumea literară atât de interesantă a Israelului. Mai sunt apoi: Eran Sela, Felix Caroly, Solo Juster. Am descoperit însă în acest volum versurile unor poeți pe care nu-i mai întâlnisem până acum. Astfel sunt: Vladimir Michael Strihan, Mircea Gorun, Paul Kidron, Andrei Fischhof, Zoltan Turner, Ion Știubea și Radu Klapper. Lirica acestuia din urmă, de o certă originalitate, este analizată într-un interesant eseu critic de Ilan Schoenfeld (**Poezia depărtării apropiate**). *Last but not least*, avem în acest volum un admirabil grupaj liric al poetului de profundă autenticitate, Shaul Carmel, cel ce devine, prin ultimele sale cicluri publicate, un adevărat și grav psalmist modern. De altfel, acest scriitor, căruia i se aduce și în țară o justificată prețuire (a fost încununat cu premiul Mihai Eminescu al Academiei Române în 1998 și cu premiul special pentru poezie „L. Blaga”, în 1999), este și „editorul”

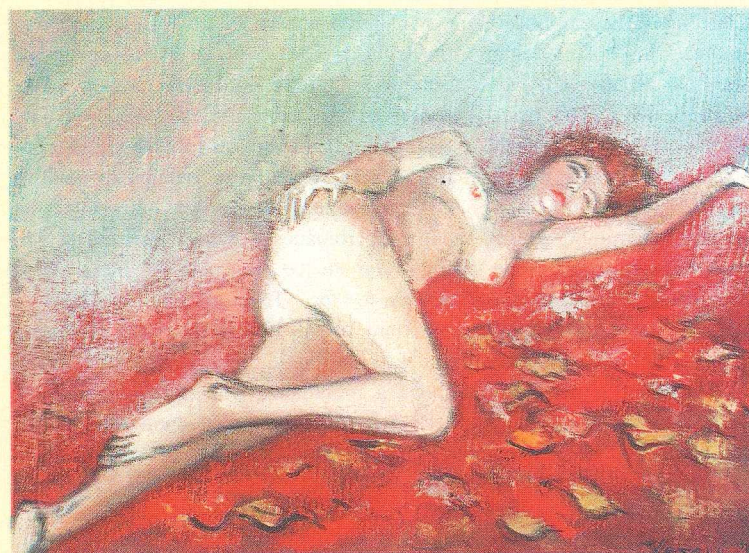
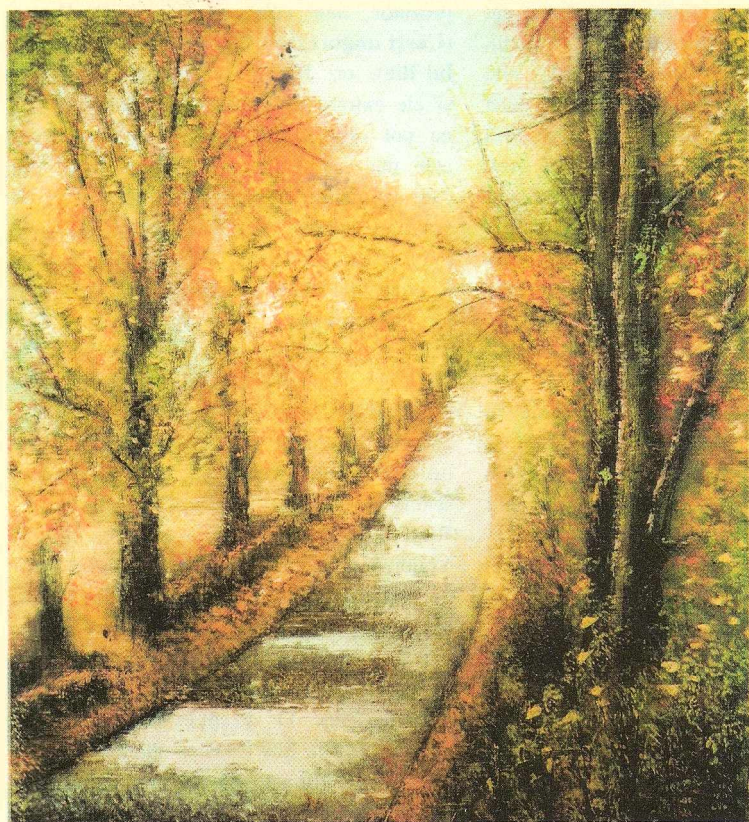
însuflețit și neobosit al acestor **Izvoare**.

Prozatorii, prezenți și ei în această culegere antologică de texte, și îndeosebi romancierii sunt – ca de cele mai multe ori – dezavantajați prin caracterul fragmentar al publicării scrierilor lor. Pagini, precum cele ale lui Virgil Duda (**Ursula**), extrase dintr-un roman în lucru, ce urmează să apară în România, unde a apărut cred întreaga operă a acestui mare prozator, sau cele ale lui Iosif Petran (**Cărți ungurești**), Eugen Luca (**Sâmbăta lui Ilie**), ori Harry Bar-Shalom (**Avortul**) și ele extrase din romane în elaborare, nu ne pot oferi decât indicații vagi, dar cu atât mai incitante, asupra întregului din care fac parte. Printre autorii prozelor din volumul **Izvoare** voi mai aminti pe Sonia Palty, Mariana Juster, Mircea Al. Săucan, I. Schechter, Iudit Coman, Geta Berghoff, Dr. S. Iacobson.

Două semnături prestigioase – cele ale lui Leon Volovici și Norman Manea – parafând texte omagiale sunt departe de a completa sumarul foarte abundent al acestui volum. Ar trebui să mai amintim o seamă de „oaspeți” valoroși (printre care: Nina Cassian, Monica Săvulescu-Voudouris, Toma George Maiorescu) ca și multe alte rubrici interesante de teatru, umor, opinii critice, comemorări etc. Merită o mențiune specială paginile scrise cu finețe de Gina Sebastian Alcalay (**Neptun '99**). O discuție mai atentă ar merita eseurile din *Cronica ideilor* (mai cu seamă cele semnate de Alexandru Sever și Andrei Strihan). Dar despre acestea cu altă ocazie.

Mă întreb uneori, citind textele din acest florilegiu literar: cum se poate ca insula aceasta a literelor în limba română să se conserve cu atâta vigoare departe de spațiul originar, cum se face ca acești confrăți ai mei să cultive o grădină în condiții cu totul altele decât cele ale mediului lingvistic românesc? Și de fiecare dată îmi spun: dar tu ce faci aici la Paris, când uitându-te pe fereastră și văzând în depărtare turnul Eiffel, înșiri pe claviatura din fața ta cuvinte în românește? Într-o epocă a mondializării – cum se profilează cea în care intrăm – ce contează că scrii românește la Brașov, la Tel-Aviv sau la Paris?

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

ARLECHINUL

Text: ANA BARTON ■

Teodor Vescu este cunoscut iubitorilor de artă îndeosebi prin peisajele și naturile sale statice. Desenator de excepție și deloc mai prejos colorist, artistul cunoaște limbajul anotimpurilor, al unui apus ori al unui răsărit de soare în deltă, în port sau în pădure. Ceea ce frapază în aceste peisaje este perspectiva care prefigurează parcurgerea lungului drum către esență. „În peisagistică principalul scop nu este de a pune culoare. Peisajul trebuie să-ți dea adâncime, să aibă planuri, să aibă punct de fugă. Peisajul trebuie să-l simți“. Vescu se dovedește un maestru în a simți vibrația naturii, a unui peisaj. Lucrează foarte mult după natură, dar și din memorie. Își face schițe, notații, desene. În peisaj predomină cromatic ocrul, verdele, galbenul. Compozițiile sale dovedesc faptul că artistul stăpânește forma, dar nu cu agresivitate, ci cu subtilitate și rafinament, fiind un virtuos al detaliului. De scurtă vreme și-a propus abordarea unui alt ciclu tematic. Arlechinii, personajele orientale, muzicanții demonstrează că artistul își lărgeste sfera surselor de inspirație apropiindu-se acum de ipostaze diferite ale omenescului. Motivul central îl reprezintă însă arlechinul, aparența sa contradictorie, personalitatea sa proteică. Unul dintre personajele principale în comedia dell'arte, arlechinul a devenit simbolul cel mai prolific al acestui gen de artă dramatică în care valoarea este dată de calitatea interpretării actricești. Muzicanții, personajele orientale sunt alte înfățișări ale aceluiași arlechin. „Ideea am luat-o de la Rembrandt. El avea o întreagă recuzită pentru modelele sale, aceleași, pe care le îmbrăca de fiecare dată altfel“. Și fiindcă acest ciclu de lucrări este subsumat jocului, măștii, spiritului histic, roșul – culoare-simbol – este dominant. „Există o artă a costumului; totul se face riguros, nicidecum întâmplător. Roșul-purpură e caracteristic personajelor costumate“. Acuratețea liniei, definitorie pentru peisajele lui Vescu, se regăsește de asemenea în aceste portrete și în compozițiile cu personaje. „A te feri de un portret înseamnă a fi un farsor“. Plasticitatea nudului feminin a fost transpusă în linii ferme, expresive și foarte delicate. Secretul pare a consta în libertatea pe care pictorul o dă modelului care astfel își poate exprima personalitatea complexă. „Cred că nudul e cel mai greu de realizat pentru că intervin aici probleme de construcție. După părerea mea, nudul este cel mai dificil examen pentru un artist, la orice vârstă“.

Lumina, atmosfera tablourilor lui Teodor Vescu, maniera sa plastică au valențe impresioniste. „E un impresionism personal, transfigurat, cu multe tangențe în impresionismul francez și chiar în perioada care i-a precedat. Trecerea prin toată experiența curenților ulterioare e necesară. Nu poți să te rupi, nu poți să nu treci prin marile școli de pictură“. Arta sa este oglinda acestor acumulări succesive. Teodor Vescu nu lucrează pentru sine, ci pentru ceilalți. „Eu le judec, le tai, le spânzur. Apoi sunt destinate iubitorilor de artă, cunoscătorilor. Trebuie ca oamenii să se bucure de ele“.

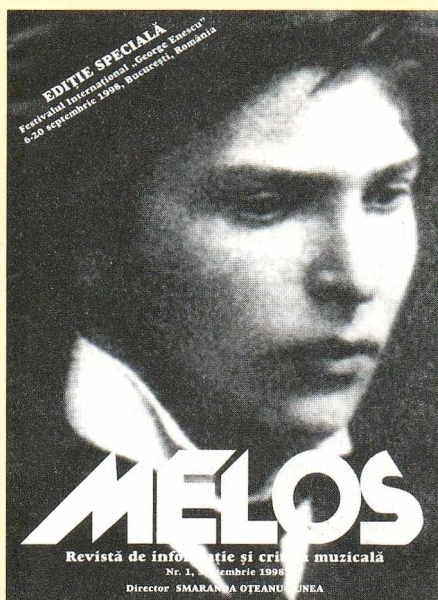
NE AMINTIM DE ENESCU...

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Aniversarea nașterii lui George Enescu, în cuprinsul verii, are ceva simbolic. Îmi pare un semn al rodniciei ancestrale a spiritualității muzicale românești. Am privit și privim mereu cu admirație spre acest simbol, până la care, și de la care se creează coordonatele de echilibru ale artei sunetelor pe aceste meleaguri. Despre George Enescu s-a scris mult, și nu numai din partea muzicienilor. Câteva asemenea însemnări, cu ecou prelung, merită acum recitite, tocmai în preajma aniversării sale. „Eram un adolescent, își amintește George Călinescu. Neavând la îndemână nici Pacificul, nici Atlanticul, contemplam aproape în fiecare după-amiază modestele ape ale lacului Cișmigiu. Atunci, într-o zi, a trecut prin preajma mea un om care m-a uimit prin mărirea surâsului său și în care am recunoscut pe Enescu. Într-o mână ținea un sicriș asemeni unui sarcofag de copil de faraon, o cutie de fapt pentru două viori. Pășea modest, după vocabularul curent, nu distant nici familiar, nu teatral abstras dar nici amestecat cu strada. Mi s-a părut un zeu. Tot ce-am citit, scris de alții, despre marele muzician, se acordă cu această întâie imagine. De o rară frumusețe, impusă de ordinea spiritului... Enescu entuziasma ca o coloană greacă... era zămbitor, pentru că trăia de două ori viața...”. Printre cronicile muzicale ale lui Anton Holban, adesea revine chipul luminos al Maestrului. Și Holban, asemenea altor contemporani ai artistului, caută să-l cuprindă în cuvinte: „Ne place să spunem că Enescu ar fi un exponent al întregii noastre sensibilități și o sinteză a instinctului muzical al poporului nostru, dar nu trebuie să ne facem nici o iluzie... Este un bun tehnician fără să fie un prodigios tehnician. Dar muzicalitatea lui este de o esență unică: diviziunea operei, căldura tonului, brusca iluminare genială a câte unei note, atmosfera ce se degajează când vreo Sonată de Bach palpită ca o ființă, planul larg în care evoluează cântecul fără de nici o grabă ca să impresioneze publicul, dimpotrivă întârzierea pe note care pe portativ sunt scrise cu o egalitate matematică, impresia de tragic definitiv, imens ca tragicul mării, cunoscând la fel toate nuanțele, de la cele mai sumbre la cele mai delicate... Kreisler sau Thibaud reușesc

bijuterii de artă extrem de subtilă, de o grație prodigioasă, dar nici unul nu-ți dă senzația de imensitate funebră ca Enescu... Dacă ar dispărea Enescu aș fi disperat, ca și cum aș afla de dispariția unei minuni a lui Dumnezeu, a lunii de pildă”. O anume stare de contemplație, de admirație subtil nuanțată, vine dinspre fiecare persoană ce i-a fost, în vreun fel, prin preajmă. De fiecare dată, cel care scrie își alege cuvântul, pentru a fi cât mai aproape și, într-un fel, cât mai fidel trăirilor sale. Cam prin aceeași vreme cu

Anton Holban, un alt scriitor, Traian Șelmaru, scria în **Vremea**: „A apărut pe estradă ca de obicei: puțin greoi, puțin neglijent, timid, dar cu aceeași bizară lumină în ochii aceia superbi de copil mirat, cu același cap inspirat, cu aceeași frunte ce ascunde în dosul ei mii de gânduri, mii de scânteieri de geniu... Venea din străinătate unde o lume îl sărbătorise pentru că dăruise muzicii **Oedip**. Și, întors în țară, ochii lui mari și înțelegători n-au fost mai mirați când oficialitatea românească nu l-a primit cum se cuvenea: sărbătorește.” Mulți ani mai târziu, când imaginea artistului a trecut spre drumul veșniciei, descoperim o evocare plină de emoție, aparținând sensibilei comentatoare de frumos care a fost Alice Voinescu. Sunt note cuprinse în

Jurnalul ei: „Când cânta Brahms, era sfâșiat în suflăt, dar în ultimele Cvatete de Beethoven simțea, vedeai cum biruie până și acest lest sfânt al suflăturii și escalada spre cerul spiritului... Beatitudinea el trebuie să o fi cunoscut când cuprindea în conștiința lui imensă imensitatea armoniei cosmice și morale. Mă gândesc la el acum, îl realizez dormind senin, printre flori. Dar nu mă opresc la această imagine. Îl văd tânăr, drept, înalt, zămbitor, izbăvit ca un centru de lumină al bucuriei. Aici, pe pământ, ni s-a stins vederii noastre un astru, dar el trebuie să lumineze în altă sferă, mai sus, de unde ne venise... Oricât s-ar vorbi despre el, nimeni nu-i poate cuprinde înfinitul puterii creatoare din el. Suflatul e poate nemuritor, dar numai în măsura în care e expresia directă a spiritului. Enescu spunea că a scos muzica din inima lui și a adresat-o inimilor. Frumos este ceea ce te crește, te creează mai bun, mai limpede. Și pe câți nu i-a limpezit Maestrul nostru scump!” Pe George Enescu l-au admirat mulți oameni de cultură ai timpului, printre aceștia, scriitorul amero-latin Alejo Carpentier, cel care a comentat, ca martor, premiera pariziană a operei **Oedip** și, peste ani, va reține imaginea artistului român, în clipa dispariției sale. Cuvintele sale, ca și ale celor citați anterior, sunt poate mai puțin cunoscute în bibliografia enesciană: „Cine a avut norocul să-l asculte în concert, își va aminti de forța personalității sale interpretative, splendoarea sunetului său, virtuozitatea orbitoare. Însă prestigiul interpretului nu trebuie să ne facă să uităm că George Enescu a fost și un foarte important compozitor... trebuie să ne reamintim că lui i se datorează o considerabilă producție de muzică de cameră, o serie de suite românești pentru orchestră... un mare interpret, un mare maestru, un compozitor de mare clasă ce ocupă un loc capital în istoria muzicală...”.

În cuprinsul verii, simbolul enescian strălucește, aievea luminii blânde pe care soarele o răspândește pe meleagurile neuitatei sale iubiri pentru frumusețea ideală a țării. Nici un cuvânt de recunoștință nu este de prisos...

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

Operațiunea: Teatru pentru Hanovra. Export sau moment de evaluare?

„TEATRU DE EXPORT” SAU „AMBASADOR CULTURAL”

Text: REMUS ANDREI ION ■

Foto: DRAGOȘ CRISTESCU

și arhivă personală ■

De zece ani, dacă nu chiar de 50, actorii români visează să călătorească, să joace la festivaluri internaționale, să fie invitați în turnee, mai ales în străinătate. Înainte de '90 acest „dor de ducă” aducea de obicei o grămadă de neazuri sau sfârșea cu o decizie de un anume eroism: „fuga” în străinătate. După '89 pentru această dorință, pândită, invidiată, criticată, atât de firească însă pentru orice om scăpat de virușii totalitarismului, artiștii au fost certați de autorități pentru că fac numai „teatru de export”, „artă de export”.

MULTE AU FOST, FOARTE PUȚINE AU RĂMAS

Conducători din Ministerul Culturii au folosit cu obraznicie dură această sintagmă (împotriva lui Andrei Șerban, de exemplu).

Acum, în anul 2000, teatrul, artele spectacolului, arta plastică, sunt un capitol important al programului cu care ne prezentăm la Expoziția universală de la Hanovra. A venit vremea să „exportăm” artă oficial. Și nu mai avem **Trilogia antică** și celelalte spectacole ale lui Andrei Șerban, nici producțiile lui Silviu Purcărete, nici **Richard al III-lea** cu Marcel Iureș, nici **...au pus cătușele florilor...** ... Autoritățile s-au chinuit să nu facă reformă și să ne despartă de artiști români renumiți, căutați în lume. Efectele? Le resimte foarte bine regizorul Cristian Theodor Popescu: „De unde, în urmă cu zece ani, se stăneau adevărate scandaluri pentru că nu erau invitate toate spectacolele valoroase, și incitante. Festivalul Național abia de mai reușește să găsească unul – două spectacole care să-i justifice existența”. (C.Th.P. este unul dintre cei care și-a luat inima în dinți să lupte din afara sistemului, din afara instituției, prin Compania 777. Așa a produs și regizat **Copiii unui Dumnezeu mai mic, Dadadans**). Un alt regizor, Dănuț Darie, consideră că viața noastră teatrală este acum caracterizată de un „provincialism trist”. Nimeni, până acum, nu și-a asumat

răspunderea pentru o discuție despre felul în care ne prezentăm la Expo 2000. Poate că se așteaptă ziua de 8 septembrie. Ziua României, și după aceea se vor face analize. După.

Una peste alta, s-a găsit un „repertoriu” pentru Hanovra: teatru, dans, operă, artă plastică, muzică... Peste toate piedicile politice, administrative, financiare, există artiști care și-au dus până la capăt proiectele. Nu trăim un vid cultural. La Hanovra, pavilionul României este vizitat zilnic de aproape 3.000 de persoane care vor să vadă ce înseamnă România – o rapsodie europeană. La deschidere: o reprezentație a Teatrului Masca. Commedia dell'arte, teatru de stradă, comunicare imediată cu publicul. Masca a împlinit deja zece ani. A fost înființat în 1990, printr-o hotărâre de guvern. De atunci Mihai Mălaimare a coborât de pe scena Naționalului. A jucat în subsoluri, în piețe, pe stradă, la festivaluri, printre copii și buniici. A reușit chiar să țină teatrul destul de departe de implicările sale politice. Masca a fost primul teatru care și-a propus să binedispună publicul cu pantomimă, dans și jonglerii oriunde s-ar afla.

EMANCIPAREA PANTOMIMEI

Un alt invitat la Hanovra este Dan Puric. El prezintă două spectacole ieșite din tipare: **Toujour l'amour** și **Costumele**. Primul spectacol a fost gândit ca un duet, Dan și soția sa, Carmen Ungureanu. Un duet de pantomimă care acum se află în repertoriul Naționalului. Dar cât de oropsită, invidiată, nedorită a fost pantomima lui Dan Puric la Național... Spectacolul precedent, **Pantomimia**, a atras multe clipe amare din partea direcției pe vremea lui Fănuș Neagu (exponent al curentului: nu vrem „teatru de export”). Pantomima nu părea ceva foarte serios. Dar Dan Puric și-a iubit spectacolele, a crezut în ele și a jucat cu pasiune peste tot unde a avut ocazia, în țară sau în străinătate (mai ales **Toujour l'amour**). Publicul l-a iubit imediat, a fost de fiecare dată entuziasmat și încântat de fantezia poveștilor mișcate, de simplitatea și finețea umorului, de faptul că în cele mai multe scene artiștii au avut curajul să vină cu „citate” din cotidian. Dan Puric crede că teatrul este în continuă schimbare, iar el vrea să contribuie din plin la acest lucru. Este convins că individualitatea actorului este mai

Masca. De pe străzile Bucureștilor, după zece ani, pe scenă la Hanovra

„Publicul simte nevoia de viteză a mesajului și de o internaționalizare a limbajului”.
Dan Puric, regizorul „Costumelor”.

evidență dacă limbajul său are valențe internaționale.

DE LA TÂRGOVIȘTE LA HANOVRA

Încă o experiență reușită a lui Dan Puric: **Costumele**, de la Teatrul Nottara. Spectacolul i-a ieșit din primă, includerea lui într-un repertoriu a durat însă mai mulți ani. **Costumele** există în mare măsură și datorită lui Vlad Rădescu, directorul „respins” de la Nottara. El îi este nașul. L-a produs prima dată la Târgoviște, la „A patra întâlnire a Școlilor și Academiei Europene de Teatrul”. Se poate spune, deci, că de la început **Costumele** a avut o carieră internațională. S-a jucat de trei ori la acel festival, într-o sală improvizată pentru teatru. Dan Puric își îndruma trupa cu un proiector de urmărire din mijlocul sălii... După aplauze, **Costumele** a trecut în legendă. Nu era un spectacol de teatru, ci un spectacol cu costume de teatru, ele au devenit personaje principale. Actorii nu mai trebuiau să dea viață unui personaj, ci să anime, să povestească, folosind costume din mai multe spectacole, costume care veneau din lumea anticilor, din Renaștere, din vechea Chină... Toate costumele au fost create de Irina Solomon și Dragoș Buhagiar pentru spectacolele la care au lucrat (și pentru care au cules și premii) în ultimii ani. Multă lume și-a dorit să revadă spectacolul de la Târgoviște. A reușit să îl aducă pe scenă doar Vlad Rădescu, la Nottara. UNITER l-a nominalizat pe Dan Puric printre cei mai buni trei regizori ai stagiunii trecute. Un astfel de artist merita să fie prezent la Hanovra.

Poate că este cel mai original dintre actualii regizori români.

O CARIERĂ INTERNAȚIONALĂ

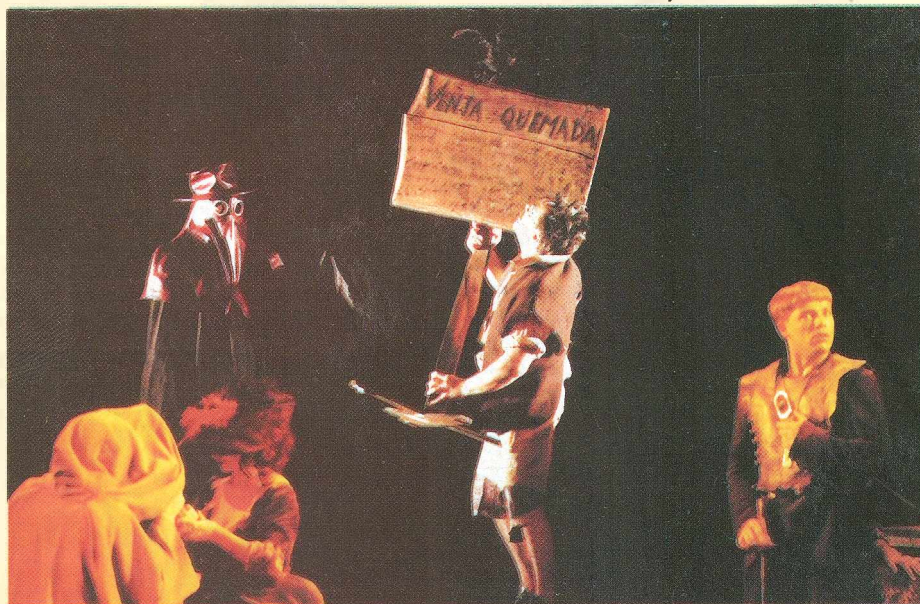
Dar cea mai mare producție de teatru invitată la Expq 2000 este coproducția româno-germană de la Teatrul Odeon. **Saragosa – 66 de zile**. Spectacolul regizat de Alexandru Dabija după romanul „Manuscrisul găsit la Saragosa” al eruditului polonez Jan Potocki a avut premiera la Berlin în cadrul festivalului Theater der Welt acum aproximativ un an. „Spectacolul are un umor care nu poate fi bine descris prin cuvântul grotesc. Abundența costumelor colorate și a figu-

rilor bizare amintește oarecum de acel bestiariu mundi prezentat de Fellini în filmele sale. Dabija își numește lucrarea un epos internațional despre metisaj și toleranță. Dar prin toleranță nu înțelege atât apropierea pașnică dintre creștinism, iudaism și islamism, cât alăturarea tuturor tradițiilor teatrale citate în opera sa”, scria *Berliner Zeitung* **Saragosa...** a avut trei producători. Teatrul Odeon, Compania SMART și Theater der Welt. **Saragosa...** a fost, deci, gândit ca un spectacol „de export”, sau mai corect spus, un spectacol cu destin internațional. Și nu s-a făcut economie nici la costume, nici la recuzită, nici la trupă: 24 de actori și un cor de alte câteva zeci de persoane. În fond, spectacolul de la Odeon este încă o dovadă a talentului de povestitor al lui Alexandru Dabija. Este neîntrecut în a aduce pe scenă situații paradoxale, incredibile, magice. Scena este un câmp al legendei.

LISTA RĂMÂNE DESCHISĂ

Spectacolele de teatru invitate la Hanovra au companie din partea dansatorilor și coregraților (Vava Ștefănescu, Adina Cezar, Sergiu Anghel), artiștilor de operă, instrumentiștilor filarmonicilor, show-urilor de modă, concertelor de jazz. În pavilionul proiectat de arhitectul Dan Comșa au fost aduse lucrările unor plasticieni care au fost și ei certați pentru că fac „artă de export”: Aurel Vlad, Titi Ceară, Daniela Făniș, Adrian Pîrnu, Laurențiu Mogoșanu. Pavilionul este creat de un arhitect din afară, Dan Comșa din Elveția.

„**SARAGOSA – 66 DE ZILE** este un spectacol conceput ca un omagiu adus felului în care se făcea teatru în România anilor '70, o privire nostalgică și plină de dragoste asupra TEATRULUI la sfârșit de mileniu” Alexandru Dabija

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

High Fidelity

SUA, 2000 - 112 minute

Ecranizare destul de liberă a unui best-seller semnat de Nick Hornby și realizat de regizorul de origine engleză STEPHEN FREARS (care și-a început cariera ca asistent al unor Lindsay Anderson, Albert Finney sau Karel Reisz!), filmul se dorește a înfățișa într-o manieră comic-ironică, pe alocuri sarcastică, avatarurile tânărului patron al unui magazin de muzică de la periferia orașului Chicago, aflat în pragul falimentului și, mai ales, părăsit de... ultima-i iubită!

Evident, avem de-a face cu o avalanșă de melodii - mai mult sau mai puțin bune! - dar care vor face, cu siguranță, deliciul spectatorului tânăr - alături de ultimele „răcnete” ale muzicii ușoare contemporane, apărând și formule de acum nostalgice precum: The Monks, The Beatles, Bob Dylan etc. etc... (supervizoarea muzicală a filmului este KATHY NELSON, cu peste 140 de pelicule la activ, printre care: „Armageddon”, „Lista lui Schindler”, „Jurassic Park”, „Casino”, „Tăcerea mieilor”, „Pulp Fiction”, „Evita” ș.a.m.d. - și care astăzi este directoarea departamentului de muzică pentru filmele WALT DISNEY). În rolul principal, simpaticul JOHN CUSACK, aici și în calitate de co-scenarist și producător, care - dincolo de „melodicul scrâșnet al decibelilor”, sau de maldărele de discuri - încearcă să-și rememoreze primele iubiri, spre a-și explica de ce a ratat-o pe cea de pe urmă... (totul într-o tentă ironică, dar și anti-bărbătească, dacă se poate spune așa!). O nostimă fără prea multe pretenții...

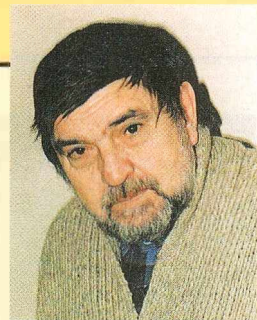

de discuri - încearcă să-și rememoreze primele iubiri, spre a-și explica de ce a ratat-o pe cea de pe urmă... (totul într-o tentă ironică, dar și anti-bărbătească, dacă se poate spune așa!). O nostimă fără prea multe pretenții...

DUMINICĂ, PIERZI SAU CÂȘTIGI

“Any Given Sunday”

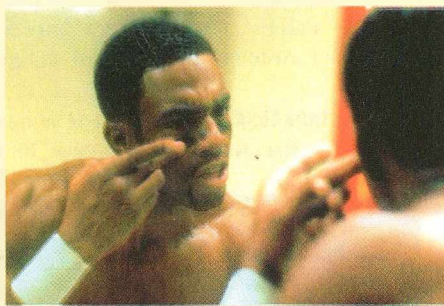
SUA, 1999 - 151 minute

HORIA PĂTRAȘCU ■

Abordând un evantai tematic extrem de larg - Războiul din Vietnam; uriașul și violentul impact al televiziunii asupra comportamentului tinerilor; asasinarea lui Kennedy (într-o peliculă care l-a determinat pe președintele George Bush să facă publice milioanele de pagini ale dosarelor anchetei, ținute secret timp de câteva decenii, reacție prezidențială fără precedent!) etc. - OLIVER STONE și-a cucerit încă din capul locului faima de controversat „răzvrătit” împotriva societății americane contemporane, mai fiecare dintre filmele sale devenind imediat după premieră veritabile scandaluri, pro sau contra, în presa de specialitate. Ceea ce nu l-a împiedicat însă să aibă un imens succes la public și să câștige, în afara unor nenumărate premii sau distincții internaționale, două OSCARURI (dintre cele 11 - unsprezece! - la care a fost nominalizat...!).

În cazul filmului de mai sus, Oliver Stone (care, în paranteză fie spus, este și: scenarist, producător, prozator și publicist), își apleacă viziunea-i crâncenă asupra FOTBALULUI AMERICAN - un sport complicat și mai ales extrem de dur, prea puțin gustat prin alte meleaguri ale lumii - sport pe care l-a practicat el însuși în tinerețe și care se pare că în zilele noastre, cel puțin în viziunea autorizată a regi-

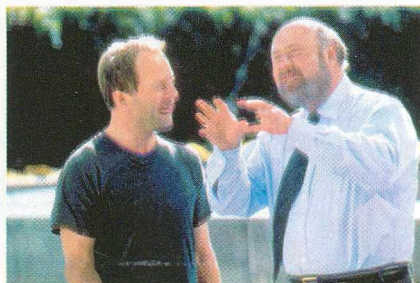
zorului, își pierde treptat din „puritatea competiției”, devenind o banală, uneori tragică, „afacere financiară”...

POVESTEA NOASTRĂ

“The Story Of Us” - SUA, 1999, 96 minute

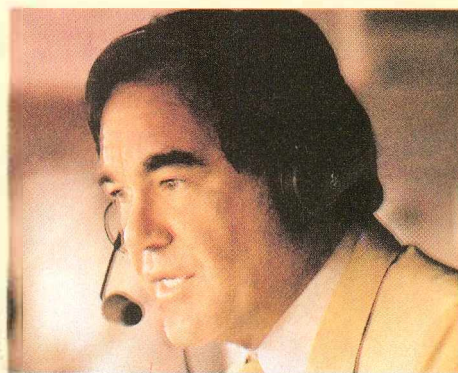
... Nu știu în ce măsură lumea va face o asociație între rolul interpretat în acest film de BRUCE WILLIS (cel care a su-

ferit, se pare, cumplit, în urma despărțirii de partenera și soția sa Demi Moore!), dar consider că acest amănunt nu are nici o relevanță... „Povestea noastră” este un foarte frumos film despre căsnicie și, mai ales, despre riscurile acesteia: între afirmația făcută înaintea preotului, anume aceea că „Vom fi împreună până când moartea ne va despărți!”, și concluzia obsedantă a sociologilor din toate timpurile: „Poate rezista o căsnicie vreme de mai mult (sau mai puțin!), de cincisprezece ani?!” - este o cale nu numai lungă, dar adeseori extrem de

Peste 100 de interpreți în zeci de scurte apariții, mii de figuranți, două echipe – aflate sub bagheta magică a lui Stone – aduc pe ecran o lume pasionantă și pasionată până la semi-demență; montat parcă în draci, extrem de abrupt, și beneficiind de **imaginea de excepție** a lui **SALVATORE TOTINO** (aflat la primul său lung-metraj!), filmul se constituie într-o pertinentă și totodată virulentă analiză a mecanismelor financiare care copleșesc, treptat, chiar nobila misiune a Sportului ce abia dacă mai poate fi numită „competiție“!?

Durând peste două ore și jumătate – noi, românii, îl vedem **integral**; în SUA, se pare că a fost „scurtat“ cu cca. 20 de minute – filmul devine pe parcurs obositor, mai ales pentru nespecialiștii într-ale sportului respectiv!, dar și faptului că maniera aleasă (cea a montajului abrupt: **gen clip muzical TV**), te dăărămă în cele din urmă ca spectator, risipindu-ți atenția... ciocnirile năprasnice dintre jucători în timpul meciurilor, deși admirabil susținute în banda sonoră!, devenind, curând, un fel de „tam-tam“ sălbatec, repetat până la gratuitate... (com-

parativ cu alte pelicule de gen, producția lui Stone este mult inferioară impactului pe care l-a provocat, în 1969, filmul „Viață sportivă“, al **furiosului englez** Lindsay Anderson, cu Richard Harris în rolul principal).

... Dar – pentru că există și un **DAR** – „**Duminică, pierzi sau câștigi**“ are – de asemenea, în rolul principal – aici, în cel al antrenorului cinstit, dar de formulă veche – pe un alt mare **COLOS** al cinematografului mondial: pe **absolut extraordinarul AL PACINO!**

Care nu mai are nevoie de nici o prezentare, în afara aceleia că, dacă n-ar fi fost distribuit (este primul său rol în regia lui Stone!), filmul, în cel mai fericit caz, n-ar fi rulat decât la el acasă... adică în SUA!

tragică: dovadă, nenumăratele - eșecuri (unele celebre, de-a lungul secolelor!), pe care le-a înregistrat **cuplul autorizat**, din trecutul îndepărtat și până în zilele noastre...!

Un astfel de cuplu ne propune și filmul lui **ROB REINER** (regizor și interpret), bazat pe un text de **ALAN ZWEIBWL & JESSIE NELSON** (ultimul fiind și scenarist-producător), în care doi mari și populari actori ai cinematografului americane contemporane (mă refer la Bruce Willis și Michelle Pfeiffer) fac o demonstrație de comedie-amară de **cea mai bună calitate...**

„Rolurile de comedie sunt mai dificile decât orice alt tip de rol, deoarece este foarte greu să faci oamenii să mai râdă!“

– declară Bruce Willis; la rândul ei, Michelle Pfeiffer afirmă: „Adevărul este că atât relațiile de cuplu, cât și căsniile se distrug din cauza rutinei de zi cu zi...!“ (Adevăruri, la care subscriem – **n.a.**).

Ambele teze sunt demonstrate din plin în acest film, fermecător din multe puncte de vedere – mai ales datorită unui dialog subtil și inteligent, dar și unor filmări vizual-spectaculoase! – cu precizarea că, în această poveste de dragoste pe cale să se dărâme din pricina periculoaselor interpretări ale unor replici reciproce, aparent banale, dar ducând la conflicte nedorite de nici unul și mai ales absurde! – în acest film, repet!, „marele“ **B.W.** este pur și simplu copleșit de interpretarea partene-

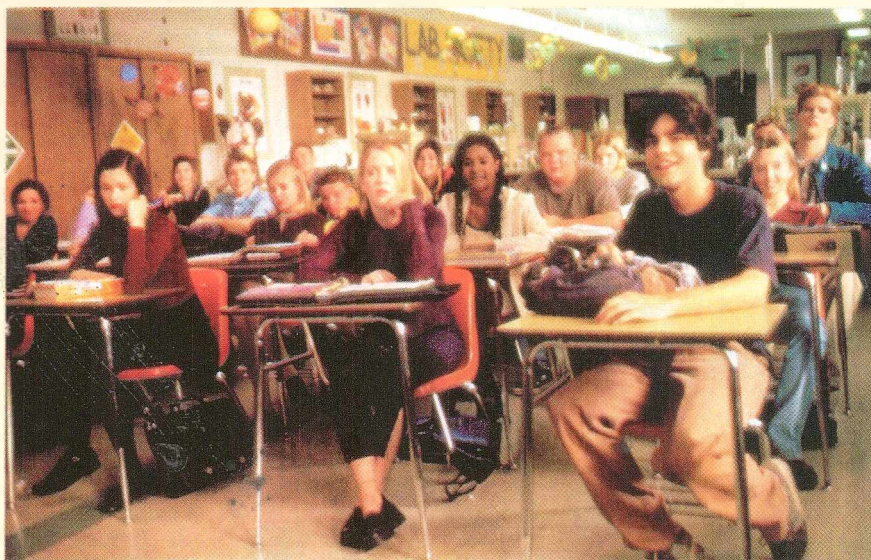
rei... ba chiar nu se mai vede pe ecran, în compania acestora: în super-monologul final, Michelle Pfeiffer face – timp de cca. 5 minute bune, **fără tăietură de montaj!** – o demonstrație actricească de zile mari, ce-ți naște poate rușinoase, dar și, pardon!, sincere lacrimi...!

(Mai adaug că semnatarul muzicii din film este **ERIC CLAPTON**, unul dintre cei mai mari chitariști ai lumii.)

Mă scoți din minți

"Drive Me Crazy" - SUA, 1999, 107 minute

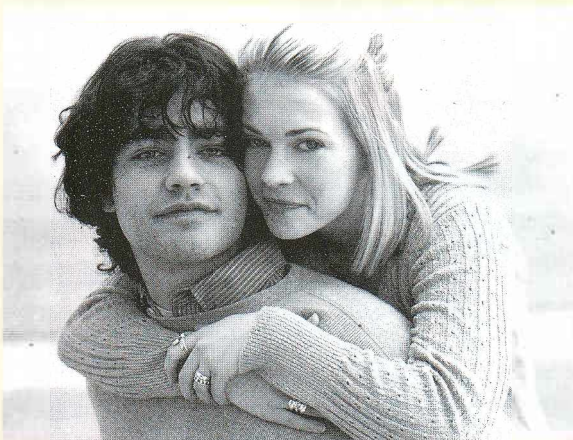
Un film „hajos și ușure”... despre inter-tinerii-net americani, preocupați de problemele majore ale existenței umane: baschetul, sexul, jocurile-video, moda, caftul, autoturismele... etc. etc.

Doi vecini de apartament, adică „de gard” în cazul invidiatelor reședințe-vilute-yankee - **Nicole** și **Chase** - sunt doi liceeni care iubesc fiecare pe altcineva: Nicole îl iubește pe șeful-vedetă al echipei de baschet și se îmbracă, ea, după ultima modă... în schimb, Chase iubește o colegă deșteaptă dar indiferentă la avansurile sale și se poartă (el), mai mult decât șleampăt, într-ale îmbrăcării... Urmează diverse „jocuri”, de-a provocarea geloziei prin mimarea „dragostei” dintre cei doi eroi (ați ghicit: la meciuri, la înghețate, la Disco, în excursii... etc.), în urma tuturor încercărilor Nicole și Chase... (iarăși, ați ghicit!)... se descoperă reciproc a fi cei mai indicați... amănți!

Titlul filmului este inspirat din melodia cântăreței de mare succes **Britney Spears**. Scenariul este scris de **Rob Thomas**, după unul dintre cele cinci romane ale sale de mare succes. De nici un fel de mare succes nu s-a bucurat - cel puțin până acum!? - regizorul **John Schultz**.

În rolul Nicole: frumoasa **MELISSA**

JOAN HART (cunoscută telespectatorilor noștri din serialul TV „Sabrina”). În rolul Chase: frumosul **ADRIAN GRENIER** (a mai apărut în „Uraganul Carter”, dar și în „Celebrity” al genialu-

lui-nedumerit, pre numele său **Woody Allen**!).

Film plăcut, deconectant, de văzut mai ales pe mare căldură și între cafeaua de dimineață, și dușul pe care l-ai făcut înainte de a-ți bea cafeaua respectivă...

În totalitate, decorul - adică pereții încăperilor în care se desfășoară acțiunea - este sufocat de **MUNȚI** de discuri, CD-uri, casete-audio, sau postere ale „magnificilor” cântăreți din gâtlee, corzi de chitară, sau clapete electronice...! Am căutat să zăresc, printre toate astea... o singură carte.

Dar, vorba, telectualului: „CANCI...!”

Un gigo de doi bani

"Deuce Bigalow: Male Gigolo"

SUA, 1999 - 90 minute

... Încă o - „Ha-ha!” - comedie americană, la care, cu un gram de bunăvoință, poți chiar - „Ha-ha!” - să mai și râzi...!

Un inimos îngrijitor de acvarii (actorul, scenaristul și producătorul **ROB SCHNEIDER**), dat afară din slujbă, nimereste absolut întâmplător în super-luxoasa locuință a unui super-gigolo (**ODER FEHR**); obligat din pricina afacerilor să plece o lună în străinătate, ultimul îi lasă primul în îngrijire atât superba-i locuință cât și mașinile-i luxoase - cu condiția, expresă, ca primul să nu se atingă de nimic din ceea ce înseamnă relațiile sale (adică

telefoane, femei, corespondență etc.), urmând ca la reîntoarcere să-i plătească îngrijitorului o sumă considerabilă...

Atâta doar că - în lipsa veritabilului **Gigolo!** - omulețul nostru se vede copleșit de solicitări, încercături cu tipe care mai de care mai lasciv-fascinante, unele chiar perverse!, astfel încât în cele din urmă, mai de voie mai de nevoie, el se trezește în postura - defel comodă pentru el, dar deosebit de tentantă din pricina nesperatelor câștiguri materiale - în postura, repet, de **Super-SUPER- GIGOLO!?**

Dă aici, și hazul peliculei ce însoțește mai multe episoade distincte și în care apar - firește! - un detectiv, câteva personaje mai mult sau mai puțin trăsnete, dar mai ales: o serie de frumuseți feminine îndea-juns de îmbrăcate ca să pară goale-pușcă (și mărturisesc că ai ce vedea! - n.a.), dar și situații comice mergând de la Marea Comedie Mută și Bufă până la umorul sca-tologic ce a invadat cinematografia de peste Ocean în ultimii ani de zile...! Vă sfătuiesc să vedeți filmul, totuși.

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

FILM

REMARCABIL

DUMINICĂ, PIERZI SAU CÂȘTIGI (SUA – dramă)
POVESTEA NOASTRĂ (SUA – dragoste)

Pierzi, dacă nu vezi

HIGH FIDELITY (SUA – comedie muzicală)
UN GIGOLO DE DOI BANI (SUA – comedie)
MĂ SCOȚI DIN MINȚI (SUA – dragoste)

EVENIMENT EDITORIAL

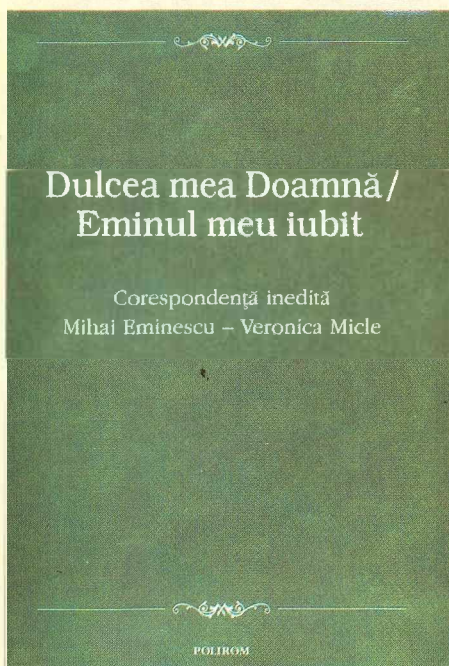
„Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit”,

Editura Polirom, Iași, 2000, 501 pagini

Correspondența dintre Mihai Eminescu și Veronica Micle reprezintă unul dintre aspectele controversate ale eminescologiei. Deși este cunoscută numai în parte și recuperată uneori în formule îndoielnice, scrisorile celor doi își păstrează „o doză apreciabilă de seducție și mister”, așa cum notează Christina Zafiropol-Illias, cea care s-a ocupat de îngrijirea și transcrierea

acestei cărți, în deschiderea volumului editat de editura Polirom. Toate aceste epistole au făcut din cuplul Eminescu-Micle etalonul perechii romantice, care a avut, în cele din urmă, un tragic destin. Volumul cuprinde 93 de scrisori adresate de poet Veronicăi Micle și 15 trimise de aceasta lui Eminescu. De asemenea, cititorul poate întâlni, în Addenda, două epistole ale Veronicăi Micle către sora lui Eminescu, Harieta Eminovici, alături de o notă primită de către poet de la Titu Maiorescu. În „Nota asupra ediției”, Christina Zafiropol-Illias ține să precizeze că volumul nu constituie o ediție critică, el prezentând în paginile sale o sumă de scrisori necunoscute până în prezent cititorilor români. Aceste scrisori, autentice documente, nu atât istorice, cât

mai mult de ordin uman, vin încă o dată să dovedească faptul că marea poveste de dragoste a existat cu adevărat, în ciuda diverselor speculații care au fost lansate de-a lungul vremii și potrivit cărora între cei doi a fost menținut în permanență un dezechilibru în plan sentimental. Această supoziție s-a născut pe baza publicării anterioare a numai 18 epistole ale lui Eminescu, față de cele 48 ale Veronicăi Micle. Cartea „Dulcea mea Doamnă/Eminul meu iubit” ne convinge că, deși au întâmpinat urcușuri și coborâșuri, Eminescu și Micle se iubeau cu pasiune, cu teamă, cu mare intensitate. Întregul volum este o parcurgere persuasivă a unei povești adevărate de iubire, în care cei doi eroi nu renunță pe de-a-ntregul la propria-i personalitate, dar fiecare se lasă modificat, în mod subtil, de individualitatea celuilalt. Scrisorile cuprinse în paginile cărții restabilesc un echilibru între varianta idealizată și cea contestată a relației sentimentale dintre cei doi, profilând astfel normalitatea intimității unui cuplu celebru.

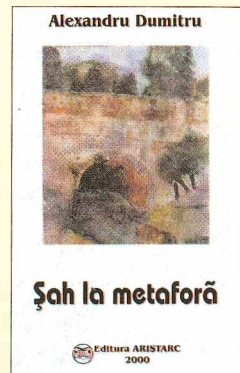
Mircea Albulescu
„Bazar sentimental”,
Editura Cartea
Românească, București,
2000, 162 p.

În acest „Bazar sentimental”, actorul Mircea Albulescu își arată și o altă fațetă a complexei sale personalități: aceea de scriitor. Acest senior al teatrului și al filmului românesc a adunat în paginile unei cărți amintiri despre locuri și personalități cu care s-a intersectat de-a lungul anilor, idei de o rară sensibilitate, exprimate în cuvinte dintre cele mai alese. Frapantă este îmbinarea fericită între tonul poetic și povestire, care transformă întregul volum într-o lectură cu atât mai fascinantă și mai ispititoare.

Alexandru Dumitru
„Șah la metaforă”,
Editura Aristarc, Onești,
2000, 94 pagini

Fundația Națională „George Călinescu” din Onești continuă demersul său editorial cu un volum de versuri. După editarea celebrei „Istorie a literaturii române” a lui Călinescu și a volumului de „poezie tânără” îngrijit de Mircea Cărtărescu, Aristarc a scos de sub tipar un interesant volum de versuri. Autorul său se află la cea de-a treia ispravă editorială și manifestă un vizibil progres poetic. Demersul artistic al lui Alexandru Dumitru trădează o filosofie specifică visătorului dintre milenii, clădită însă cu ajutorul unei candori metaforice specifice spațiului cultural moldav.

Cezar Cristea
și Ghiocel Bota
„Karate do wado ryu,
calea armoniei”,
Editura „Allfa”, București,
2000, 176 pagini

Cezar Cristea este unul dintre cei mai titrați sportivi, în domeniul artelor marțiale, din România. Numeroasele titluri naționale și internaționale obținute precum și calitatea de instructor al lotului național de karate al Ministerului de Interne sunt o garanție de netăgăduit a valorii sale. Dacă prima carte de wado ryu Cezar a scris-o singur, de data aceasta el a apelat la ajutorul lui Ghiocel Bota, unul dintre promotorii karateului în mediul universitar. Din colaborarea celor doi a rezultat un excelent volum pus la îndemâna practicanților de arte marțiale, în general, și al celor de wado ryu, în special. Din carte nu lipsesc principalele forme de asalt convențional, prezentare a 8 kata de bază, un capitol de pregătire păno-motrică competițională și programa de examinare de la 9 kyu la 2 dan.

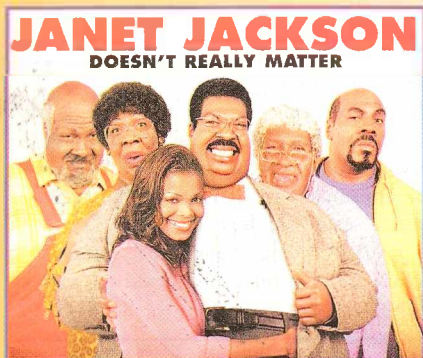

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

PROPUNERI RADIO CONTACT

Text: RALUCA MOIANU ■

Janet Jackson – Doesn't Really Matter

Doesn't Really Matter apare pe coloana sonoră a filmului "Nutty Professor II – The Klumps". Janet, care se declară fană înfocată a lui Meryl Streep, are și ea un rol în acest film în care Eddie Murphy interpretează 6 personaje.

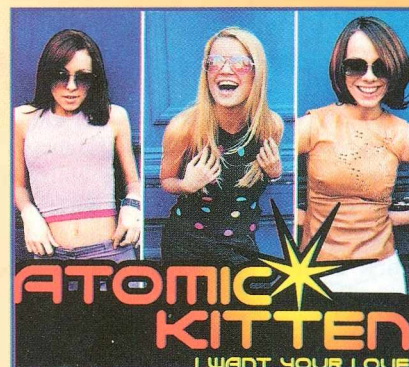
CD single Virgin

Atomic Kitten – I Want Your Love

Atomic Kitten sunt trei fete din Marea Britanie care au debutat în 1999 cu "Right Now" (piesă de top 10). Planurile de viitor ale celor trei includ o serie de concerte în noiembrie alături de grupurile Steps și Five.

CD single Virgin

Destiny's Child – Jumpin Jumpin

Piesa a intrat direct pe locul 5 în clasamentul britanic. Este primul extras pe single din noul album Destiny's Child, și în afară de varianta pentru radio conține și mixuri Jermaine Dupri și Maurice Joshua.

CD single Sony Music

Chicane – No Ordinary Morning (Xtravaganza)

Casa de discuri la care cântă Chicane, Xtravaganza, este supercunoscută iubitorilor de dance. Chicane, pe numele real Nick Bracegirdle, a fost ultima oară în topuri alături de Brian Adams cu *Don't Give Up*. Înainte de acest succes, cea mai difuzată piesă Chicane în România a fost *Saltwater*.

= de ascultat foarte urgent
 = de ascultat fără întârziere
 = de ascultat

de 10 (zece) ani

RADIO CONTACT

96,1 FM

ARAD	99,1 FM	CRAIOVA	71,12 FM
BUCURESTI	96,1 FM	FOCSANI	95,4 FM
BUZAU	69,8 FM	HUNEDOARA	92,1 FM
BAIA MARE	88,5 FM	IASI	91,9 FM
BOTOSANI	93,1 FM	ORADEA	99,1 FM
BRASOV	105,5 FM	PITESTI	91,2 FM
CLUJ	89,8 FM	PLOIESTI	92,8 FM
CALARASI	101,8 FM	RM. VALCEA	66,14 FM
CONSTANTA	91,1 FM	RESITA	97,1 FM
CHISINAU	100,9 FM	SIBIU	91,8 FM
		TG. MURES	90,2 FM

<http://www.radiocontact.ro>

„SUNT NERVOS NUMAI CÂND DIVORȚEZ”

Când stai de vorbă
cu Mihai Stănescu
ai senzația
nefirească și
surprinzătoare
că tu glumești
iar el
vorbește serios.

Text: ANA BARTON ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

S-a născut la 20 iulie 1939 la Boldești, județul Prahova.

1956 — a absolvit Liceul Teoretic din Buzău.

1959 — a absolvit Liceul de Arte Plastice din București.

1966 — a absolvit Institutul de Arte Plastice din București, secția grafică publicitară, la clasa Iosif Molnar.

1966-1978 — a lucrat în Ministerul Turismului; a plecat pentru că nu-i plăcea să semneze condica.

1978-1989 — free-lancer.

După 1990 — comerciant.

A obținut multe premii la concursuri de caricatură din Japonia, Canada, Belgia, Olanda, Turcia, Franța etc.

Mihai Stănescu vrea să-și cumpere un reportofon pentru a realiza un flagrant. A fost primul lucru pe care mi l-a spus când am ajuns la atelier. De fapt, ori de câte ori ne vedem, discuția începe abrupt, fără nici un fel de introducere. „Fumez pentru că simt nevoia să beau o cafea în altă parte decât acasă, dar nu trag fumul în piept. Mă duc de multă vreme la aceeași cafenea și sper ca peste ani de zile să se pună o placă acolo: *La această masă și-a pierdut timpul Mihai Stănescu în loc să facă ceva util.*” În 1982 a tipărit un album care a fost interzis imediat. „Am devenit celebru nu pentru că am fost talentat, ci pentru că am fost interzis, ceea ce e altceva. În mod normal, un artist ar trebui să fie celebru prin opera lui care circulă, nu care e interzisă”. Albumul a fost

interzis pentru un desen în care se golea strada și trăgea tramvaiul pe dreapta când trecea pe acolo Ceaușescu. În 1989 și-a tipărit albumul în Franța. Se cheama *Rire en Roumanie*. După un an l-a publicat pe al doilea și a făcut senzație. A luat premiul pentru cel mai bun album al anului în 1990, la Paris. Mihai Stănescu e dintr-un sat de lângă Mizil. „Eram mic de tot și știu că a venit taică-meu în permisie din război și mi-a zis că se duce înapoi și-o să moară și s-a dus înapoi și-a murit”. Asta e cea mai veche amintire. O scenă văzută la Buzău prin anii '50 l-a impresionat foarte tare. „Era unul într-un magazin de metalo-chimice din centrul orașului și, chipurile, încerca să dea o spargere. Am aflat că era de fapt o înscenare a autorităților ca să fie împușcat”.

Există însă și amintiri frumoase. Se plimba pe Corso la Buzău, în week-end. „Era scurtă strada, ne plimbam dus-întors și ne uitam unii la alții, ca-n filme. M-am îndrăgostit de o fată; o știam mai de mult dar atunci m-am uitat mai mult la ea și după aia a venit unul care o iubea și el și m-a bătut”. Zice că a fost un copil cuminte, timid, chiar mototol. Nici în studenție n-a știut ce e aia discotecă. S-a îndrăgostit serios la 17 ani și la 21 s-a căsătorit. „Ea s-a îndrăgostit de mine și mi-a transmis asta prin altcineva. Atunci am căutat-o și m-am îndrăgostit și eu. După aia a vrut să ne căsătorim, că altfel nu mai e prietenă cu mine și ne-am dus la primărie noi doi. Am stat împreună câțiva ani, studenți fiind. Am plecat în armată și când m-am întors mi-a zis că s-a îndrăgostit de altcineva și am divorțat. După șase luni de armată e de înțeles. În general, la mine iubirile țineau șase luni și căsătoriile șase ani. Mai mult nu mi s-a ntâmplat”. După ce a absolvit liceul din Buzău, în loc să se ducă la facultate, ca toți colegii, s-a dus la alt liceu – de artă – pe care l-a început la Iași, terminându-l la București.

„M-am gândit la caricatură pentru că în meseria asta nu trebuie neapărat să știi să desenezi și, deci, e ușor să fii caricaturist. Credeam că oricât de strâmbe le-ai face tot bine sunt. Am început în clasa a șaptea. M-a remarcat profesoara de desen. Pe atunci mai ales pictam. Făceam reproduceri din astea, kitsch-uri după tablouri sau după natură. Eram pasionat. Mai târziu m-am hotărât să fac grafică”. La facultate a intrat a doua oară. Crede că n-ar trebui să se dea examen la facultățile de artă, ci să fie primiți toți și să fie triați pe parcurs. „Când eram eu student ne dădeau afară dacă purtam barbă sau ne duceam la biserică”. A observat în ultimul timp că mulți dintre colegii săi de breaslă merg des la biserică. „Când mă

întâlnesc cu unii dintre ei și îi întreb de unde vin și-mi spun că de la biserică, mi-aduc aminte de un banc... Două prietene se întâlnesc pe stradă și una întreabă: – *De unde vii, dragă?* – *De la un centru de înfrumusețare*, răspunde cealaltă. – *Și era închis?*” Mihai Stănescu spune că n-a avut nici un talent în afară de cel la desen. A re-luat primul desen pe care l-a publicat (în „Urzica”, în anii '60) și l-a trimis la câteva concursuri internaționale unde a fost premiat (Franța, Turcia, Olanda). L-am întrebat despre afaceri. „Magazinul meu merge... hm!... splendid. Lumea vine pentru că sunt ieftine glumele mele. La Crăciun și la 1 Martie vin mai mulți. În restul zilelor vin eu și câteodată vânzătoarea trece pe acolo”. E convins că a avea simțul umorului nu înseamnă să faci umor, ci să-l guști. Crede că n-a avut succes la femei pentru că n-a purtat niciodată cravată și costum. „Ba am avut într-o zi. Mi-am notat undeva când și o să mă uit. M-a întrebat cineva de ce n-am rămas în străinătate. Acum vreo zece ani, ministrul culturii din Franța mi-a propus să rămân; mi-a zis că-mi dă garsonieră, atelier. N-am vrut pentru că aici în țară te mai întâlnești cu o doamnă pe stradă și-ți zice: *Domnule Stănescu, vă iubim, și eu și fiică-mea*. Și atunci cum să te duci acolo, undeva în America sau în Asia, vorba nu știu cui, doar pentru o piscină? Să nu te mai vadă

nimeni pe stradă, să nu te mai înjure, să nu-ți mai spună că te iubește? E greu pentru un artist să se dezrădăcineze“.

I-ar plăcea să facă un editorial de imagine, dar să poată trăi numai din asta „și să nu-mi ia tot impozitul. Dacă ar fi să fiu plătit cum mi-au propus americanii, cu 400 de dolari pe desen plus 6.000 de dolari pe lună, nu-ar plăcea să pot să stau la masă și să fac numai desene“. Văzându-l atât de calm tot timpul l-am întrebat când și cine îl înfurie. „Mă înfurie hoții care vin periodic la magazin și-mi fură mobilul. Îl las în același loc, și se anunță unul pe altul: în haina cutare, în buzunarul cutare, în cuierul cutare e mobilul. După o săptămână vin alții și-l iau. Acum mă bucur că a venit căldura și nu mai port haina aia în care țineam mobilul. Mă înfurie cerșetorii. Și ăștia de aici, și ășia de la Londra. Cei de aici pentru că sunt puși să cerșească de către alții, pentru că pot câștiga și câte 500.000 pe zi, ceea ce e prea mult, întinzând o mână. Cei de la Londra mă înfurie pentru că sunt tot români“. Se întâmplă foarte rar să fie nervos. „În general sunt nervos numai când divorțez“. A divorțat de două ori. Nu e un palmares prea bogat comparativ cu al altora care sunt pe cale să se specializeze. Slăbiciunile lui? „Și cele blonde, și cele brune“. Și pentru că vorbim de slăbiciuni, Mihai Stănescu nu crede că este

atât de curajos precum părea la început. „Curajul meu a venit din inconștientă, din ură față de dictatură“. Se gândește îndelung și-nu spune pe o voce egală că nu are calități. „Nu am decât calitatea de tată. Defecte am multe: sunt prea gras, n-am voință, nu sunt punctual. Mai am vreo trei, dar acum am un lapsus“.

Apropo de calitatea de tată, Mihai Stănescu s-a dus acum vreo câțiva ani să-și aștepte fiica, pe Daiana, la aeroport. Ținea în mână o plăcuță pe care era scris numele ei... ca să nu se ducă la altcineva. Vorbește bine franceza, dar numai miercurea. În 1988, fiind invitat la emisiunea lui Bernard Pivot l-a rugat pe acesta „să-mi pună întrebări lungi și eu să răspund scurt pentru că am venit marți la Paris și de miercuri am început să învăț limba. Emisiunea era joi, dar m-am descursat“. L-am întrebat ce fel de femei preferă. „În general nu-mi plac femeile inteligente pentru că mă complexează. Îmi plac alea mai prostute și mignone. Nu-mi plac alea slabe. Sunt obsedați sexual tot miercurea“.

În '82 i-a cumpărat Daiane o rochiță indiană. „Am îmbrăcat-o și i-am făcut o poză la mare. Avea vreo șase ani. Întâmplător, în al doilea an i-am făcut o poză în aceeași rochie și în același loc. Atunci mi-a venit ideea să continuu. Am făcut 12 fotografii dar nu în fiecare an fiindcă s-a mai întâmplat să uităm rochița acasă. Ultima e făcută când avea 25 de ani. Aștept să rămână gravidă și să i se rupă rochia pe burta sau să o îmbrace fie-sa“. Nu-i place să mănânce melci. „Nici raci, pentru că vin înapoi... pe gât. Îmi place friptura pe care o fac eu: mușchiuleț de porc. Îmi plac savarinele și clătitele“. Viața mondenă de acum nu-l atrage. Înainte de '89 ea consta în invitațiile pe care le primea de la ambadorii cu ocazia sărbătoririi zilelor naționale. Îl invitau pentru că era disident sau interzis. Nu-i place că acum publicitatea se

face pe computer. „Posterele seamănă unele cu altele. Când nu mai pui mâna să desenezi ceva sau să concepi măcar pe hârtie o idee, se vede. Oricine poate să facă ceva apăsând pe butoane. Mulți creatori de la agențiile de publicitate sunt ingineri sau economiști“. E convins că singurul rol pe care-l are caricatura este cel de divertisment. „Sigur, că atunci când e una mai tare, atacă pe cineva și ajungi la proces sau la scandal, nu mai e divertisment... decât pentru ăla care o face.“

Sunt unii care consideră caricatura prea frivolă și supusă perimării. „M-am gândit și eu că n-o să rămână nimic din ce fac. De asta mi-am tipărit un album, pe banii mei, cu tot ce cred eu că am făcut mai important. În afară de el probabil că o să rămână și placa pe care mi-am pus-o pe bloc. Am făcut-o din marmură și am scris pe ea: *În acest bloc locuiește și creează celebrul caricaturist Mihai Stănescu*“.

Am pus-o la intrarea în bloc, pe marmura de la BAN-COREX și ei s-au supărat. Au zis că strică imaginea băncii, dar până la urmă și-au stricat-o singuri. Mi-au zis s-o dau jos, dar am apucat s-o pozez. Adevărul e că mai mult pentru a o fotografia am conceput-o“. I-ar plăcea să facă un desen animat; acesta a fost visul său. „Așa am vrut să-mi dau diploma la Institut, cu animație, dar n-au priceput ce le-am propus și am renunțat. Am multe desene care chiar așa sunt concepute, ca benzi desenate. Mi-ar plăcea să fac un comentariu zilnic, o pilulă de animație pe perioada alegerilor. Ceva inteligent și lizibil în același timp“. Crede că cea mai mare realizare a sa... nu există. „Cea mai mică, dacă vreți. Dar n-o știu nici p-asta. Deci, să recapitulăm: cea mai mare realizare nu există iar pe cea mai mică n-o știu încă, o aștept, e-n plan. Mi-am propus-o de mult“.

ÎN CUPLUL MĂD
ȘERBAN GEORGES
IL SPUNE

Mădălina Manole și Șerban Georgescu
sunt căsătoriți de șase ani, așa încât,
consideră ei, a venit momentul să apară
în viața lor un bebeluș. La care
„lucrează” de zor în prezent, astfel
încât, mâine-poimâine, vor fi în măsură
să anunțe lumii vestea cea bună.

ĂLINA MANOLE – CU ULTIMUL CUVÂNT ... TRALA

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva personală ■

„Ne-am cunoscut, povestește Mădălina, la sfârșitul lui '87, în noiembrie, printr-un prieten comun, coleg cu Șerban, și care mă știa de când aveam 14-15 ani. Eu eram elevă la Școala Populară de Artă, secția canto, la clasa Mihaelei Runceanu. Nașul nostru spiritual, Costin Diaconescu, m-a prezentat lui Șerban ca fiind o persoană talentată, ambițioasă și care-și dorea să facă muzică. Prima

fim vecini de cartier (eu stăteam în gazdă, undeva pe Bulevardul Dacia). Ca să se asigure că nu eram însoțită de cineva, Șerban se trezea dimineața, spunându-i mamei lui că merge să cumpere lapte și mă urmărea de la distanță. Abia după ce s-a convins că n-am pe nimeni, a început să-mi facă avansuri, propunându-mi să ieșim la o cafea sau la vreo terasă.“

N-A CREZUT CĂ N-AM PE NIMENI

oară când l-am văzut i-am remarcat ochii mari, expresivi și buzele senzuale. Eu l-am dat gata cu picioarele – tot timpul cât a durat întâlnirea s-a uitat pe sub masă la ele“. După acea primă întâlnire, au urmat altele, strict profesionale, în care compozitorul o învăța pe tânăra aspirantă la celebritate cum să-și moduleze vocea în nenumărate vocalize. Cântau mult și la pian, iar asta se întâmpla, de obicei, după orele pe care Mădălina le avea la Școala Populară de Artă. După ceva timp, Șerban Georgescu a compus special pentru Mădălina o melodie care a fost prezentată la Festivalul de la Mamaia din '88, „Un om sentimental“. Cu acea piesă, care a luat una dintre menți-

Și-au dat seama că sunt făcuți unul pentru celălalt după doi ani, timp în care au avut vreme să-și descopere caracterul și temperamentul. „Eu sunt Rac și am o fire colerică, tot timpul agitată. Îmi fac probleme din orice fleac. Vreau ca tot ceea ce fac să fie reușit, să nu dau greș. El este calm, liniștit, este exact opusul meu. Este Berbec. La noi funcționează foarte bine legea contrariilor care se atrag“. O vreme, deși își doreau lucrul acesta, nu s-au putut căsători. „Șerban a avut o mamă teribil de posesivă, care dorea ca fiul ei să-i dedice tot timpul. Era o fire mândră, șefă de cabinet de ginecologie. Când mama lui și-a dat seama că relația dintre noi este serioasă, a simțit că pierde teren, astfel că

MIREASĂ ÎN PANTALONI SCURȚI

uni, Mădălina și-a făcut debutul în muzica ușoară românească. Primele întâlniri extraprofesionale au avut loc după ce el s-a convins că ea nu are prieten. „Îi era greu să creadă că nu am prieten. Eu, pe vremea aceea lucram la Aeroportul Otopeni, unde eram controlor de trafic auxiliar. La ora șase dimineața venea să mă ia o mașină ca să mă ducă la lucru.

Întâmplarea a făcut să

Șerban a fost nevoit să-și împartă timpul între mine și ea, să o obișnuiască cu ideea că va trebui să ne căsătorim. Până la urmă, înainte de a muri, ea și-a dat seama că suntem făcuți unul pentru celălalt. Șerban nu mi-a adresat o cerere oficială de căsătorie. Devenisem atât de uniți și de nedespărțiți, încât a fost evidentă intenția de a ne căsători“. Nunta a avut loc în 1994 și a fost cele-

brată fără mare tam-tam, pentru că cei doi au ținut morțiș la intimitatea momentului.

Pirostriile le-au fost puse la Biserica Silvestru de către părintele Galeriu, care n-a omis nici un cuvânt din toată slujba. „Am vrut să fiu o mireasă mai non-confor-

mistă, așa încât rochia mea de mireasă nu a fost chiar o rochie. În partea de sus aveam un corset cu foarte multe perle și dantelă, așa cum se purta atunci, dar în în partea de jos am avut niște pantaloni scurți albi, peste care purtam un voal

lung, până la gleznă. Nici părintele Galeriu n-a rezistat tentației de a privi din când în când la pantalonii mei scurți. Nu am vrut să-mi pun voal, dar chiar în dimineața nunții, o vecină mi-a spus că așa ceva nu se poate și mi-a cusut ea unul. Petrecerea a fost organizată la restaurantul Me Moni's, unde am invitat 50 de persoane. Singurele vedete care au participat la nunta noastră au fost Maria Dragomiroiu și soțul ei“.

Mădălina este topită după felul mamos în care soțul ei îi arată că o iubește. „Mă răsfată ca pe un copil mic. Nu-mi spune niciodată pe nume, are o imaginație teribil de bogată în a descoperi diverse apelative cu care să

place la el? Că este zgârcit. „Nu cu mine, cu alți oameni. De exemplu, nu suferă să-i ceară cineva o țigară. Face exact ca un copil când îi iei jucăria. Pentru el țigara este un adevărat cult: dimineața, la cafea fumează o anumă marcă, după ce se întoarce de la serviciu, o altă marcă, iar seara, alta. E înnebunit când cineva îi cere o țigară. Evident că-i oferă.“ Ca-n orice cuplu, în viața celor doi intervin opiniile diferite. Primul care cedează dorind să pună capăt discuțiilor în contradictoriu este Șerban. „De cele mai multe ori se ajunge la vorba mea, spune Mădălina. Eu am un fler specific feminin, el e mai naiv, credul chiar, așa încât,

MĂ COMPORT CA ORICE FEMEIE

mă strige. Îmi spune Șarmi, sau Trala, sau Mielu' ș.a. Are drăgălășenia pe care o aștepti de la un copil. Este un tip deosebit de inteligent, diplomat și-mi oferă ceea ce multe femei își doresc – protecție. Pe el mă pot sprijini în momente dificile“. Ce nu-i

ajunge să-mi dea dreptate, pentru că a fost de câteva ori păcălit.

Faptul că eu vreau întotdeauna să am ultimul cuvânt nu-i place și este normal, pentru că, la urma urmei, eu nu sunt Mesia, n-am de unde să le știu pe toate. Nu-i place

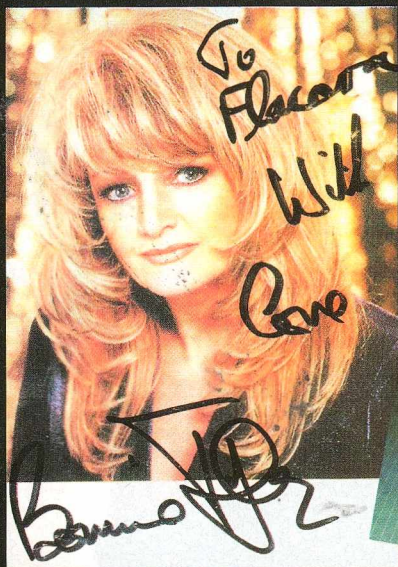

nici că-mi fac prea multe probleme legate de carieră, spunându-mi că nu e bine pentru sănătatea mea. Îmi spune că sunt o femeie de care nu se va plictisi niciodată. În casă, sunt un om obișnuit. Mă comport ca orice altă femeie: intru în bucătărie, fac curat, dar în fiecare din aceste posturi sunt alta. Îmi fac codițe și-mi spune că arăt ca o elevă de liceu sau că o să creadă lumea că a ieșit cu copilul după el.“

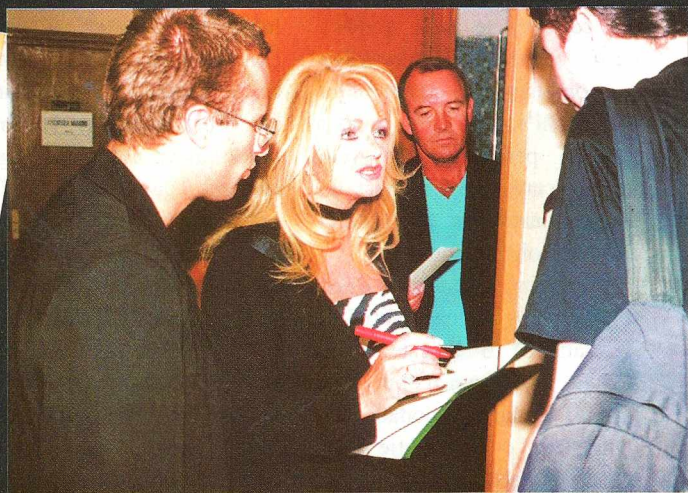
Șerban nu se dă în lături nici de la treburile gospodărești, ajutându-și soția ori de câte ori este necesar. „Face piața, îmi aduce absolut tot ce este nevoie. Intră chiar și în bucătărie și, deși stă cam mult (niciodată mai puțin de

4, 5 ore) și întotdeauna cu cartea de bucate în brațe, îi ies niște mâncăruri grozave. Mai puțin ciorba. A încercat o dată, când eram într-un turneu, să facă ciorbă și i-a ieșit ceva extrem de gros, astfel că, de rușine, a aruncat-o“. Își doresc foarte mult un copil, pe care speră să-l aibă în curând, mai ales că Mădălina, în urma unor tratamente, poate rămâne oricând însărcinată. Și-și mai doresc ceva, cu disperare: „Măcar 5 zile de vacanță, undeva dincolo de graniță, să mă decuplez total de la rețea. Aș vrea să-mi împlinesc unul din visele mele: să ajung măcar în Grecia. Asta în septembrie, când termin treaba la mare.“

BONEY M A ȚINUT

Cu o zi înainte de a cânta la „Surprise, surprize”, Bonnie Tyler și soțul ei au aniversat 27 de ani de căsnicie

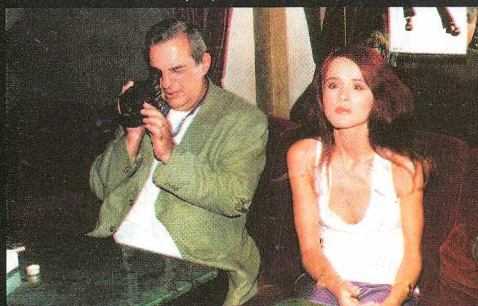

Asaltată pentru autografe

La lansarea albumului „Dulce de tot”, Mădălina Manole a cântat trei melodii

Cât a durat lansarea, Șerban Georgescu a fost pe post de cameraman

Când a coborât din mașină (la biserică) Andreea a tăiat respirația celor prezenți

Cu pirostriile pe cap, Andreea și Andrei și-au jurat credință în fața lui Dumnezeu

● Emisiunea „Surprise, surprize” și-a încheiat perioada de primăvară-vară cu o ediție a cărei invitată de marcă a fost englezoaica Bonnie Tyler, interpretă de muzică pop-rock. Este știut faptul că, în anul 1976, Bonnie a suferit o operație la corzile vocale, ceea ce nu a constituit sfârșitul carierei sale, ba chiar i-a scos în evidență tonalitatea răgușită care face ca vocea ei să fie specială. Bonnie a venit în România împreună cu soțul ei, Robert Sullivan, care a ținut să precizeze la conferința de presă că soția sa este „a very sweet lovely girl” (o fată foarte dulce și adorabilă). Asta, după 27 de ani de căsnicie, pe care i-au aniversat, chiar aici, în România.

● Băieții de la Taxi și-au lansat pe 21 iulie primul album, intitulat „Trag un claxon”. Locul de desfășurare a concertului a fost plaja din fața hotelului Tomis. Conferința de presă ce a precedat concertul a avut loc, totuși, în Capitală, la „Edgar’s Pub”.

● Mădălina Manole și-a lansat și ea albumul intitulat „Dulce de tot” la Clubul Karma din Capitală, pe 20 iulie.

● Andreea Berecleanu s-a măritat cu Andrei Zaharescu pe 23 iulie, la biserica Sf. Parascheva din Capitală. Nunta s-a desfășurat la Clubul Diplomaților și a avut loc sub semnul literei A (care, după cum bine v-ați dat seama, este „cap de afiș” al numelor celor doi protagoniști). Invitații de la Clubul Diplomaților au intrat printr-o poartă în formă de A, făcută din baloane aurii și argintii, iar seara au putut asista la un adevărat spectacol de artificii, în cadrul

SALA ÎN PICIOARE

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și M. FELIX ■

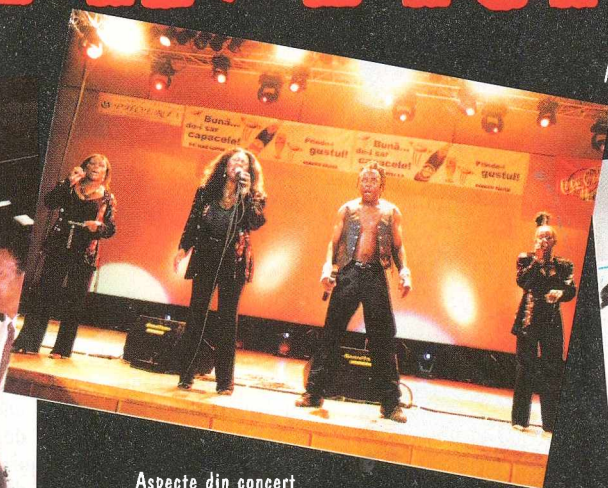

La ieșirea din aeroport, Liz Mitchel a fost condusă de Paul Nancă spre limuzină

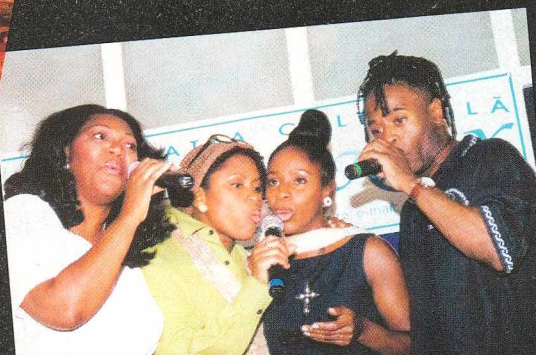
căruia s-a putut vedea din nou litera A. Le urăm „Casă de piatră” tinerilor căsătoriți.

● Băieții de la **No Comment** au convocat ziaristii pe 3 august, la ora 17.00, la disco Salsa 2, pentru o conferință de presă prilejuită de lansarea albumului „Regina mea”, produs de Intercont Music. Mai târziu, în aceeași discotecă, cei doi au cântat, fără să... comenteze, piese ce se regăsesc pe noul album, răcorindu-i pe cei prezenți cu o ploaie artificială, adevărată mană cerească pentru publicul superîncălzit.

● **Fundația Culturală Phoenix** a organizat, în zilele de 4 și 5 august a.c., două concerte cu grupul Boney M, unul la București și altul la Constanța. Boney M a sosit la București, joi, 3 august, în jurul orei 19.30, cu o cursă Tarom ce a aterizat pe aeroportul Otopeni. După ce au fost cazați la pensiunea Anthedus, cei patru membri ai legendarului grup s-au deplasat la reședința lui Cristian Țânțăreanu de la Corbeanca, unde au asistat la un spectacol oferit de organizatori. În concertul de la Sala Palatului din București, Boney M și-a demonstrat din plin renumele câștigat în urmă cu douăzeci de ani, ținând spectatorii în picioare cât timp a durat show-ul. Liz Mitchel, lidera grupului, a fost atât de surprinsă de reacția publicului, încât a exclamat de câteva ori: „Sunteți minunați! Nu mă așteptam să fiți chiar așa!” Concertul (care a fost live) s-a prelungit cu mai mult de o jumătate de oră în urma bis-urilor.

Aspecte din concert

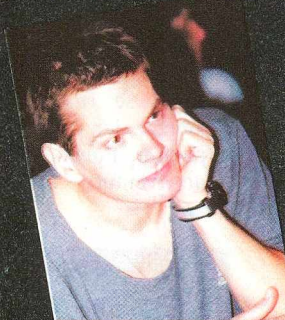

Boney M a cântat câteva versuri dintr-un cântec la conferința de presă (sus)

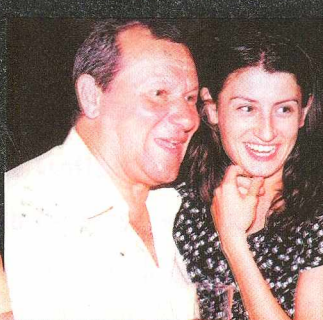
La Corbeanca, Boney M a salutat invitații lui Cristian Țânțăreanu (stânga)

Țânțăreanu a venit la Corbeanca împreună cu domnul din imagine

Florin Piersic Jr. privind cu jind la... (vezi poza următoare)

...soția lui Florin Piersic Jr. și Cristian Țânțăreanu încântați să-i vadă pe cei de la Boney M

Taxi-ul a mai „tras un claxon”

Catinca Roman, fericită cu noul ei iubit, Marian Ionescu

Marian Ionescu, fericit cu noua lui iubită, Catinca Roman?

Grupurile Etno și Genius au cântat în deschiderea concertului Boney M

Sebastian Papaiani a rămas în inimile multora cu rolul pe care l-a jucat în PĂCALĂ. Are peste 50 de filme la activ și tot pe atâtea piese de teatru. S-a retras însă din horă, spune el, pentru că nu concepe ca actorul să fie trecut în Nomenclatorul de Profesii ca prestator de servicii artistice către populație. Are însă o groază de ocupații, cum ar fi vopsitul sau punerea gresiei, asta când nu joacă la Odeon.

S-a născut la Pitești în urmă cu 64 de ani, pe 25 august, la sfârșitul zodiacului Leu și începutul Fecioarei. Casa în care a locuit se afla pe o stradă din apropierea centrului, numită Mihai Viteazul, într-o curte cu mulți chiriași și un singur proprietar. Deși

în curte creșteau și alți copii, tovarășul său de joacă preferat era Constantin Pușcă, un țigan, urmaș de țambalagiu. Peste drum se afla adevărata gașcă, alcătuită din frații Niculescu sau Tatomir.

Papaiani era pe vremea aceea o familie numeroasă de

PĂRINȚII LUI S AU VRUT SĂ

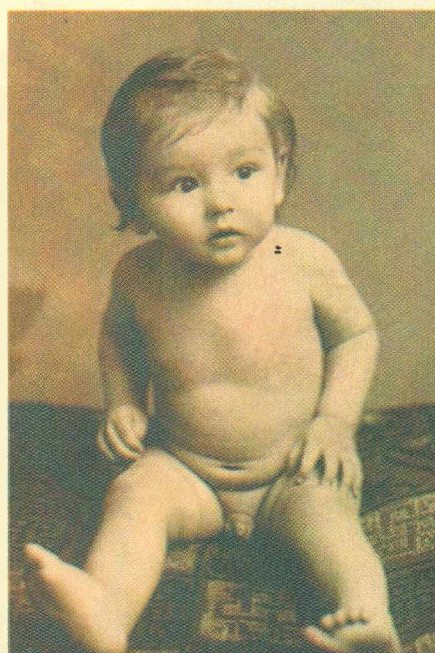
greci, nebună după fotbal. Din cei cinci frați Papaiani, trei erau jucători de fotbal, iar un altul arbitru național. Așa încât, nu e de mirare că Bică (așa i se spune încă de atunci lui Sebastian Papaiani) se afla, datorită mingii de fotbal pe care o posedea, în centrul atenției puștii. Ceea ce și-a pus amprenta pe sufletul lui Bică pentru întreaga viață a fost grădina

ceau în filmele de atunci. Toți copiii erau o bucătică de Tarzan și aveau unde să se exteriorizeze. Am învățat să înot destul de târziu, de frica unei prăjini pe care mi-a arătat-o mama. Fiind singur la părinți, mama îmi purta o grijă excesivă, pentru că mai avusesem o soră și un frate, Luminița și Radu, care, în timpul cutremurului acela distrugător din '40, au

FOTBALUL, IMPORTANT ÎN FAMILIA PAPAIANI

din spatele casei, nelucrată, întrucât ai săi, orășeni fiind, nu s-au priceput s-o întrețină. „A rămas pur și simplu un teren, căruia noi, copiii, îi spuneam junglă. A fost terenul de joacă al copilăriei mele, extrem de liberă. Imediat după grădină se afla o cale ferată, după care Argeșul se împletea cu râul Doamnei, iar peste râu aveam o pădure. Puneam în practică toate aventurile care se petre-

murit sufocați într-o copăiță. Eu nu aveam voie să merg la râu și când se apropia ora la care tata se întorcea de la slujbă, mamă pornea în căutarea mea, ca să mă aducă acasă. De cele mai multe ori mă găsea la râu.“ Vara, când avea mai mult timp liber, Bică și alți 40 de copii puteau fi văzuți jucând fotbal. Pe la 9-10 ani a activat chiar în cadrul echipei locale de pitici, apoi a ajuns junior la

La 8 luni

Blond și frumos ca o fet

EBASTIAN PAPAIANI

ȘI FACĂ BĂIATUL INGINER

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva personală ■

Unirea Tricolor, pentru ca, pe la 14-15 ani, să joace în echipa CFR Pitești. „Toată viața mea am alergat. Am și nasul rupt, pentru că într-o zi am dat cu el într-un par. Nu l-am văzut pentru că alergam citind.”

Deși tatăl său era susținător de fotbal, n-a dorit o clipă să-și vadă fiul fotbalist, pentru că și atunci, ca și acum, jucătorii cu balonul rotund făceau școală mai puțină. „Toți nepoții erau premianți. Eu nu eram, am luat o singură dată premiul trei, nu știu cum s-a întâmplat. Ai mei spuneau: «O să-l facem pe Bică inginer».” Soarta însă a vrut ca în drumul vieții să întâlnească o doamnă, actriță în Pitești, apoi să-l cunoască pe Ion Lucian, venit în turneu cu spectacolul „Goldoni Mincinosul”. Amândoi l-au încurajat și peste o săptămână, însoțit de tatăl său, avea să plece la București, ca să dea examen la teatru. În tren, la

clasa a II-a, a învățat două fabule de Krilov. „La vârsta aceea nu prea aveam nimic în cap, așa că tot ce citeam rețineam. Eram ignorant, eram timid – un provincial. Eram ca un idiot la Paris. Am dat examen. Eram mulți, o mie și ceva de candidați pe 57 sau 77 de locuri. La rezultate nici nu m-am zărit

ricești. La terminarea școlii, absolvenții – printre care Stela Popescu, Rodica Popescu, Anda Caropol – au plecat într-un turneu, pentru ca directorii de teatre din țară să-i vizioneze și să-i angajeze. Sebastian Papaiani trebuia inițial să plece la Cluj. „N-am plecat la Cluj, am plecat la Sibiu pentru că tata

fost prieteni... Mie dacă-mi spunea cineva «grecule», nu mă supăram. Porecla mea asta era, sau «scrumbie», că eram slab. Comedia este – că mereu trebuia să fie și o comedie – că unchiul Nae, unul din frații tatei, s-a căsătorit în Ardeal, la Săliște și nu era decât președintele cooperatiei pe nu știu câte sate. Iar tata, un tip de care ar trebui să avem noi și prin guvern, tehnician, practician, a spus: «Bă, du-te acolo, că Nae o să-ți dea de mâncare.» Și așa a fost. La Sibiu am stat 11 ani. Într-un an mi-am pus porcul afumat chiar sub scenă. Am dormit atunci în sala de repetiții și am mâncat la ouă de-am înnebunit. Am intrat în teatru cu talent și inconștiență. Mi-aduc aminte că a trebuit să joc în rolul altui actor, bătrân față de mine, care în piesa «Harap-Alb» interpreta un halebardier. E comică povestea și dramatică pentru mine... Au venit cu maieul actorului să-l

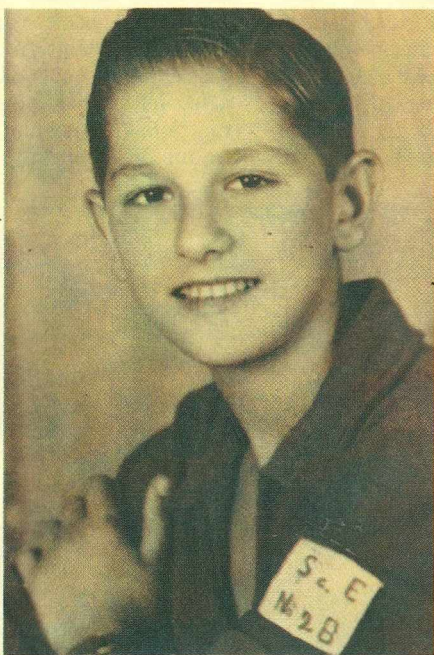
ÎNTR-UN AN, MI-AM PUS PORCUL AFUMAT SUB SCENĂ

pe listă, vedeam totul estompat și suprapus. Pentru un provincial insuccesul era mult mai materializat pentru că trebuia să parcurgi niște etape: făceai bagajele, mergeai la gară, urcai în tren. Era un drum al umilinței, parcă. Te întorceai, lumea afla... În mahala părinții sunt orgolioși, se laudă cu odraslele, alții bârfesc.” A făcut Institutul la clasa doamnei Beate Fredanov, de la care a învățat multe „trucuri” acto-

a zis: «Ce faci, dom'le, între boanghenii ăia la Cluj!». El credea că «boanghenii ăia» mă omoară. Culmea e că familia mamei mele are ceva de ungur în ea, întrucât bu-nicul Ferdinand Laszlo venise să facă în România ceva ce românii știau demult, mori de apă și de vânt. A rămas aici și s-a căsătorit cu bunica mea, Mărioara. Nu de asta n-am rămas la Cluj, că erau boanghenii, eu n-am avut nicio-dată nimic cu ei, ba chiar am

3 ani

La 14 ani

La 19 ani, în 1956, anul când a intrat în Institut

Tatăl, Alexandru Papaiani

Secvență din filmul „Păcală”

În turneu cu absolvenții anului 1960 (jos: Agatha Nicolau, Rodica Popescu, Anda Caropol, Stela Popescu, Sebastian Papaiani)

Cu George Constantin în „Un surâs în plină vară”

În piesa „Să nu-ți faci prăvălie cu scară”, alături de Olga Tudorache

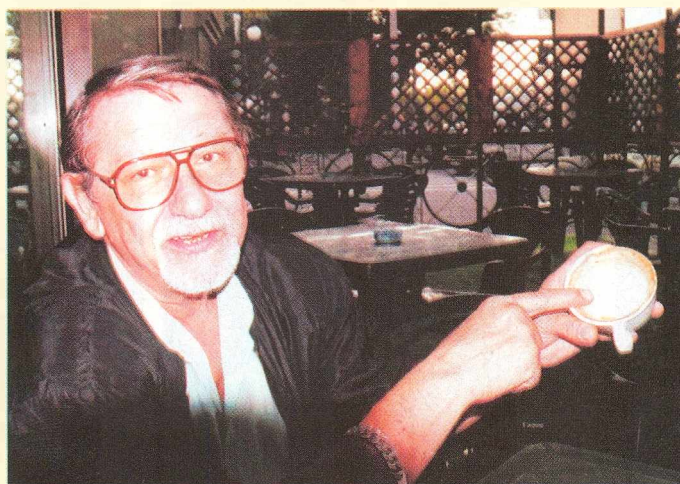
Primul rol într-un film, sub bagheta lui Mircea Mureșan: „Partea ta de vină”

Cu Ștefan Mihailescu Braila în piesa lui Tudor Popescu, „Milionarul sărac”

îmbrac. Pe deasupra aveam o tunică militară, o centură, o sabie etc. A trebuit să decupez partea de jos a maieului pentru că era prea mic omul și nu mă-ncăpea. Dar, din spirit de glumă, un actor mi-a întors în teacă sabia. Am intrat în spectacol. Trebuia să spun: «Stai domniță, suntem bărbați aici cu brațele de criță», adică de piatră... Eu eram un slăbănog, cu maieul ăla pe mine! În fine, zic eu, «Stai domniță, suntem bărbați aici cu brațele de criță/De ce să te-nspăimânte o pasăre» și trag sabia. Aceasta însă nu iese. Repet treaba, mai trag o dată de sabie. Simt că devin ridicol, devin conștient, sala începe să simtă partea ridicolă a actorului. Rumoare. Mai trag încă o dată de sabie, încep să-mi curgă lacrimile (ca tot omul,

nimeni nu vrea să aibă un spectator care să râdă de el) și mai trag încă o dată, iese sabia, dar iese cu totul, adică îmi scapă din mână dreaptă, se duce în sală printre rânduri și se oprește acolo. Și unul de la balcon strigă ardeleneste: «Ho, bă, că nu ești la luptele de la Șelimbăr». Dar tragedia a continuat. Scena era înclinată și învelită într-un linoleum verde. Soția unui coleg de-al meu s-a scăpat pe ea. Râdea de nu mai putea... În general, râdea mai repede decât cei din jur. Lichidul a plecat către Gentea, așa se numea suflorul, un băiat de vreo 17-18 ani, care, văzând că vine și neputând să iasă din cușcă, a început să spună: «Nu, nu, nu se poate». Mă rog, asta fost debutul meu în teatrul din Sibiu”.

MÎTUL VULCANILOR NOROIOȘI SE STINGE sub OCHII NOȘTRI NEPĂSĂTORI

Dumnezeu a avut grijă să hăruiască România cu un munte de comori a căror diversitate rareori poate fi întâlnită într-o țară europeană. Dar, pe cât de darnică a fost divinitatea cu peisajul acestei țări, pe atât de indolenți și de jalnici s-au arătat locuitorii ei în a-i păstra și spori frumusețile. Din nefericire, vulcanii noroioși nu fac excepție de la această regulă.

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Ca orice român care nu trăiește complet cu capul în nori și cu privirea ațintită noaptea după soare, știam încă din frageda pruncie de existența vulcanilor noroioși. Publicitatea care le fusese făcută cu mult înainte de anii '90 prinsese rod și-n imaginația mea. O dată cu trecerea timpului legende pe care le auzeam despre craterele respective îmi sporeau atracția față de straniul fenomen natural de lângă Buzău. Poate că și din acest motiv, în momentul în care pașii m-au purtat prin zonă, n-am ezitat să văd, în sfârșit, celebrii vulcani.

În capitala de județ cu pricina, încercarea noastră de a zări vreun indicator care să ne arate drumul către locul căutat a fost zadarnică. În cele din urmă, întrebând în stânga și-n dreapta, am fost îndrumați către comuna Berca. Din Berca, am zărit într-adevăr un indicator pe care scria „Vulcanii noroioși” și care ne arăta un viraj la dreapta de pe șoseaua principală. Așa am pornit cătinel-cătinel pe un drum de țară mărginit de case. Din când în când întrebam pe câte un localnic dacă ulița pe care

mergeam noi ducea către vulcani. „Înainte, înainte!”, ne răspundeau mofluz și invariabil cei chestionați. La început treaba asta ne amuza. Dar drumul era prost, mașina înainta greu și timpul se scurgea chinuitor de încet, cu atât mai mult cu cât nici un alt indicator nu ne-a mai ieșit în cale. Când casele s-au sfârșit, am început să urcăm pe malul abrupt și înalt al unui râu. Stăteam cu ochii

holbați cât cepele și așteptam ca după fiecare curbă să apară vestitele cratere. Când răbdarea noastră era pe punctul de a se epuiza realmente, am intrat într-un sătuc plin de case țigănești. Copii de câțiva anișori tronau pe mijlocul drumului și șoferul nostru îi ocolea cu oarecare dificultate. Gospodăriile fără garduri, cetele de puradei jegosi și locuințele scunde din chirpici erau principala atracție a zonei. Din când în când o hoardă de câini se lua gospodărește după mașina noastră și o țineau pe-a lor cu lătratul mai ceva ca Ion cu fluierul. De vulcani însă, nici vor-

bă. Dezamăgiți de peisaj am mărit oarecum viteza, în ciuda hârtoapelor care ne ieșeau în cale la tot pasul. Când era gata-gata să dăm bir cu fugiții și să abandonăm obiectivul propus, satul de țigani a luat sfârșit și livezile de pe dealurile din împrejurimi ne-au mai liniștit oarecum spiritele. Speram ca vreun țăran sadea să ne scoată din încurcătură, repunându-ne, cu duhul blândeții, pe drumul bun (eram

reluăm traseul, printr-o curbă la stânga. Am trecut peste un delușor și ne-a ieșit în cale altă bifurcație de drumuri. De data aceasta nasul de ziarist ne-a condus pe calea cea bună; după „hărdăcăieli” și „burducășeli” cât cuprinde am întâlnit un grup de țărani care ne-a izbăvit de stress: „Dacă vă uitați în partea dreaptă, o să vedeți râul ăsta de noroi. El vă va duce direct către vulcani. Mai aveți de mers câteva sute de metri!”

În dosul unei insulițe plină de brazi am zărit, în sfârșit, delușorul plin cu vulcani. Odată coborâți din mașină, măruntaiele pământului ne-au impresionat cu bolboroselile lor stranii. Auzul nostru era învăluit de șoaptele noroiului care, sătul de atâta stat în burta pământului, își cerea dreptul la lumină. Din vârful dealului porneau niște bulevarde lucioase, de noroi „curgător”. Ne temeam că vom intra serios cu papucii în tina dealului și aveam o oarecare reținere în a urca. Asta, cu atât mai mult cu cât solul era pictat de urmele mai multor feluri de pași, binișor afundați în mărul uscat. În cele din urmă am călcat, încetul cu încetul, ca într-o

UN DRUM AL NEPĂSĂRII

convinși că apucasem de mult pe alt traseu). Spre norocul nostru, bădia cu pricina ne-a fost scos de destin în cale mai repede decât ne așteptam și a pronunțat același „Înainte, tot înainte!” dătător de speranțe. Cu adevărat în impas am fost în momentul în care ne-am întâlnit cu prima bifurcație de drumuri. Nici urmă de indicatoare. Bună treabă! Din instinct (că doar avem nas de ziaristi) am mers tot înainte. Mare greșală! După aproape douăzeci de minute făceam cale întoarsă (la recomandarea unei femei care întâmplător trecea pe drum cu o căruță) și ne

sfințenie instinctivă, pe trupul colinei. Solul era uscat și solid, deoarece nu mai plouase demult. Vulcanii, circa 10-12 la număr, au dimensiuni diferite. Unii sunt mici, cu pereții de-o palmă, două și circumferința nu mai mare decât deschizătura unei oale medii. Alții, însă, și aceia ne-au atras în mod deosebit, au un diametru de aproape doi metri, iar înălțimea lor depășește un metru și jumătate. De peste tot bolboroseau ochiurile pline de noroi, lăsând impresia unui cântec

lent, al unor pâlnii de trompetă, de diverse dimensiuni, ce rezonau în reluare. Imediat gândul mi-a fugit la desenele animate în care cei

preistorici. Turnulețele alcătuite din broderii și țurțuri de nămol îmi dădeau senzația unui răsfăț al naturii generoase. Realmente seducător

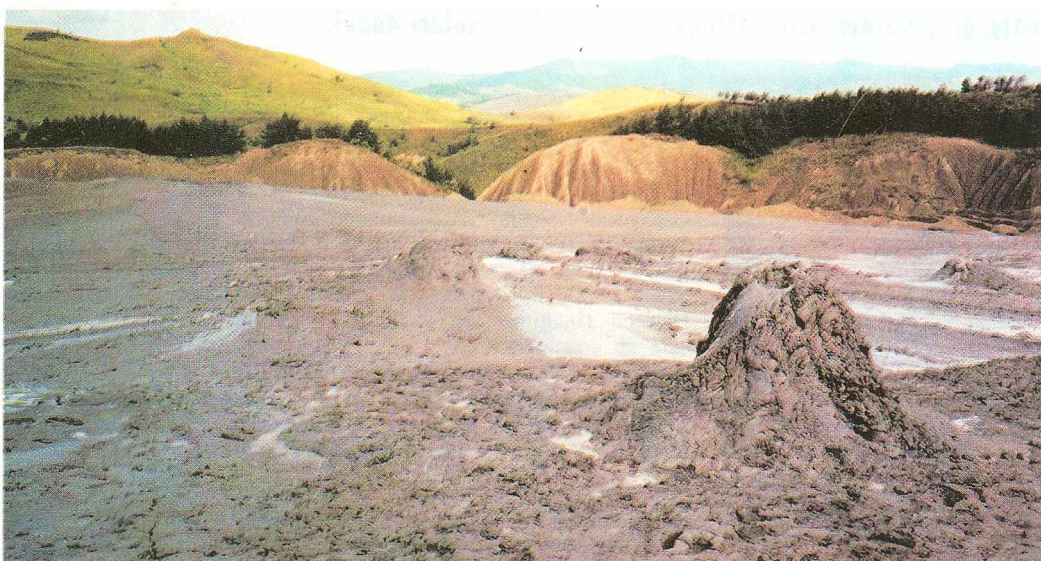
ÎN TRE SPLENDOARE ȘI PROSTIE

trei bebeluși ajung pe planeta cu dulciuri, iar laptele și mierea se revărsau în râuri uriașe, în timp ce cofetarii imperiali ai universului rânduiseră frumos toate prăjiturile și bomboanele lumii, într-un decor înălțat la scară

este și micul canion de la baza dealului, unde râurile de noroi șerpuiau printr-o mulțime de calote roșietice. Dar, odată trezit din beția visului, mi-au invadat retina sticlele și pachetele de țigări aruncate nu doar ici-colo, pe lângă

vulcani, ci chiar în cratere. Probabil că în timp, cele mai multe gunoaie de acest gen sunt înghițite de nămol și duse la fundul craterului. Dar, nu pot să nu mă gândesc la faptul că vom ajunge o zi în care, în loc de spectacolul mirific al noroiului, vom avea parte de o erupție de gunoi secular, iar turnulețele fascinante din pământ ud vor fi înlocuite cu mormanele scabroase de sticle, cōji de banane, pachete de țigări și alte resturi menajere.

Acest lucru are reale șanse de a se întâmpla cu atât mai curând cu cât vom continua să lăsăm această splendoare la îndemâna oricărui bătăran care face ce vrea, când vrea și cum vrea prin aceste locuri. Pustietatea este, de obicei, un lucru bun pentru natură. Dar când ea este provizorie și când devine sinonimă cu dezinteresul și cu nepăsarea, combinată cu proasta creștere a multora dintre noi, devine păguboasă. Mai ales în mijlocul unui popor în care bătărania nu este sancționată de nimeni, în nici un fel. Cel puțin nu la vulcanii noroiși.

Formula 1

UN BRAZILIAN MENTINE

STATU – QUO ÎN AMBELE CLASAMENTE

Pagini realizate de POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ, PETRE COJOCARIU și AP – ROMPRES ■

17 curse, cu primul start la 12 martie (MP al Australiei, Melbourne) și punctul final pe 22 octombrie (MP al Malaeziei, Kuala Lumpur) – iată coordonatele între care se desfășoară în acest an întrecerile din cadrul Formulei 1 ● A devenit tot mai dificil de făcut diferența între sport și industrie atâta vreme cât volumul afacerilor angrenate de „Marele Circ” atinge un miliard de dolari anual.

RETRO (IULIE)

Scrimă

● La C.E. de la Madeira (Portugalia), Reka Lazăr-Szabo (Premiul „Flacăra” pe anul 1995 – foto) a obținut medalia de argint la floretă individual. La aceeași armă, echipa României (Laura Badea, Roxana Scarlat, Reka Lazăr-Szabo și Claudia Vantă) s-a clasat pe locul secund (ca și anul trecut), fiind învinsă cu 28-27 de cvartetul Rusiei.

● Echipa națională feminină de sabie s-a situat pe locul 7 la C.M. care s-a desfășurat la Budapesta. O mare surpriză: Italia, multiplă campioană mondială, a fost învinsă în finală cu 45-43 de S.U.A.

Atletism

● Având ca obiective menținerea în eșaloanele respective

valorice, reprezentativele României și-au atins scopurile. Astfel, la masculin (grupa secundă), formația noastră a ocupat locul 6 în concursul de la Bydgoszcz (Polonia), iar la feminin (grupa de elită) – locul 4 la Gateshead (Anglia). Aruncătoarele Mihaela Melinte (ciocan), Nicoleta Grasu (disc) și Ana Mirela Țermure (suliță), Gabriela Szabo (3.000 m) – foto – și Monica Iagăr-Dinescu (înălțime) au câștigat probele la care au concurat.

● La Kavala (Grecia), România a triumfat și la ediția din acest an a Campionatelor Balcanice de seniori (13 medalii de aur). Au participat sportivi din Grecia, Bulgaria, Iugoslavia, Macedonia, Albania și Turcia.

Tenis

● La Harare, în meciul de baraj pentru promovarea în Grupa Mondială, România a întrecut cu 3-2 pe Zimbabwe. Punctele

După cum s-a profilat încă de la debutul sezonului, și etapa a 11-a (MP al Germaniei) a stat sub semnul luptei acerbe pentru supremație care se dă între scuderile Ferrari și McLaren-Mercedes, respectiv între piloții Michael Schumacher și Mika Hakkinen. Ambii mari pentru Ferrari (învingătoare anul trecut în competiția pe echipe), care aleargă din 1979 după un titlu la piloți, chiar dacă până la Schumacher a

fost reprezentată de Gilles Villeneuve, Gerhard Berger sau Nigel Mansell. Ambii la fel de mari și pentru McLaren, finlandezul Hakkinen fiind campionul ultimelor două sezoane. Ingeniozitatea constructorilor se dovedește neobosită zi și noapte pentru a crea un profil aerodinamic, noi suspensii, un motor mai puternic măcar cu 10 CP și având o masă mai redusă ori o caroserie specială. Jordan Mugen-Honda, Jaguar, Prost-Peugeot, BAR Honda, Benetton-Supertec sau Williams-BMW nu pot sta nici ele cu brațele încrucișate.

Duminică, 30 iulie, pe Hockenheimring (6,823 km, 45 tururi), zecile de mii de spectatori germani așteptau cu nerăbdare victoria compatriotului lor, Schumacher, aflat în poziția a doua pe grila de start, după scoțianul David Coulthard (McLaren). Numai că „Schumi” le-a rezervat surpriza (neplăcută) de a fi martori la cel de-al treilea abandon consecutiv al său (al patrulea în ultimele cinci curse). La fel cum se întâmplase și cu două săptămâni în urmă (la MP al Austriei), când Michael nu a reușit să parcurgă decât 444 m, acum a fost nevoit să abandoneze după 430 m, fiind acroșat din spate de italianul Giancarlo Fisichella (Benetton). Totuși, pilotul german avea să rămână lider, ajutorul venindu-i de la coechipierul său, brazilianul Rubens Barrichello. Acesta, plecat de pe un ingrat loc 18, a beneficiat de excelentă tactică elaborată de Ross Brawn (benzină mai puțină la

Pe podium, Barrichello (aici făcându-și „baia” cu șampanie) nu și-a putut stăpâni lacrimile de bucurie. Acumulând 46 p., „Rubinho” și-a consolidat locul 4 în clasamentul general.

start, folosirea pneurilor de uscat chiar pe ploaie ș.a.), reușind să încheie victorios pentru prima oară în cea de-a 124-a cursă a sa de F 1. Chiar dacă sud-americanul nu este de valoarea lui Ayrton Senna sau Nelson Piquet, „acasă” succesul lui „Rubinho” a fost sărbătorit în stilul tradițional.

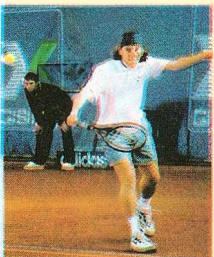
Așadar, după o cursă în care s-au înregistrat 11 abandonuri, Barrichello a fost urmat pe podium de Hakkinen și Coulthard, iar în ierarhia

generală, Schumacher (56 p.) este amenințat de cei doi de la McLaren, ambii cu 54 p. De asemenea, statu quo și în clasamentul constructorilor, Ferrari păstrând un ușor avans (102 p.) față de McLaren (98 p.). Dar, mai sunt trei curse pe continentul european – în Ungaria (cel mai prăfuit circuit), Belgia (cel mai vechi și cel mai lung traseu), Italia (cel mai rapid circuit) – și câte una în S.U.A. (revenire după nouă ani), Japonia și Malaezia.

victoriei au fost realizate de Andrei Pavel (25 ATP) – foto, care i-a înțercut pe Byron Black (nr. 23 în lume) și pe Kevin Ullyett (147), impunându-se și la dublu alături de Gabriel Trifu. ● La Wimbledon, într-o finală americană, Venus Williams a învins-o pe Lindsay Davenport, devenind prima jucătoare de culoare care s-a impus pe iarbă londoneză după 42

Jelena Dokic, învinsă în semifinale de Davenport.

de ani. De asemenea, „yankeul” Pete Sampras a primit lauri pentru a șaptea oară pe celebra arenă, egalând recordul lui William Renshaw (13 titluri de Grand Slam). De menționat că Venus a eliminat-o în „sferturi” pe Martina Hingis, iar în semifinale pe sora sa, Serena.

Natație

● La ediția a 25-a a C.E. de la Helsinki, România s-a clasat pe primul loc în ceea ce privește numărul de medalii obținute – 14 (3 aur, 6 argint, 5 bronz) – și pe poziția a șasea în clasamentul pe națiuni (podium: Suedia, Rusia, Italia) ● Beatrice Coadă-Cășlaru (foto), a câștigat (la 400 m mixt) cea de-a 10-a medalie de argint din carieră, după care a urmat și aurul: la ștafeta 4x200 m liber (Camelia Potec în primul schimb), la 200 m mixt (ex-aequo cu ucraineanca Jana Klocikova) și la 200 m bras ● Felicitări, Bicky, și te așteptăm cu performanțe similare la J.O. de la Sydney!

Handbal

● Selecționata feminină a României s-a calificat în finala Campionatului Mondial Universitar, care a avut loc în Franța.

Divizia A

„Căinele roșu” Claudiu Dragan s-a dovedit un adevărat vârf de lance (F.C. Național – Dinamo 1-3)

TOATE-S NOI ȘI TOTUȘI VECHI

Final grăbit al trecutei ediții de campionat, pregătirile echipei naționale, telespectatori implicați afectiv pentru evoluțiile stranieților noștri în ultimele faze ale cupelor intercluburi, EURO, caniculă, revenirea jucătorilor autohtoni din vacanță, clasica ozonificare la munte, turnee în cele străinătăți, reacomodarea cu iarba verde (!) de-acasă, ultimele transferuri de jucători și, în sfârșit, deschiderea sezonului fotbalistic intern.

Așadar, după 27 de ani, iată-ne revenind la formula cu 16 combatante pe prima scenă a fotbalului nostru divizionar, dintre care vor retrograda automat ultimele două clasate, iar cele situate pe locu-

rile 13 și 14 vor susține meciuri de baraj, având de înde-

plinit și un barem obligatoriu de puncte. Să sperăm că toate

LUPTĂ „ÎN TREI” PENTRU TITLU

aceste măsuri vor conduce nu numai la sporirea atractivității

disputelor, ci și la creșterea valorii acestora, pentru că, iată, recent, antrenorul **Cornel Dinu** acuza faptul că o echipă de top susține maximum 7-8 jocuri tari într-un an competițional. Deocamdată, să marcăm reperele turului Diviziei A: 5 august (cu preambulul

După ce le-au învins în grupa semifinală cu 31-22 pe elvețiene și cu 34-27 pe slovace, „tricolorile” au cedat în fața rusoaicelor (23-25), care s-au prezentat cu prima garnitură (le-au lipsit doar jucătoarele care activează peste hotare) ● Surprinzător, cel

Sensei și Adina

care le-a condus spre asemenea performanță (similară cu aceea realizată în 1998), antrenorul emerit Gheorghe Tadici, și-a dat demisia (motive personale) din funcția de antrenor secund la naționala feminină, calificată la J.O.

Karate tradițional

● La C.E. de la Kiev, reprezentativa noastră (condusă de sensei Dan Stuparu)

s-a clasat pe locul secund (după Italia, dar devansând Rusia), cucerind două medalii de aur (Cornel Mușat și Adina Andrieș), două de argint și patru de bronz.

Rugby

● După o întrerupere de un an, rugbyștii de la Dinamo București au ieșit din nou campioni naționali (antrenor – Mircea Paraschiv). Pe podium: Steaua București și Poli Nena Iași.

Ciclism

● La concurență cu Turul Franței (Marea Buclă), s-a desfășurat și Turul României (Mica Buclă). În premieră,

Doă reveniri de marcă: Loti Bölöni (stânga) și Puiu Iordanescu

de rigoare, o zi mai devreme) – 25 noiembrie.

Acestea fiind zise, să încercăm o sumară trecere în revistă a principalelor modificări petrecute la nivelul con-

Stoichiță la Litex Loveci, să încurce planurile granzilor amintiți. Altfel, la capitolul tehnicienilor să remarcăm rămânerea pe tușă a unora ca **Florin Halagian**, **Viorel Hizo**,

JUMĂTATE DIN ECHIBE AU NOI ANTRENORI

ducerilor tehnice și al efectivelor de jucători. Desigur, vicecampiona Rapid București ține prim-planul, prin plecarea antrenorului **Mircea Lucescu** (la Galatasaray Istanbul) și venirea (în țară și în Giulești) a ex-selecționerului **Anghel Iordănescu**. De altfel, majoritatea opiniilor specialiștilor converg spre anticiparea unui duel interesant la vârf între cele trei mari bucureștene, Dinamo și Steaua beneficiind la rândul lor de serviciile altor doi foști responsabili de destinele echipei naționale, **Cornel Dinu** și respectiv **Victor Pițurcă**. Nu excludem însă nici posibilitatea ca ambițiile „debutantului” **Marius Lăcătuș**, care a preluat FC Naționalul ca „principal” prin plecarea lui **Mihai**

Vasile Simion sau **Ion Dumitru**, precum și curajul lui **Florin Marin** de a prelua pe învolburata Universitate craioveană. **Aurel Țicleanu** a părăsit postura de comentator TV poposind la timona Oțelului dunărean, iar **Dumitru (Țiți) Dumitriu** încearcă să ordoneze lucrurile la hibridul Rocar – Fulgerul din Drumul Găzarului. Să nu-l uităm nici pe **Ion Marin**, desprins din trupa „câinilor roșii” spre a ajunge din nou pe meleaguri ploieștene, dar de această dată la Astra, cu noul președinte **Petre Buduru**. La concitadina Petrolul, **Victor Roșca** l-a înlocuit pe **Virgil Dridea**.

Ca de obicei, mulți jucători și-au schimbat domiciliile, dar nu toate mișcările sunt relevante. Dinamo a suferit pier-

derile cele mai importante, **Ionuț Lupescu** (Bursaspor) și **Daniel Iftodi** (Rapid) lăsând goluri greu de acoperit. Peste hotare ar fi de menționat plecarea stelistului **Laurențiu Roșu** (Numancia), precum și a golgeterului bancarilor (și al campionatului), **Marian Savu** (în Ucraina, la Șahtior Donețk). În sens invers, au revenit la matcă **Dan Potocianu** (FC Național) de la Servette Geneva, tot în Parcul cu platani continuând **Gabi Popescu** (Valencia), după escala în Șos. Ștefan cel Mare. Cu un minisezon în Germania, **Jean Vlădoiu** a regăsit drumul spre stadionul din Ghencea, iar spre Rapid s-au îndreptat „neamțul” **Zeno Bunde** (Kickers Offenbach) și „italianul” **Daniel Pancu** (Cesena). Apropo de giuleșteni, aceștia și-au întărit rândurile cu portarii **Răzvan Lucescu** (FC

Cornel Frăsineanu (U. Craiova), „pensionându-i” în schimb pe **Mircea Rednic** și **Ovidiu Sabău** – ultimul, totuși, antrenor-jucător la divizionara C(!) FC „U” Cluj. Vorbind despre olteni, **Silvian Cristescu** a ajuns în liga a patra germană (Dynamo Berlin), iar în locul goalkeeper-ului **Dorin Arcanu** (FC Brașov) a fost adus **Daniel Bogdan** (FCM Bacău). Echipa moldavă a pierdut astfel încă o piesă grea, pe lângă **Florin Petcu** trecut la FC Național și **Vlăduț Munteanu** la Dinamo. Campioana beneficiază și de serviciile lui **Dănuț Lupu** și **Mugur Bolohan** (ambii Rapid), **Florin Tene** (FC Argeș) suplinind plecarea lui **Khalid Fouhami** (Beveren). Steaua i-a înrolat pe „astralul” **Pompiliu Stoica**, pe „olandezul” **Dorin Mitriță** (Heerenveen) și pe **Mirel Rădoi** (Extensiv). În

MARE VÂNZOLEALĂ ÎN RÂNDUL JUCĂTORILOR

Brașov) și **Emilian Dolha** (Olimpia S. Mare), cu **Daniel Isăilă**, **Florin Constantinovici**, **Mugurel Buga** și **Cornel Buta** (toți foști la echipa de sub poalele Tâmpiei, ultimul o vreme și la Dinamo), precum și cu, nu în ultimul rând,

fine, de ultimă oră, s-a petrecut „evadarea” lui **Leo Grozavu** (Ceahlăul Piatra Neamț) la Saarbrücken (liga a doua germană), precum și trecerea lui **Ionuț Voicu** (Rapid) la Dinamo, în locul căruia a venit **Sorin Botiș** (UTA).

Prima etapă a programat în uvertură (vineri) „derbyul retrogradării” din sezonul trecut (Universitatea – FC Brașov) încheiat cu același rezultat (1-0) ● „Promovatele” NC Foresta Suceava și Gaz metan Mediaș s-au impus net pe propriul teren: 2-0 cu Gloria, respectiv 3-0 în fața Ceahlăului ● Debut cu dreptul pentru patronul Gheorghe Florea, Rocarul învingând pe Astra, la Ploiești (2-0) ● Dinamo a obținut reabilitarea în fața propriilor suporteri întrecând „în deplasare” (3-1) pe FC Național ● Oțelul – FC Argeș 4-1 (după 0-1!) ● La inaugurarea nocturnei, Rapid – Petrolul 3-1 ● În epilog (luni), Steaua – FCM Bacău 4-3.

● Disputate la Baia Mare, finalele Campionatului Național au fost lipsite de prezența laureaților de anul trecut **Claudiu Râșco** și **Ovidiu Bobârnat** – indisponibili, iar **Lucian Bute** s-a accidentat chiar după primul meci, pe care-l câștigase prin abandon ● Iată lista noilor campioni: **Marian Velicu**, **Bogdan Dobrescu**, **Crinu Olteanu**, **Adrian Nașcu**, **George Lungu**, **Virgil Meleg**, **Dorel Simion**, **Marian Simion**, **Adrian Diaconu**, **Mircea Telecan**, **Ștefan Dediu** și **Constantin Onofrei** (în ordinea categoriilor) ● Și-au

păstrat titlurile: **Dobrescu**, **Olteanu**, **Lungu**, **M. Simion**, **Diaconu** și **Dediu** ● „Cocoșii” **Crinu Olteanu** și **Waldemar Cucereanu** au furnizat un adevărat „regal”, iar „Simionii” (în fotografii), promit că vor face o figură frumoasă la J.O.

ediția a 37-a și-a consumat un prolog pe Litoral. Au participat rutieri din Germania, Olanda, Tunisia, Moldova, Turcia, selecționata de juniori a României, cluburile Dinamo, Petrolul Compet și CSM Brăila Bilal. Cu etape scurtate din cauza caniculei insuportabile, competiția l-a avut ca învingător pe kazahul **Vadim Kravcenko** de la Brisaspor (Turcia). Primul concurent român a ocupat locul 7 – **Pavel Lupaș** (Dinamo)

Box

● Într-o reuniune desfășurată la Londra, contând pentru atribuirea centurilor la versiunile WBC și IBF, **Lennox Lewis** a avut nevoie doar de 5 minute și 39 de secunde pentru a-l învinge pe sud-africanul **François Botha**. Promotorii pugilistului englez speră că astfel au mai făcut un pas spre organizarea unei confruntări cu **Mike Tyson**.

ADVERTISING & PROMOTION

ADevărata noastră ADresă este clientul. Strategia ADoptată de noi pentru transformarea dv. în ADept al stilului ADJUST este reprezentată de serviciile noastre AD-hoc, ADiacente unei activități de concepție ADâncă. Vă vom ADemeni să ADerați imediat la o ofertă ADaptată tuturor pretențiilor. Ne veți ADora...

ADJUST – just AD

Tel./Fax: 232.14.43

Previziuni – septembrie 2000

Caracterizare generală

Luna septembrie va favoriza îmbunătățirea relației cu cei apropiați. Pe la mijlocul lunii, mai exact în perioada 15-21 septembrie, conjunctura este deosebit de tensionată, putând genera accidente sau probleme de comunicare.

Text: CRISTINA VANEA ■

BERBEC

Activitățile de colaborare vă favorizează putându-vă aduce chiar și o realizare socio-profesională. Pe cât posibil evitați călătoriile căci v-ar putea face unele surprize mai puțin plăcute. Ar trebui să manifestați mai multă atenție și în privința sănătății.

TAUR

În plan sentimental sunt posibile discuții aprinse cu persoana iubită. N-ar fi exclus nici să faceți niște cheltuieli exagerate pentru activități de divertisment. La serviciu lucrurile merg bine, chiar dacă energia dv. este mai mică decât în mod obișnuit.

GEMENI

Relația cu ființa iubită se îmbunătățește pe zi ce trece. Veți petrece clipe excelente în compania acesteia și este posibil să faceți o nouă cucerire. În gospodărie vor fi de făcut reparații sau alte lucrări care vor necesita cheltuieli mari.

RAC

În prima parte a lunii veți fi tentat să faceți niște investiții mai mari. Șansa vă surâde cu condiția să fiți atenți la colaboratori. Există riscul ca unul dintre ei să facă o greșeală sau să încerce să vă tragă pe sfoară. Comunicarea cu cei din jur va fi dificilă în a doua jumătate a lunii.

LEU

Capacitatea de a vă canaliza energia în scopuri practice este mai mare decât până acum, ceea ce vă poate ajuta să finalizați ce aveți în plan. Activitățile intelectuale vă sunt favorabile, iar dacă aveți de dat un examen puteți fi siguri pe reușită. Mare atenție la ce faceți cu banii.

FECIOARĂ

Se profilează o serie de câștiguri atât de la serviciu cât și din activități extraprofesionale. Nu vă lăsați influențat de cei din jur și fiți rezervat în a cheltui. După 18 septembrie veți fi deosebit de tensionat, lucru care ar putea aduce discuții aprinse cu superiorii ierarhici.

BALANȚĂ

Veți avea parte de o mulțime de evenimente minore care vă vor ține încordat pe aproape tot parcursul lunii. Sănătatea vă poate crea probleme și de aceea ar trebui să vă menajați cât se poate. Dacă doriți să plecați într-o călătorie puteți avea parte de obstacole neașteptate.

SCORPION

Planurile dv. secrete ar putea prinde contururi reale. Veți avea destul de muncă în această perioadă, dar pentru dv. asta nu este o problemă. O sumă de bani ce vi se cuvine vă va parveni cu întârziere. Nu veți rezolva nimic dacă vă veți enerva.

SĂGETĂTOR

Veți primi o propunere de colaborare, dar nu este cazul să vă grăbiți să o acceptați. Se pot ivi tot felul de neînțelegeri cu ființa iubită și de aceea ar fi bine să evitați discuțiile în contradictoriu. Șefii vă obstrucționează inițiativele, dar veți reuși să vă descurcați cu brio.

CAPRICORN

Vă preocupă în mod special problemele cu care vă confrunțați la serviciu și care vă mănâncă timp și nervi. Rezolvările vor veni, dar este necesară multă răbdare și perseverență. Nu vă grăbiți să luați decizii deoarece este o perioadă în care puteți greși cu ușurință.

VĂRSĂTOR

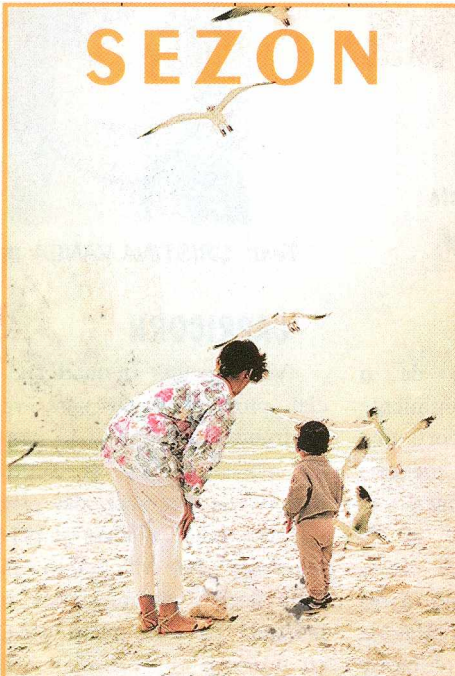
În ansamblu vă merge bine, chiar dacă vă stresează problemele financiare. Partenerul de viață face o mulțime de cheltuieli, ceea ce vă displace dar nu este cazul să aveți o discuție pe această temă. Activitățile de la serviciu le rezolvați cu ușurință, permițându-vă o îmbunătățire a relațiilor cu șefii și colegii.

PEȘTI

Ați putea primi niște bani sau un cadou. În cazul în care doriți să faceți un împrumut șansele sunt de partea dv. Partenerul de viață sau o altă rudă apropiată ar putea avea neplăceri așa că pregătiți-vă să-i fiți alături.

NON STOP ASTROLOGIE
Tarif 43500 lei/minut
IN DIRECT
SUNĂ SI AFLĂ CUM STELELE ÎȚI INFLUENȚEAZĂ VIAȚA!
01-8990016

01 8990081
Tarif 43500 lei/minut
IN DIRECT NUMEROLOGIE NON STOP CARTOMANTIE
DEZLEAGĂ MISTERUL ÎMPREUNĂ CU NOI!
LINE DE TAROT

SEZON

INAMICĂ EMOȚIE PE SCENĂ		ANEXE LA CASĂ DUD			
OFITER OTOMAN TRICOU CU GÂURELE					
EXPRESIE A NEÎNCRE- DERII CUTĂ!					
		ASCULTĂ UN CURS			
DOVEDESC ABILITATE REPTILĂ URIAȘĂ		PARTE A ROCHIEI APROAPE NOU	ORI OM DE PRESĂ		
ORIFICII ÎN PIELE PRELUCRĂRI CU PLUȘ			DAȚI PE MARGINI! EMISE DE SOARE		
					AFLAT ÎNAINTE
SUPĂRATĂ FIINTĂ RAȚIONALĂ					
		EVREUL DIN POPOR LOCUIESTE LÂNGĂ TINE			
ÎN TAVĂ! A CONFIRMA CU ACTE			FĂCUTĂ DIN PAIE POSTAV ASPRU		
					MĂSURĂ VECHE DE GREUTATE
ACI DĂ DURERI LA COLOANĂ			TIP DE ZAHĂR TEU!		
PUS SUB CHEIE					

DP

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: **Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,
Alexandru Păsărin, Dorin Stana**

Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**

Director difuzare: **GABRIEL BUMB**

Contabil șef: **ELENA ANGHEL**

Secretariat: **ILEANA TEȘELEANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44
Fax: 224.37.13

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341

Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București

2511.1-789.2/DM BCR, sector 1, București

„Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Redactor șef: **ALEXANDRU ARION**

■ **SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE** - Petruț Stoian

■ **REDACTORI** - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Victor Niță,
Toma Roman jr.

■ **SPORT** - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ **FOTOREPORTER** - Florin Ioniță

■ **COLABORATORI PERMANENȚI** - Nicolae Balotă, Grigore
Constantinescu, Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Ioana
Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zarojanu, Marian Iacob

■ **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE** - Gabriela Adam-
Opaiț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

Redactor șef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Mini-REBUS

Redactor șef: **DANIEL POPA**

■ **REDACTOR ARTISTIC**: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ **CORECTURĂ**: Ioan Grigoriță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU, Violeta Enache, Felix Grigore,
Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Elizabeta Blagoci, Cătălin
Heigan, Valerică Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția ADJUST Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Ionel Blagoci, Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28

222.67.38, fax. 224.37.13. la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,
cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.**,
București Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pen-
tru conținutul articolului aparține autorului. De
asemenea, în cazul unor agenții de presă și per-
sonalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

CELE MAI TARI PUBLICAȚII DE DIVERTISMENT

Liderul publicațiilor de cultură rebusistă din România

REBUS

REBUSACHE

